

72d11
HERMESIANAX; *κ*

SIVE

CONJECTURÆ

IN

ATHENÆUM

ATQUE

ALIQOT POETARUM GRÆCORUM

LOCA,

QUÆ

CUM CORRIGUNTUR ET EXPLICANTUR
TUM CARMINE DONANTUR.

AUCTORE

STEPHANO WESTON, S. T. B.

Collegii Exoniensis in Academia Oxoniensi Socio, &
Ecclesiæ Mainhead in agro Devonienſi Rectore. ✓

O LAERTIADE QUICQUID DICAM AUT ERIT AUT NON.

LONDINI,

Curâ & Sumptibus J. NICHOLS.

MDCCLXXXIV.

HERMESTAL

CONSTITUTION

AT THE

ANNUAL CONVENTION

P R O Æ M I U M.

INgredienti mihi ad exhibendas conjecturas in loca quædam poetarum Græcorum depravata clare visum est, si pro explicatione operis de arte critica nonnihil dicerem, me lectoribus meis peropportune fore dicturum.

Tota artis criticæ materia in tres partes distribuitur, ut debeat monstrare primum principia, & causas scribendi recte, quæ philosophica dici potest, deinde de consuetudinibus, præscriptis, moribus, elocutionibusque versari, quæ historica appellari solet; denique de correctione agere ex collationibus manuscriptorum, optimisque editionibus librorum impressorum exquisita; nec non de conjecturis tractare, varia eruditione, & editorum acumine excogitatis, quam hypotheticam appellare possumus.

De prima & secunda artis criticæ partitione non, in paginis quæ sequuntur, dissertaturus, tertiam hoc opere amplector, cujus rei lector-

rem certiore facio, ne velut delusus conviva, posthac cum eum ridere vellem, ultro ringeretur.

Ingeniū non mediocris, iudicii subacti, elegantiarumque haud communium fructus est tempestiva conjectura. Ego vero, si quid novi hominis in re critica valeat opinio, plus in bonā laudis, quam in malā vituperationis, semper esse duxi. magna quare cum admiratione curiosam illorum felicitatem, qui bene conjiciendo vates perhiberi prope meruerunt, contemplor, & quos iis, in arte iudicandi comparandos autumo, video paucos, præferendos reperio nullos. Accidit autem illi, quod ne ulli forsan, qui lacunosa veterum sensa bene explet, ut præter magnam, quā confidit, eruditionem, præter iudicium subtile, ingenium quoque habeat auctoris quem restituere conatur, par nec longe supra, eodemque doctrinæ genere, sive poësis, sive orationis, excultum, & multo simillimum.

Quam ob rem quatenus esset olim profectura res critica, quæ conjectura nititur, exciderent modo, aut in spongiā abirent versus integri immemorabiles Homeri, Virgilii, aut Miltoni, facile divinarem. Cum autem inexpletas

pletas per tot sæcula librorum veterum lacunas, hiatusque defletos, suspensiones meas confirman-tes, attester, nihilominus, ut nunc sunt tem-pora, non facere possum, quin doctis omnibus vere gratuler, quæis manuscripti non tam sen-tentiis quam oculis peccantes, ultra spem bo-ni, contigerunt, quos imitari, & fidelissimè ex-cudere vix aut ne vix omni prælo concessum est. sed neglectorum injuriam manuscriptorum, quam longam, sed errata librorum impressorum quam multa, ne per fastigia quidem in hoc lo-co sequi licet.

Is autem conjecturæ ardor, qui in nonnullis erumpit, si testes absunt, dimicatque pro inge-nio suo, non laudandus est. constantiam sedu-litatis fortuito mentis effrænæ acumini plerique merito anteponunt. Hæc est eruditorum ho-minum, atque expertorum, illud sibi blandien-tium, & bono literaturæ publico minus quam suis opinionibus consulentium: parum curant, auctorem quem ornare susceperunt, spectabilem reddant, qui in ora hominum veniunt, ut ipsi spectenter. Si veritati scribitur, ea unicè ex-quirenda est, atque omni licentia vel ingeniosa, omnique subtilitate vel elaboratâ dignior atque optabilior æstimanda.

In-

Inquirenti cuiquam de cultu literarum Græcarum quæstio fortasse oriatur, jamjudumne satis in hanc rem congestum, an post tot commentarios, tantasque explicationes operæ pretium esset aliquid emendationis, aut animadversionis causa, de novo exculpere? Quum enim primum veterum libri e bibliothecis monachorum evaserant, omnes homines qui sese cæteris eruditione præstare credebant, turmatim ad explicationem emendationemque antiquorum animo adeo præcipiti adeo sæcundo incubuerunt, ut quasi in mari animadversionum submersus Aristoteles, nota notam superveniente, vix ad terram enatare videretur.

Sed de omnibus non item. tantum enim sane abest, ut Euripidi, Sophocli, multisque gravissimis auctoribus nimium esset antehac annotationis attributum, ut sint, qui post labores Barnesii, linguæ Græcæ amantissimi, post notas Valckenaerii, & Musgravii, linguæ Græcæ peritissimorum, additamento potius quam imminutione opus esse censeant. Omne hoc nisi quis de veteribus plerumque verum existimet, næ iste infelix esset eorum animadversor. sed cum hæc dicam, non omnia dixerim. Nunquam ita humanum acumen bene libris antiquis emendan-

dis

dis exercitatum fuit, quin proxima ætas suos
jure habeat criticos, & dummodo consilium,
dummodo voluntas, quæ aliquid novi adporteret,
non defuit, occasionem nemini arbitror defutu-
ram.

de exercitiis suis, quia propriis illis
non habet cunctos, & nimios
deinde voluit, & quidam non
non debet, occasione hanc & aliter
tam.

HERMESIANAX.

ATHENÆUS, L. XIII. P. 597.

HERMESIANAX (1), cui Colophonii cives sui statuam posuerunt, in versibus, qui sequuntur, e tertio elegiarum suarum libro ab Athenæo excerptis, magnos mulierum amatores enumerat. Quod restat elegiæ, quam suavissimam vocat Valckenaer, quamque vertere de novo, integramque, & ut spero emendatiorem apponere ausus sum, dulcibus abundat locis, & Veneres habet, quæ ut ex claustris magni libri evadant, atque iterum in lucem prodeant, magnifice merentur. De codice Aldino, Palatino, & Farnesiano quibus in Athenæo edendo usus est Casaubon, vide in prolegomenis Casaubonianis. Hermesianax vixit regnantibus Philippo & Alexandro magno.

(1) Omisi, ait Myrtilus apud Athenæ: p. 597. Leontium amicam Hermesianactis cujus gratia tres libros elegiarum Poeta contexuit. *Ἑρμηςσιάνναξ* λέοντι occurrit in Parthenii eroticis; ubi Gale legit *Διοντίω* ex Antonino Liberali, quem vide p. 124 in notis. Scholiastes ad Nicandri Theriaca p. 1. τὰ λεγόμενα εἰς τὴν ἐρωμένην inter opera Hermesianactis recenset, quem Philetæ amicum vocat; unde apparet Hermesianacta ante illum ejusdem nominis, cui Theriaca Nicander dedicat, vixisse. Vide notam Scholiastæ ad verba “φίλ’ Ἑρμηςσιάνναξ” — “ἔστιν οὖν ἔτος ἰταῖρος Νικάνδρῳ ὁμῶνυμος τῷ περὶ ἑρῶν.” consule Lorenzo Crasso Istoria de poeti Greci, p. 196. de Ernesianatte Colophonio. Fol. Napoli 1678.

ΕΡΜΗΣΙΑΝΑΞ.

ΟΊΗΝ μὲν φίλος υἱὸς ἀνήγαγεν διαγόριο
 Ἀγριοπὴν θρήσσαν σφειλάμενος κιθάρῃ
 Αἰδοθὲν, ἐπλέυσεν δὲ κακὸν καὶ ἀπειθέα χῶρον,
 Ἐνθα Χάρων (1) ἀκοὴν ἔλκεται εἰς ἀκάστον
 Ψυχὰς οἰκομένων· λίμνη δ' ἐπὶ μακρὸν αὐτεῖ, 5
 Ρεῦμα (2) δὲ ἐκ μεγάλων ῥυομένη δονάκων.
 Ἄλλ' ἔτλη παρὰ κῦμα μονόζωστον (3) κιθαρίζων
 Ὀρφεὺς· παλαιοὺς (4) δ' ἐξάνεπεισε θέας.
 Κωκύτον τ' ἀθέμιστον (5) ἐπ' ὀφρύσι (6) μειδήσαντα
 Ἡδὲ καὶ ἀνωδάτῃς βλέμμι ὑπέμεινε κυνός, 10
 Ἐν πυρὶ μὲν φωνὴν τεθωμέναν· ἐν πυρὶ (7) δ' ὄμμα
 Σκληρὸν τριστοίχοις δαῖμα φέρων κεφαλαῖς.
 Ἐνθεν αἰοιδίαν μεγάλῃς ἀνέπεισεν ἀνακλῆας,
 Ἀγριοπὴν μαλακῶ πνεῦμα λαβεῖν βιάτῃ.

(1) Sine dubio hanc vocem ἀκοὴν depravatam esse judico. Cl.
 Toup legit κοίλην ad Theocrit. v. 2. Warton. p. 399. Creditne
 aliquis eam accipi posse pro ὡς ὁ λόγος cum Delecampio? Casaubon
 nihil habet ad locum emendandum nisi αἶνῃ, quod ex infulto fal-
 sum facere ne quidem vir clarissimus potuisset. Ex unâ literâ omiſſa,
 atque altera mutata, hoc monstrum, quo non majus, nascitur. Ver-
 bum poetæ erat, nī fallor, ΑΧΟΡΗΝ, sine choreis illatabilem, cym-
 bæ charontæ epitheton, ut in Sophocle fati & mortis.

Ὅτε μοῖρ' ἀνυμέναιος

Ἄλυστος ἄχορος ἀναπέφνη

Θάνατος εἰς τελευτάν.

Æd. Col.

Quære an δικρότην aut ἀχάρην possit legi?

(2) An legendum ρεύματι?

Οὐ

HERMESIANAX.

RETTULIT ut quondam Euridicen Œagrus Or-
 Threicia Stygio fretus ab amne lyra, [pheus
 Cum vela expandens petiit regna improba Ditis
 Et malefida feræ littora mortis amans;
 Qua trahit exanimos in cymbam Portitor orci,
 Quaque percussæ personat unda lacus:
 Tartareas solus citharam pulsavit ad undas,
 Fertur & omnigenos allicuisse deos.
 Cocytumque nigrum ridentem fronte serena
 Tergeminique tulit fortior ora canis,
 Cui vox accenso ignescit, cui lumina flamma
 Terrorem incutiunt, exanimantque metu.
 Hic tamen infernum exoravit carmine regem,
 Et rediit miseræ Spiritus Euridici,

(3) *Μονόζωστος* aut, ut in Hesychio, *μονόζωνος*, *μόνος* inter alia, ut hic, præcipuus est, cujus rei exemplum desiderat Markland ad v. 898. Eurip. Iphig. in Taur. Vid. Suid. de iis qui cingulis eximii-
 is donandi.

(4) *Παντοίεος* omne genus deorum inferorum, Latrantem Cerberum & c. includit. Sic Virgilius, *Æn.* VIII. 698.

Omnigenumque Deum monstra, & latrator Anubis.

(5) *ἀθίμιστος*. Non intelligo quid sit *ἀθίμιστος* an "Εχθίστος diis in-
 visum—*ὅν τε στυγέει θεοὶ περ*?

(6) Hom. α 528. ο 102. ρ 209.

ἐπ' ὀφρύσι κυανέησιν

ἰάνθη

(7) *Ἐν περὶ* subauditur *κύνων* aut legendum *φέρον*.

B 2

Sed

Οὐ μὲν ἔδ' υἱὸς μήνης, ἀγέραςιον ἔθηκεν

15

Μεσαῖος, χαρίτων ἥρανος Ἀηϊόπην,

Ὅσπε πολυμνήστησιν (1) Ἐλευστίνος παρὰ πέζαν

Εὐόσμον κρυφίων ἐξεφόρει λογίων

Ράριον (2) Ὀργίων ἀνέμῳ διαποιπνύσας

Δήμητρα, γνώσῃ δ' ἐστὶ καὶ ἐν Ἀΐδῃ.

20

Φημὶ δὲ καὶ Βοιωτὸν ἀποπρολίποντα μέλαθρον

Ἡσίοδον πάσης ἥρανον ἰστορίας

Ἀσκραῖον τ' ἐσικέσθαι ἔχονθ' (3) Ἐλικώνιδα κώμην,

Εὐθεν ὁ γ' Ἡοίην (4) μνώμενος Ἀσκραϊκὴν

Πόλλ' (5) ἔπαθεν, πάσας δ' ὅλων ἀνεγράψατο βίβλους

Ῥυμνων, ἐκ πρώτης παιδὸς ἀναρχόμενος.

26

Αὐτὸς δ' ἔτος αἰοῖδος ὃν ἐκ Διὸς αἶσα φυλάσσει,

Ἡδίστον (6) παντῶν δαίμονα μεσοπόλων,

(1) Πολυμνήστησιν. lege πολυμνηστῆαν. i. e. quod multum petitur, μνηστῆα actio ambiendi ponitur pro re ambita. responsa protulit ex abditis oraculis.

(2) Hæc explicatione eruditi medici explicari nequeunt, neque credo quenquam mortalium ea intelligere posse, nisi emendarit prius. Ράριον est planities prope Eleusinem. πεδίον in Hesychio legendum non παιδίον, quod vidit & Palmerius. Scribunt librarii nonnunquam πεδίον pro παιδίον. vide eruditissimi Touprii in Suidam curas novissimas, p. 15. Ὀργίων est sacerdos. vide Hymn. Apol. v. 389. Ἀνέμῳ διαποιπνύσας corruptè leguntur pro ἀνὰ μύστικα ποιπνύσας, quæ cum ductui litterarum repugnare nonnihil videantur, sententiæ sunt accommodatissima. Proximum est ἀνεμώλια aut ἀνὰ μώδια, ἀλφίτα σίτη. Hesych. quæ tamen auctoritate egent, versus rescribo & distinguo.

Εὐόσμον κρυφίων ἐξεφόρει λογίων

Ράριον Ὀργίων ἀνὰ ΜΥΣΤΙΚΑ ποιπνύσας

Δήμητρα.

Nihil aliud in Eleusiniis peragebantur quam quod ad frumentum, quod Ceres invenit, & ad Proserpinam, quam Dis rapuit, attinebat. Vide Stephanum in v. Ράριον & II. ξ. v. 155. — ἀνὰ δώματα ποιπνύοντα. Hoc modo facilia omnia. Musæus est Sacerdos campi Rharii in Eleusine.

Musæus, ait Aristoph. docuit remedia morborum atque oracula.

Μεσαῖος δ' ἐξακέσεις τε νόσων καὶ χηρημὸς. & Scholiastes τὸν Μεσαῖον παῖδα Σελήνης καὶ Εὐμολπῆ φιλόχορος φησὶν, ὁ δὲ Σοφοκλῆς χηρημολογὸν αἰτῶν φησὶν Βαῖραχ. p. 260. Ed. Biseti.

Λεπ-

Sed neque te, Luna natus, fraudavit honore
 Musæus, charitum qui decus, Antiopa.
 Qui, vates, responsa dedit, qua Mater Eleufis
 Urit odorato pingua thura foco.
 Qua divina Ceres sanctas accingitur artes,
 Quas ipsa agnoscunt sub styge regna jovis
 Hesiodus, perhibent, patriaque domoque relictis,
 (Præsidium historiæ Musa decusque novum)
 Sponte sua Ascræas visens Heliconidis oras
 Virginis ardebat captus amore suæ.
 Multaque perpeffus scivit lenire dolorem
 Et primo in nymphas scripsit ab igne melos.
 Omnibus & vates, servant quem fata, poetis
 Dulcior, & Musis gloria summa facris

(3) "Εχονθ' Dalechamp vertit ultro migravit quasi legisset "κονθ' quod probō.

(4) "Ηοίην· amicam Hesiodi, de hoc nomine v. Dalecampium. An talis unquam fuisset femina admodum incertum est. Poema Hesiodi, Catalogum Mulierum, cujus adhuc extant reliquiæ, με-γάλας "Ηοίας Grammatici vocare potuissent, quia omnis ejus sententia per voces "Η οἷη inciperet. Vide Clericum & Casaubonum ad Hesiodi fragmenta, p. 336. Ed. Clerici.

(5) Locus difficilis & obscurus audi Casaubonum legentem "ῤμ-νῶν & ἀνερχομένην, & ἐκ πρώτης παιδὸς pro ἡλικία παιδικῇ, ut sensus sit, laudavit Eæam Ascræam virginem vix pueritiæ annos egressam. Tunc, quasi hoc non nimis contentus, legit πόλλ' ἔμαθεν, & λέγων. δευτέρως magni viri φροντίδας primis, uti aiunt, meliores dicere ne-queo. In rejiciendo ἔπαθεν, si in loco emendando non toto cælo erraverim, unicum lumen quod rem illustraret, extinxit. scribo πόλλ' ἔπαθεν τ' ἄσας δὲ λαθὼν. Multa tulit doloresque fallens libros hym- norum contexuit, incipiens a puella quam primo amaverat. ἄση vel ἄση bene exprimit amoris ægriitudines.

Μὴ μ' ἄσαισι, μήδ' ἀνίησι δάμνα πότνια θύμον.

Sappho.

Legimus in Thucydide λαθεῖν φυλακὴν, & in Demosthene "βελό-μενος λαθεῖν τὸ μέλλον."

(6) "Ηδιστον, vix Homero convenit nisi Penelopen canenti.

In-

Λέπην γ' εἰς Ἰθάκην ἀνελείνεται θεῖος Ὀμηρος
 Ὡδῆσιν πινυῖης εἵνεκα Πηνελόπης. 30
 Ἦν διὰ πολλὰ παθὼν ὀλίγην (1) ἐσενασσάτο νῆσον,
 Πολλὸν ἀπ' εὐρείης λειπόμενος παλρίδος.
 Ἐκλαίεν δ' Ἰκάρη τε γένος, καὶ δῆμον Ἀμύκλη,
 Καὶ Σπάρτην ἰδίων ἀπτόμενος παθέων.
 Μίμνερμος δὲ τὸν ἠδὺν ὃς εὖρετο πολλὸν ἀνατλας 35
 Ἦχον, καὶ μαλακῆς πνευμ' ἀπὸ πενταμέτρων,
 Καίετο (2) μὲν Ναννῆς πολὺν δ' ἐπὶ πολλὰ κινώτω
 Κνημῶνεις, κώμης σιχρὴ συνδραμίη.
 Ἦχθες δ' Ἑρμόβιον τὸν αἰεὶ βαρὺν, ἠδὲ Φερέκλην
 Ἐχθρὸν μισήσας, τοιάδ' ἐπεμψεν ἔπη. 40
 Λυδῆς Ἀντίμαχος χρυσήϊδος ἐκ μὲν ἔρωτος
 Πληγείς, Πακτωλῆς ῥεῦμα' ἐπέβη ποταμῶ.
 Δαρδάνην (3) δὲ θανῆσαν ὑπὸ Ξηρὴν θέτο γαῖαν,
 Καλλίον (4) Ἰξάον δῆθεν ἀποπρολιπὼν
 Ἄκραν ἐς κολόφωνα· γόων δ' ἀνεπλήσατο βίβλος 45
 Ἰρ-αῖς, ἐκ παντὸς παυσάμενος καμάτης.
 Λέσβιος Ἀλκαῖος δὲ πόσος (5) ἀνεδέξατο κώμης,
 Σαπφῶς φορμίζων ἱμερόεντα πόθον

Γιγ-

(1) Ὀλίγην pro μικρὴν vide Valckenaer. in Ammon. p. 180.

(2) Καίετο, hisce versibus vitam omnino dare quos interfectos Casaubon vocat, me superat, tento nihilominus duce meo innixus, Casaubon ita.

Καίετο μὲν Ναννῆς ὑπὸ, τῷ δ' ἐπὶ πόλλακι μόχθῳ

Κνημῶνεις, κώμης ἔστι κεν ἀδρανίη.

Lego, Καίετο μὲν Ναννῆς ὑπὸ, τῷ δ' ἐπὶ πόλλακι ἔρωτι

Κνημῶνεις, κώμης ἦκε σὺν ἀδρανίη.

Mimnermus Nannum ardebat, & læpius molli desiderio fractus teneros versus mollesque cantilenas cecinit. Κνημῶμαι. Φθείρομαι. Hesych. ἄσματα ὡδαὶ idem. Καίετο μὲν Ναννῆς defendi potest.

(3) Δαρδάνην reponere Σαρδιανήν. Sardes erant ad Pactolum. γαῖαν Σαρδιανήν. Vide in Stephano. Sed legendum Σαρδιανήν, aut coeant vocales necesse est, quia Σαρδιανήν producit penultimam. Aristoph. Pace, 1174.

(4) Καλλίον. Casaubon conjecit quod partim verum credo, Σάρε-δεις Ἰαόνων δ' ἦλθεν, retinendum forsitan Καλλίον, quod vim habeat superlativi

Invisit rupes Ithacæ divinus Homerus

Ut caneret castam carmine Pelopen.

Multa nec invitus patrius à finibus exul,

Necdum Ithacæ tetigit scrupea saxa, tulit.

Hic genus Icarium, populum hic deflevit Amycli,

Et propriis Sparten mens agitata malis.

Carmine Mimnermus curas lenibat, Homero

Molles Pentametri plus in amore valent.

Ardebat Nannum vates, ignemque fovebat,

Et tremulo teneros edidit ore modos.

Odit at Hermobium, nec non misero usque Pherecli

Hostis, cui infesto carmina misit, erat.

Antimachus Lydiæ Chryseidos ictus amore,

Aurea Pactoli flumina quærit amans.

Condidit ut tumulo Chryseida luminis orbam,

Insignem, aufugiens venerat Ionizæ

Extremam Colophona, melos conscripsit, & atris

Expediit mentem sollicitudinibus.

Quam tenero Alcæus juvenatur carmine nosti,

Virginis Æoliæ flagrat amore Chelys.

Luf-

perlativi ut illud Anacreontis “ Χαλεπώτερον δὲ πάντων.” aut sensus sit, cum jam Sardaniam Lyden foeminis Ionizæ pulchriorem inhumasset, longe aufugiens extremam Colophona advenerat. cf. Athenæ, 534 E. “ Καλλίαν.” Lyde erat uxor Antimachi Epigr. Reiskiana 757.

Λύδη καὶ γένος εἰμὶ καὶ ὄνομα.

Adi Plutarchum, “ ἀποθανόντος γὰρ τῆς γυναικὸς αὐτῷ Λύδης πρὸς τὴν φιλοστόργως εἶχε, παραμύθισσιν τῆς λύπης αὐτῷ ἐποίησε τὴν ἐλεγίαν τὴν καλεμένην Λύδην, ἐξαιρημένον τὰς ἡρωικὰς συμφορὰς τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς ἐλάττω τὴν ἑαυτῷ ποιῶν λύπην. Plat. de Consolatione ad Apollonium, V. II. 106. B.

(5) Ἀνδρέατο. Doctus amicus meus & ingeniosus legendum putat ἀνδρίματο. condidit, quanta carmina, ut Latina aiunt, condidit

&

Γινώσκεις· ὁ δ' αἰδὸς ἀηδόνος ἠράσαθ' (1) ὕμνων
 Τηῖον ἀλγύνων ἄνδρα πολυφραδίῃ. 50
 Καὶ γὰρ τὴν ὁ Μελιχρὸς ἐφωμίλησ' Ἀνακρεῖων
 Στελλομένην πολλαῖς ἄμμιθα Λεσβιάσι.
 Φοῖτα δ' ἄλλοιε μὲν προλίπων Σάμον, ἄλλοιε δ' αὐτὴν
 Οἰνήρην Δῆριν (2) κεκλιμένην παλρίδα
 Λέσβον ἐς εὐοῖνον· τὸ δὲ μυρίον (3) εἶσιδε λέκτρον 55
 Πόλλακις Αἰολικῆ κύματος ἀντιπέρας.
 Αὖθις δ' οἷα μέλισσα πολυπρίωναι (4) κοδώνην,
 Λειπῶσ', ἐν τραγικαῖς ἦδε χοροσλασίαις.
 Βάκχον (5) καὶ τὸν ἔρω' ἀγεῖραιθ' ἀρείδος
 Ζεὺς (6) ἔπορεν Σοφοκλεῖ. 60
 Φημὶ δὲ κακεῖνον τὸν αἰεὶ πεφυλαγμένον ἄνδρα
 Κι πάντων μῖσος κτώμενον ἐκ συνοχῶν (7)
 Πάσας ἀμφὶ γυναῖκας, ὑπὸ σκολίοιο τύπέντα
 Τόξῃ νυκτερινὰς ἐκ ἀποθεσθ' ὀδύνας,
 Ἀλλὰ Μακηδονίης πάσας κατενίσσατο λαύρας, 65
 Αἰγείων (8) μέθεπεν δ' Ἀρχέλεω ταμίην,
 Εἰσέκε

& ut Milton in nostram etiam linguam transtulit "to build the lofty rhyme" forsitan reponere debemus ἀνεπλέξατο, contexuit. occurrunt in auctoribus πολλοὶ καὶ ὀνόματ' ὧν ὧν πλέκειν τὴν ὥδην, metaphora est indubitanter satis elegans.

(1) Amico monitus distinctionem post ἠράσαθ', posui ut angatur Teius ὕμνων πολυφραδίῃ.

(2) Δῆριν δὲ κεκλιμένην Casaub. ὁράσιν. Barnes in Vita Anacreontis. XXIII.

(3) Τὸ δὲ μίον εἶσιδε Λέκτρον lectum promontorium insulae Lesbos oppositum. Casaub.

(4) Πολυπρίωναι. nonne πολυπρίωνα pro πολυπρήωνα descripsit libarius, & κοδώνην pro κολώνην velut apis colle excelsissimo relicto; sed quid est Αὖθις? Vid. Meursii reliqua Attica c. 6. ad finem. de Colono cujus incolae fuit Sophocles, & Cic. de fin. lib. V.

(5) Versus qui hoc fragmentum Latine reddunt non mei sunt, sed quos fecit Natalis de comitibus, p. 762.

(6) Magno certe opus est Apolline ad haec explicanda aut corrigenda, conjeci in priori Βάκχον καὶ τὸν ἔρω' ἐγείραιεν θεὸς αἰδὸς. Scripsit praeter tragœdias elegos amatorios, & Pægnas Sophocles. Herodoti

Lusciniae Idalios cantus Alcæus amavit,
 Indoluit lyrici Teia Musa senis ;
 Nam Sapphum tenero affatu, dulcique loquela
 Ipse puellarum est ausus adire choro.
 Lesbum jamque Samo, Lesbum parat ire, relicta,
 Debellatam armis, heu juga pampinea
 Lesbi Baccheæ ! Lecti caput unde videre
 Qua resina Æolii littoris unde sonat.
 Dulcia qualis apes, excelsa colle relicto
 Libavit tragicis mellea verba choris.
 Jupiter & Bacchum simul & conjunxit amorem
 Tum mistum Sophocli tradit utrumque simul.
 Jamque virum, Venerem qui nunquam corpore, passus
 Cypridis arma Deæ spreuit amata, cano.
 Sensit ut inversæ tamen ignea tela pharetræ,
 Suetus abhorrebat lumina fessa sopor.
 Per pagos Craterum per rura per oppida quærens
 Venit ad Ægeæ, regia busta, domum ;

Herodoti verba in Adrastum subjiciam. “ τὰ πάθη αὐτῆ τραγικοῖσι
 χοροῖσι ἐγέραιρον. casus ejus choris tragicis venerabantur (Sicyonii)
 l. V. p. 310—67. V. in Pindaro N 5—15—& Moschi Epitaphio
 v. 97.

Κληρονόμως μῶσας τῆς Δωριδος ἄμμε γεραίρων.

(7) Ἐκ συνοχῶν qui odium mulierum comparavit ob continentiam
 in prætermittendis fœminarum amoribus. vox forsan inelegans, &
 minus poetica, sed non ob id suspicioni obnoxia.

(8) Αἰγείων. malim Ἀργείων. omnia incerta. Casaub. Scribo Αἰ-
 γείων. dispensatorem Archelai, cui nomen Craterus, secutus est us-
 que ad Ægeam, Αἰγεία, quam sic scribit Ptolemæus 3—13 olim
 Edeffa, sedes erat regni Macedonici ob duces capras. Justin. l.
 VII. c. I. Plin. l. IV. c. X. Vide Vitam Euripidis, p. 2.

“ Πορευόμενον αὐτὸς πρὸς Κράτερον τὸν ἐρώμενον
 Ἀρχελάω.”

Æge live Ægiæ erat oppidum ubi mos sepelire reges.

Εἰσόκε τοι δαῖμων Εὐριπίδῃ εὔρεν ἄλεθρον

Ἀμφὶ βίῃ στυγῶν ἀντιάσαι· κυνῶν.

Ἄνδρα ὃ τὸν κυθήρηθεν ἀνεθρέψαντο τιθῆναι (1)

Βάκχε καὶ λώτῃ πιστότατον ταμῖν

70

Μῆσαι (2) παιδευθέντα φιλόξενον οἷα τιναχθεῖς

Ωρυγῇ, ταύτης ἦλθε διὰ πόλεως.

Γινώσκει (3) καίεσσα μέγαν πόθον ὃν Γαλασίης

Αὐτοῖς Μηλίοις θῆκαθ' ὑπὸ προγόνους.

Οἶσθα δὲ καὶ τὸν αἰοιδὸν ὃν Εὐρυπύλες πολίηται

75

Κῶσι, χάλκειον θῆκαν ὑπὸ πλάϊνῳ (4)

Βίττιδα μολπάζοντα θοὴν περὶ πάντα φιλητᾶν

Ῥήματα καὶ πάσαν ῥυόμενον λαλῖν.

Οὐδὲ μὲν εἰδὲ πόσοι σκληρὸν βίον ἐστήσαντο,

80

Ἀνθρώπων σκολιὴν μαίόμενοι σοφίην,

Οὐς αὐτῇ περὶ πικρὰ λόφοις ἐσφίγγατο μῆτις,

Καὶ δεινὴ μύθων κῦδος ἔχουσ' ἀρετῇ,

Οὐδ' οἱ (5) δεινὸν ἔρωτος ἀπέθρεψαντο κυδοιμὸν

Φαινόμενον, δεινὸν, δ' ἦλθον ὑφ' ἡνίοχον.

85

Οἷη (8) μὲν Σάμιον μανίῃ κατέδησε θεανῆς

Πυθαγόρην, ἐλίκων κομψὰ γεωμετρίης

Εὐρά-

(1) Τιθῆναι. De nymphis Bacchi nutricibus. Vide Athenæum, p. 465. A.

(2) Παιδευθέντα. παιδοθὲν ὄντα. Heringa observat. c. XXXI. 284. Φιλόξενον. Fabulam, ait Athenæus, lib. I. p. 6, 7. Cyclopem scripsit Philoxenus, in qua, Cyclopi persona Dionysius innuebatur, Galatææ, tibicina, Ulyssis poeta ipse, cf. etiam l. XIII. p. 564. hæc Philoxeni verba (Cyclops loquitur)

ὦ καλλιπρόσωπε χρυσόδοσενχε Γαλάτεια

Χαριτόφωι καλλος ἔρωτων.

(3) Hæc & multa alia propriis tenebris involuta Casaubon præterit, quia ea aperire non potuit, aut quia in tam longo opere ut dormitaret, sibi permisit, & ad finem festinaret. locum restituere conabor, & fastidiosissimis rei criticæ magistris, qui nihil mea conjectura rectius norunt, ut placeat, æquum est. sed qui periclitari solent parati sunt in utrumque

Γινώσκεις καίοντα μέγαν πόθον ὃν Γαλασίη

Αὐτοῖς Μηλίοις θῆκαθ' ὑπὸ ΠΡΟΓΑΜΟΙΣ.

Confer

Euripidis donec brutorum dente perempti
 Membra ferus dederat dilaceranda Deus.
 Et Bacchi nutrix aluit facunda, deditque
 Musa Cytheræo plectra sonare Viro.
 Venerat huc actus domina, mollire cruenta
 Cui vel amatoria nescia corda prece.
 Urit Meliacos nosti Galatea maritos
 Cui natalis erat, Patria amata, Melos.
 Spiranti Coum nosti fictum ære Philetam,
 Sub platano Euripili quem posuere viri.
 Battida qui cecinit, vocesque in carmina fudit,
 Et placida numeri garrulitate fluunt.
 Sed neque queis duræ placuit sapientia vitæ,
 Eruditorum semita torta virum.
 Quos nimium insanus verborum macerat angor,
 Et clari excruciat vis malesuada fori
 Impendens arcere valent grave vulnus amoris,
 Dura sed aurigæ fræna, jugumque ferunt.
 Quique polum invasit, curvarumque extudit artem,
 Et cœli exiguo finxit in orbe globum,

Confer Homerum α. v. 2. & Thucyd. p. 89—72 Dukeri “*ἰλπί-
δα ἢ ὑπετίθει αὐτῷ.*” Vide Tryphiodorum, v. 332.

Νύμφαι τε πρόγαμοί τε — — —

Heringa qui nonnihil ad hanc difficultatem solvendam excogita-
vit, Melios Galatææ populares in oves transformat, quo jure in-
certum. Vid. p. 284.

(4) Huc facit Philostratus in vita Herodis Attici “*εἰκόνας γὰρ
ἀντίθει σφῶν θηρώντων τε καὶ τεθηρακόντων καὶ τεθηρασόντων· τὰς δ’ ἐπ’ αἰροῖς·
τὰς δὲ πρὸς πηγῶν· τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς ΠΑΑΤΑΝΩΝ.*” Vide locum
pulcherrimum Platonis in Phædro “*Ἦτι γὰρ πλάται.*” Philo-
strat. p. 559, ed. 1709.

(5) Legendum forte *ὃδ’ αἰὼν* ob vocem *δεινός* ter repetitam in
totidem versibus.

(6) Hæc carmina, quæ Bentleius elegantia vocat, laudantur
p. 48. Dissert. Phalar.

Εὐράμενον, καὶ κύκλον ὅσον περιβάλλεται αἶθρᾳ

Βαίῃ τ' ἐν σφαίρῃ πάντ' ἀπολασσόμενον.

Οἶώ δ' (1) ἐχλειημένον ἔξοχον ἐχρὴν εἶναι

Πολλῶν δ' ἀνθρώπων Σωκράτῃ ἐν σοφίᾳ, 90

Κίπρις μνηύσα πυρὸς μένει, ἐκ δὲ βαθείης

Ψυχῆς κεροῖερας ἐξεπόνησ' ἀνίας,

Οἶκί' ἐς Ασπασίης (2) πωλεύμενος· ἔδδ' τι τέκμαρ

Εὖρε λόγῳ πολλὰς εὐράμενος διόδους.

Ἄνδρα Κυρηνάιον (3) δ' εἰσω πόθος ἔσπασεν· Ἰοθμῶ 95

Δεινὸν ὅτ' Ἀπιδανῆς (4) Λαῖδος ἠράσατο.

Ὅξυς Ἀρίστιππος πάσας δ' ἠνήσατο λέσχας,

Φεύγων ἔδαμένον (5) ἐξεφόρησε βίῳ.

(1) Ἐχλειημένον. en locum conclamatum qui vix aliquid sani habet, & nisi ob id quod res exigit, quodque medicinam ejus quasi digito tantum non ostendit, utcunque tractatum reviviscere posse desperarem. Heringa legit quod vix capio Οἶω δ' ἐχλίηνεν. Scribo Οἶον δὲ ΚΑΗΔΩΝ μόιον ἔξοχον ΕΧΡΑΕΝ εἶναι. Quemque oraculum solum omnibus sapientia præstare vaticinabatur. Κληδὼν scribitur κληδὼν & κληδὼν, v. Hefych. in v. ἔχραεν ἐμάντευσεν Apollon. Rhod. II. 456.

(2) Ἀσπασίης. v. p. 219. Athenæum. ubi Aspasia Socratem de amore ejus erga Alcibiadem alloquitur.

Τίτλε δεδάχευσαι φίλε Σώκρατες, ἢ σ' ἀνακινῶ

Στέρχοις ἐνναίων πόθος, ὅμμασι θραυσθεῖς

Παῖδος ἀνικέτου; quod bellissimum est, & unice illustratur

loco insigni de Alcibiade ab Aglaophonte depicto, p. 534. E.

“Καλλὶαν Φαινομένης (Alcibiades) τῶν γυναικείων προσώπων. στρατηγῶν δὲ ἐπὶ καλὸς εἶναι ἤθελεν. ἄσπινδα γὰρ εἶχεν ἐκ χρυσίου καὶ ἐλέφαντος πεποιημένην, ἐφ' ἧς ἦν ἐπίσημον ἥρωος κεραυὸν ἠγκυλημένον. quæ postrema verunt Budæus & Palmerius. Cupido curvato cubito fulmen vibrans. puta

Fulmen jam jamque vibranti

Assimilis.

Cf. Palmer. 521. Sophoclem apud Athenæum 564.

(3) Κυρηνάιον. prima est communis. V. Scaliger ad Catul. p. 10. Calim. H. Apol. v. 94. — “Τόσσα Κυρήνη.”

Uxoris perhibent, Samiæ telluris alumna

Non eluctanda compede vinxit amor.

Quem prædixerunt olim responsa deorum

Ingenio cunctos præteriisse viros,

Huic Cytherea furens ardentis more iuventæ

Sollicito implevit pectus amore Venus;

Sæpe adit Aspasiæ, cuique omnia scire licebat.

Nulla est in verbis causa reperta moræ.

Quin & Aristippum Deus improbus egit in Isthmum,

Cum cor Thessaliæ Laidis anxio amor.

Laudavit cœtus hilares, dulcemque loquelam,

Nec furtim latuit molliter æva ferens.

(4) Ἀπιδανῆς. Fluvius Thessaliæ. veteres Arcades ἀπιδανῆς. Sed nec Thessala nec Arcas fuit Lais. Quidam legunt ἀπιδανῆς. morosæ difficilis Dalechamp. Sed nihil mutandum. Pausanias nos docet monumentum Laidis in Thessalia fuisse. "ἐν Θεσσαλίᾳ Λαΐδῳ φάμενον μνήμα" παρεγένετο γὰρ εἰς Θεσσαλίαν ἱερὰς θείας Ἱπποσθέντος. Lib. II. Corinth. p. 45. ed. Sylburg. Vide utrum Palmerio auscultandum cui Pausanias duas Laidas fuisse ignorasse videtur, an ea quæ ad hanc festivissimam fœminam pertinent nonnihil perturbari credere debeamus.

(5) Ὀυδαμένον v. ὠδαμινός in Hesychio. lego si licet φύγων ὠδὲ μὲν ὄν τ' ἐξεφόρησε βίον.

"Omnis Aristippum decuit color & status & res."

Nullus illi fuit contemptus vitæ aut fuga sæculi.

De voce λίσχας φλυαρίας, ἢ πολυλογίας. adi sis Diog. Laert. p. 202. v. 1. Cic. Ep. Att. 12. 1. Casaub. ad Theophrasti Charact. c. 3. & Valckenaer. ad Ammon. p. 211. Doctissimam clarissimi Ruhnkenii editionem hujus elegiæ vidi, & tantum vidi. Gratias quam maximas viro sagacissimo non facere possum quin agam, ob certissimam elegantissimamque conjecturam in versu quinquagesimo septimo ubi legit clarissimus editor Ἀθῆς pro Ἀθῆς. In notis Ruhnkenii laudantur conjecturæ clarissimi Lennepii, qui in nonnullis quod gaudeo, mecum sentit.

S I M O N I D E S.

Apud ATHENÆUM, p. 124.

CALLISTRATUS libro septimo miscel-
laneorum scribit Simonidem poetam mag-
ni caloris tempore apud quendam epulantem,
iis qui a poculis erant nivem cæteris dum bi-
berent miscentibus, sibi vero minime, hoc epi-
gramma extempore recitavisse.

Τη ρα ποτ' ἐλύμποιο περὶ πλευράς ἐκάλυψεν

Ὠκὺς ἀπὸ θρήκης ὀρνύμενος Βορέης·

Ἀνδρῶν δ' ἀχλαίνων ἔδακε φρένας· αὐτὰρ ἐκάμφθη

Ζωὴ Πιερίην γῆν ἐπιεσσαμένη.

Ἐν τίς ἐμοι γ' αὐτῆς χεῖτω μέρας, εἰ γὰρ ἔοικε

Θερμὴν βασιάζειν ἀνδρὶ φίλῳ πρόποσιν.

De hoc epigrammate imprimis videndus est
Casaubon; & Cl. Brunck, qui in tertio legit
ἐκρύφθη. Græca nonnullas habent veneres quas
nec Natali de comitibus, nec mihi, neque ipsi
editori in sermonem Latinum prorsus transferre
licitum fuit.

Hac celer erumpens Boreas è montibus Hæmi

Cuncta pruinsæ vestiit arva nive.

Urit & infastos quæis lanæ ignotior usus,

Dum vivus jaceat carcere, opertus humo.

Ocyus unde puer partem mihi fundat, amico

Quis cane flagranti fervida vina daret?

TIMON PHLIASIUS, p. 163.

CTESIBIUS Chalcidensis Menedemi
necessarius ac familiaris, ut auctor est
Antigonus Carystius in vitis, sciscitante quo-
dam quid sibi lucratus e philosophia? quod cæ-
no, neque symbolam do, respondit. Quam ob
rem alicubi Timon Phliasius

πρὸς αὐτὸν ἔφη

Δειπνομανὲς, νεκρῶ ὄμματ' ἔχων κραδίην δ' ἀκύλισον·
κραδίην δ' ἀκύλιστον· efferō corde. Dalechamp. ἀκύ-
λιστος. vertunt lexicā immotus, efferus, qui non
volvitur. An immotus, quia flecti nescius, qui
symbolarum exactori more cynico diceret, τὰς δ'
ἄλλας ἐράνιζ' ἀπὸ δ' Ἐκτορος ἰσχεο Χεῖρας? ane le-
gendum κραδίην δ' ἀκόλαστον. corde incaſtigato. im-
moderato. ἀσώτῳ? cf. Hesych. & Toupium ad Sui-
dam v. ἀκόλαστος. verum helluo edendo defessus
cor immotum ἀκύλιστον habere dici potest, cum non
micet, aut ſaliat, atque ægre moveatur. Qua-
re verſus ad Homeri imitationem ita reddendus.

Cænæ avidus, cui lumen hebes, cui pectus anhelum.

Ad diſteria quidem ridicula Ctesibius ille
Chalcidensis argutus fuit, & ſumma cum gra-
tia urbanus, qua de cauſa omnes eum ad con-
vivia invitabant. “ Non ut tu Cynice, qui
nec Muſis, nec gratiis unquam libaſti: virtus
igitur te ac tui ſimiles fugit, & voluptati aſſidet,
ut innuit Mnafalces Sicyonius in epigrammate.

Ad

Ἄδ' ἐγὼ αἱ τλάμων ἀρετὰ παρὰ τῇδε κἀθημία
 Ἦδονῃ, ἀισχίστος κειραμένη πολοκάμυς,
 Θυμὸν ἄχει, βέβωλημένα· εἴπερ ἅπασιν
 Ἄ κακοφρων τέρψις κρεῖσσον ἐμῶ κέκρηται.

Turpiter hic patiens virtus lacerata capillos
 Ipsa voluptati flebilis affideo ;
 Cordaque pertentat dolor, heu! mea gaudia nemo
 Illius illecebris post habuisse negat.

ARCHESTRATUS, p. 163.

ARCHESTRATUS super marino cane
 differens hæc scribit.

Ἄλλ' ἔ πολλοὶ ἴσασι βροτῶν τόδε θεῖον ἔδεσμα,
 Οὐδ' ἔσθειν ἐθέλουσ' ὅσσοι κέφην τελεβώδη
 Ψυχὴν κέκρηται θνητῶν, εἰσὶν δ' ἀπόπληκτοι.

Quid sit de τελεβώδη statuendum judicent alii.
 Casaubon. nobis non invidit autem vir clarissimus conjecturas suas quæ alios fortasse qui nec Casauboni eruditionem, nec acumen possident, ad ipsissimam Archestrati scripturam possint perducere. Videamus. potest scribi, ait Cl. editor, κέφην κ' ἐρεβώδη mentem levem & caliginosam.
 potest

potest etiam οἱ κῆφην κ' ἐλλεβορώδη quibus mens ellebori egens." Hæc fateor aures meas, ut ait orator, non implent. sed adest Criticorum Princeps, Ricardus Bentley. "I would correct it,

Ὅσσοι κῆφ' ἀττελεβώδη
Ψυχὴν κέκτηνται.

Ἀττελεβός is a locust or sort of grasshopper; he means persons of a light and desultory temper, that skip about, and are blown by every wind, as grasshoppers are. But I would go a little further, and join the words together thus: ὅσσοι κεπφαττελεβώδη. Κέπφος is a small light sort of bird, that is tossed about with the wind; and is metaphorically taken for a foolish light-witted fellow. See Hesychius, the Scholiast on Aristophanes, and others; so that κεπφαττελεβώδης is a very proper compound from κέπφος and ἀττελεβός. Dissertation on Phalaris, edit. ult. p. 63.

Si quid post eruditissimos & gravissimos viros dicere permissum sit, id quod de verbo τελεβώδη hic, & in loco p. 310. ubi sic legitur, —κῆφαι γε λεβώδη, sentio, paucis exponam. mihi quidem τὸ τε ad supplendum versum Archestratus videtur usurpasse, quod infra in pagina 310. scribitur γε. In voce λεβώδη λ fit, ut hariolor, ex inverso γ. & litera β redundat, quam librarius currente calamo de proprio infarcivit; cujus rei exempla nemini antiquos libros inspicienti uspiam negantur. His præmissis versum sic constituo.

Οὐδ' ἔσθαι ἐθέλεις ὅσσοι κέφηντε γεῶδη
Ψυχὴν κέκληται θνητῶν.

Pauci hunc divinum cibum norunt, & cuncti, quibus mens levis atque terrena, eo vesci nolunt. cf. Æschinem in Axiocho, § 5, “Τὸ ὑπελειφθὲν σῶμα γεῶδες ἢ ἄλλοθεν ἐκ ἔστιν ὁ ἄνθρωπος.” γεῶδες τῷ θεῖον opponi videtur, & de homine dici potest qui particulam auræ divinæ ad terram affligit. huic interpretationi multum convenit εἰσιν δ' ἀπόπληκτοι. sunt enim indocilis stupidi- que ingenii qui id huic pisci proprium esse, quod omnibus commune, arbitrentur. nempe

Ὡς ἀνθρωποφάγε τῷ θηρίῳ ὄντας ἅπας γὰρ
Ἰχθὺς σάρκα φιλεῖ βρόχην, ἂν πρὶς περικύρῃ.

HEDYLI EPIGRAMMA, p. 176.

QUOD nunc vocatur καλαμαύλης monaulum quondam fuisse aperte declarat Hedyli, sic scribens.

Τῷτο θεῶν ὁ Μόναυλος ὑπ' ἡρίον ὁ γλυκὺς οἰκεῖ,
Αὐλητῆς μίμων κῆν θυμέλῃσι χάρις.
Τυφλὸς ὑπαὶ γῆρας· εἶχεν ἢ Σκίρπαλον υἱόν,
Νηπίαχον τ' ἐκάλει Σκίρπαλον εὐπάλαμον
Ἀεῖδων αὐτῷ τὰ γενέθλια· τῷτο γὰρ εἶχε
Πᾶν μαρτᾶν ἡδυμα σημαίνων.
Ἡὺλει δὲ γλεύκες μεμεθυμένα παῖσιναι Μεσέων,
ἢ τὸν ἐν ἀκρήτοις βάτταλον ἡδυπότην,
ἢ τὸν Κώταλον, ἢ τὸν Πάγκαλον. ἀλλὰ θεῶνα
Τὸν καλαμαυλήτην εἶπατε, χαῖρε θεῶν.

Hinc

Hinc probat Athenæus monaulum idem fuisse organum musicum quod Calamaula. Æstuant viri docti Casaubon & Toup in hoc bello carmine restituendo; ejusque membra amputant, & distendunt, ut totum ad suas hariolationes habile atque aptum reddant, & commodam exinde sententiam eliciant. Casaubon in tertio legit τὸν ut Scirpalum patrem Theonis faciat, quod cum non sit necessarium, minus placet. In quarto bene Νηπίαχον δ' ἐκάλει Σκίρπαλον εὐπάλαμον, Ἀεῖδων αὐτῶ τὰ γενέθλια; atque hunc recens natum Theon appellavit Eupalamum cum ejus natales celebraret. e sexto verbum excidit. reponit Toup eleganter

τῷτο γὰρ εἶχε
Τῷτο πανημερίων ἡδὺ μάσημα νέων.

Casaubon,

τῷτο γὰρ εἶπε
Τῷνομα τῶν μολπῶν.

potest etiam reformari quod restat versus.

τῷτο γὰρ εἶχε
Πᾶν μάρπτων ἡδὺ μάσημα νέων.

Illum enim corripiens juvenum delicias (manibus genibusve puta) totum tenebat. sic Phocylides canit,

Νηπίαχοις ἀπαλοῖς μὴ μάρψῃ χεῖρα βιαίως.

ἡδὺ μάσημα νέων est a Toupio, viro egregio, supra æmulationem meam longissime posito, ut de Grotio ait patiens Bentleius. ἡδὺ μάσημα ci-

būs mansus, cibus lautior, pulpamentum.—
ὡς μάσημα ταῖς γνάθοις ἔχω. Antiphanes apud
 Athenæum, p. 8. In septimo γλεύκας quod
 Toupio exquisitum visum est, magno editori
 debemus. miror tamen eum Casauboni non
 meminisse.

Hoc sub marmore dulcis acquiescit
 Orchestræ decus, ah! Theon Monaulus!
 Cui sæva ante obitum nimis senectus
 Noctis lumina condidit sepulchro.
 Hic natalitio die scientem
 Filium calami fore auguratus,
 Nec non delicias juvenculorum,
 Et dextra ingeniosiore chordas
 Tacturum, hic genibus ferens, fovensque
 Scirpalum Eupalamum pater vocavit.
 Theon Pieridum ebriosiorum
 Tibiis hilares jocos sonavit;
 Inter acria liberi falerna
 Cotalum, Batalumque, cæterosque
 Uvidus cecinit meri sodales.
 At nunc dic Catamaulio Theoni
 Triste in perpetuum vale supremum.

ALEX.

ALEXANDRIDES,

p. 182—634.

MΑΓΑΔΙΝ λαλήσω μικρὸν ἅμα σοὶ καὶ μέγαν.

Tibiam Magadin & gravem & acutum sonum edidisse, ait Casaubon, ἐν ταύτῳ id est simul, probat auctor testimonio Alexandridæ, cujus hic est versiculus “ Scio hic legi hunc versum et alibi, & apud veteres nonnullos grammaticos: sed mihi durius dictum videtur μάγαδιν λαλεῖν, pro inter loquendum μάγαδιν imitari, deinde illud, si quid judico, duriusculum, Μαγάdis μέγας aut μικρὸς pro gravi aut acuto Magadis sono. excogitavimus igitur planiorem & non paulo venustiore lectionem

Μάγαdis λαλήσω μικρὸν ἅμα σοὶ καὶ μέγα.

Particula index similitudinis omittitur. loquar tecum alte & remissè ut Magadis. “ Vereor ne hoc doctis omnibus satisfaciat, neque video cum ὀρχεῖσθαι τὸ πρόσωπον, Glaucum & Cyclopa saltare, pro inter saltandum, Cyclopa aut Glaucum imitari, Luciano, Horatio, & Paterculo dicere permissum sit, cur Alexandridæ μάγαδιν λαλήσω quasi durum nimis censeatur. μέγας vero pro gravi & μικρὸς pro acuto usurpata
quis

quis jure reprehendat? exemplum τῷ μέγα præbet Sophocles. sed mihi dic primum quis hic sit, ait Mercator in Philoctete, v. 580. “ ἄν λέγῃς ὃ μὴ φώνει Μέγα. sed alta voce ne dixeris.” Si quid tamen immutandum versum sic rescriberem.

Μάγιδι λαλήσω μικρὸν ἅμα καὶ μέγα.

Magidi canam aut loquar altè & remissè.

Consule Theocritum, Idyl. 20—29.

Ἄδὺ τί μοι τὸ μέλισμα, καὶ ἦν σύριγι μελίσδω,
Κῆν αὐλῶ λαλέω, καὶ δάνακι, καὶ πλαγιάλῳ.

CALLIMACHUS, p. 318.

ΚΟΓΧΟΣ ἐγὼ Ζεφυρίτι παλαιότερος, ἀλλὰ σὺ
νῦν με

Κύπρι Σεληναίης ἄνθεμα πρῶτον ἔχεις
Ναυτίλον· ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον· εἰμὲν αἴηται,
Τείνας οἰκείων λαῖφος ἀπὸ προτόνων·
Εἰ δὲ γαληναίη λιπαρὴ Θεός, ἔλος ἐρέσσω
Ποσσίν, ἵν' ὥσπερ καὶ τένομα συμφέρεται.

Piscem a Selenea Cliniae filia ad Arfinoen
Berenices matrem missum Callimachus in hoc
epi-

epigrammate describit. idem est de quo Plinius, lib. IX. 29. alii Nautilum, alium Pompilum vocant. Arsinoe Cypris & Zephyrites dicebatur. "Olim eram Concha Zephyriti, at nunc O Venus me habes primum Selenæ donarium, Nautilum per mare velificantem, si venti sinant, velo e propriis rudentibus obtento. sin autem malacia extet, utor pedum remigio, ut nomen meum indicat. dimidium tantum epigrammatis appono, quoniam quæ sequuntur interprete non egent. Quid sit λιπαρὴ θεὸς in tertio disticho animadverfores non diserte exponunt. λιπαρὴ θεὸς potest esse hic, ut in Addæi epigrammate, τῆς γαλήνης θεᾶ. "Ἴδὴν βηρυλλὸν με Τρύφων." Analec. Poetar. Cl. Brunckii, p. 188. lection. & emendationes. v. 3. Vide etiam in gemmis Nobilissimi Ducis de Marlborough opus insigne quoddam Tryphonis nuptias Cupidinis & Psy-ches exhibens, atque ibidem Addæi epigramma laudatum, & Latinè Gallicè atque Anglicè eleganter redditum.

Mirum est Reiskium de hac prosopopæia, atque artificiosissimo Tryphonis opere nihil divinasse.

Ah! veteres gemmas nunquam insanivit emendo!

Certum & manifestum est imaginem Malaciæ inter statuas veterum locum habuisse, quod lucem nonnullam carmini Euripidis in fabula Orestis affundat. Video ait Orestes tranquillitatem iterum ex undis emergere.

Ἐκ κυμάτων γὰρ αὖθις αὖ γαλήν' ὄρω.

quem versum actor defectu spiritus, ait Scholiastes, pronunciare non potuit, sed pro γαληναί, cachinantibus mille ducentis γαλην protulit. Plana & perspicua hæc esse quis neget? & tamen conjectura mihi in mentem venit, quam etsi ludibrium debeam, lectorem non celabo, nonne scripsit Callimachus

Εἰ δὲ γαληναίη λιπαρή, ΘΕΟΝ.

Sin placidum ventis staret mare, curro per undas.

Nautilus ait,

Πελάγεσσιν ἐπέπλεον, εἰ μὲν αἴται.

Εἰ δὲ γαληναίη λιπαρή, ΘΕΟΝ.

Supinus (Nautilus) in summa æquora pervenit. Plin. IX. c. 29. cf. Oppianum. & notas A. Fabri. una falsa literula & una prava distinctio auctorem quam maxime sibi discrepare faciant.

Recte ἔλος de quo dubitabat Casaubon. exprimit enim conchæ formam quæ cymbam referebat. Quod restat ita scribo.

Οὐλος ἐρέσσω

Ποσσὶν ΑΝΩ "σπερ ἔ τ' ἔνομα συμφέρεται.

Nautilus duos habet pedes sursum, & duos deorsum — δαιὲς μὲν ἄνω πόδας

————— αὐτὰρ ἔνερθε

Δοιοὶ ————— Oppian. l. I. v. 345.

Quorum hi sunt remi, illi gubernacula, potest etiam scribi quod iis qui libentarios norunt, non admodum improbabile videatur, quanquam
rarius

rarius evenit dictionem adeo immutari, ut neque pes neque caput compareat.

ἑρέσων

Πόσσ' ἀδίνοις ὥσπερ τ' ἔνομα συμφέρεται

multo pede remigans, densis confertis pedibus, ut nomen indicat.

M A C H O, p. 341.

INSIGNES sunt versus Machonis comici de Philoxeno Cytherio dithyrambico quem rabies edendi in ipso mortis articulo non reliquit.

In iis quos exscripturus sum, est quod commentario eget, & ut intelligantur pauca, opus, ut præmittam. Philoxenus bicubitalem Polypum quem Syracusis emerat, totum excepto capite, comedit. cruditate statim pæne ad mortem laborans, pessime se habuit. Ut eum graviter ægrotantem vidit medicus, dixit, Philoxene, testamentum conscribe, namque hora septima moriturus es. Omnia, respondit Philoxenus, disposui, et ad umbilicum adduxi, quæ signatæ tabulæ meæ declarabunt.

ἀλλ' ἐπεὶ

Ὁ Τιμοθέε Χάρων σχολάζειν μ' ἐν ἑᾷ
Οὐκ τῆς Νιόβης, χωρεῖν δὲ πορθμίδ' ἀναβοᾷ,
Καλεῖ δὲ μοῖρα νύχιος ἧς κλύειν χρεὼν,
Ἴν' ἔχων ἀποτρίχω πάντα τὰ ἐμαυτῷ κάτω,
Τὲ πολυπόδ' μοι καλᾶλοιπον ἀπόδοτε.

E

Sed

Sed quandoquidem Charon Timothei ex Niobe morari non me finit, et cymbam suam abire inclamat, &c. Quod Polypi reliquum est, mihi date. Οὐκ τῆς Νιόβης ut Dalechamp vult “Timothei et Niobes Charon quem flectere nequeas.” Sed ut Casaubon “alludit Macho ad locum Timothei Niobe inscriptum, ubi Charon erat inter alias tragœdiæ personas” verba sic reponendo existimo.

Ὁ Τιμοθέε Χάρων σχολάζειν μ' ἐκ εἴ
 ΟΥ τῆς Νιόβης, χωρεῖν δὲ πορθμῖδ' ἀναβοᾷ.

Charon Timothei, non Niobes, morari me vetat. ΟΥ scripserat nonnemo ἐκ et hinc οὐκ. Charon Timothei qui nec saxeus nec filens me vocat. cf. Erasmus in Adagiis, p. 286. Poeta noster Pope eos versibus facietis depingens qui antiquum obtinent in morte, hunc locum duce Fontainio mira similitudine exscripsit.

Quique ardor edendi,
 Escarumque fuit sanis, quæ cura gulosis
 Indulgere cibis, eadem sub morte manebat.

Cf. Lorenzo Craffo de Philoxeno, p. 241.

J U B A,

J U B A,

R E X M A U R I T A N I Æ, p. 343.

OBSONII quoque avidus fuit Leontes Argivus Tragicus Athenionis discipulus, olim Jubæ Mauritaniae domesticus, ut scribit Amaranthus in libris de scena, qui et a Juba in eum scriptum fuisse hoc epigramma memorat, quia male Hipsipylam egerat.

Μὴ με Λεοντήτης τραγικῆς τὸν ἀρείφαλον ἦχον
 Λεύσσων Ὑψιπύλης ἐς κακὸν ἦθ' ὄρα.
 Ἦν μὲν γὰρ ποτ' ἐγὼ, Βάκχῳ φίλῳ, εἰδὲ τινὸς δὴ
 Γῆρυν χρυσοβόροις ἔασιν ἠγάσασθαι.
 Νῦν δὲ με χυρρόποδες κέραμοι, καὶ τήσανα ξηρὰ
 Χήρωσαν φωνῆς γαστρὶ χαριζόμενον.

Hoc corruptissimum carmen notis Casauboni verissime emaculatum descripsi. In primo disticho λεύσσων pro χεύσσων clarissimus animadversor ex auctoritate librorum reposuit, quod ad oculos non ad aures pertinet, ut hic propter ἦχον requiri videtur. Leontes ait cum me vocem interfectam Leontis tragici oculis perspexeris, ne id vitio Hypsipylæ vertas; ne dixeris Hypsipylam personam esse non recte moratam. Audax est nimirum & inusitatum dicendi genus videre pro audire, sed non omnino apud poetas sine exemplo. Cf. Sophocl. *Æd. Col.* v. 135.

Ὅδ' ἐκεῖν' ἐγὼ, φωνῇ γὰρ ὄρω
Τὸ φαλίζόμενον·

id est,

Τὸ λεγόμενον παρ' ὑμῶν.

Musæo etiam v. 5. Hero & c. ubi vide Schraderum

—— καὶ λύχνον αἰκέω.

Τὸν ἀρείφαλον ἦχον interpretari licet. vocem fractam, corruptam, & quasi occisam.

LEONTES LOQUITUR.

Hypsipylam credas tragicam spirare, Leontes
Sit quanquam occisa voce tragædus inops;
Namque olim me Bacchus amavit, nec Deus un-
Aurículas habuit Judiciumque Midæ. (quam
Sed nunc elixæque dapes, frictæque ciborum
Deliciæ, dederunt me, sine voce, gulæ.

M O R S

MORS STRATONICI, p. 349.

Η Νικοθέον^ς εἰσίσσα Βιοθέα
 Γυνή μελὰ παιδίσκης ἄβρας εἰς τὸν ποταμὸν
 Ἀπεψόφησε, κατὰ τῶν Σικυωνίων
 Ἀμυγδαλὴν ἐπιβᾶσα συνέτριβεν τύχη.
 Στραλόνικ^ς εἶπεν, ἔχ' ὅμοι^ς ὁ ψόφ^ς
 Ὑπὸ νύκλα· τῆς φωνῆς δὲ ταυτῆς ἕνεκα
 Ἐν τῷ πελάγει διέλυσε τὴν παρρησίαν.

Hæ facetiæ paulum adhuc plus curæ sedulitatisque desiderant, non enim nimium arridet, quod quibusdam forsan vehementer placeat, fœda illa sed acuta Leovardi emendatio in secundo εἰς ἀπόπαλον, ad latrinas. εἰς πότον cum Casaubono mallem reponere, aut εἰς τὸν πάτον, i. e. εἰς ὁδὸν πεπαλημένην. Hesychius. Antoninus liberalis habet Νικοκρέον^ς. c. 39.

Tertium ita scribo

κατὰ τῶν Σικυωνίων
 Ἀμυγδάλης ἐπιβᾶσα συνέτριβεν τύχη.

Sextus qui ipsi Casaubono scrupulum iniecit, labe illa amota, quæ sensum obscuravit sub luce propria videbitur, modo rescribas, Ὑπομυκτῆρα, puta Ὑπὸ μύκτρα, quomodo metro confundendum nescio. contractio hic fieri nequit.

In contractione, uti aiunt grammatici, prior debet esse brevis, raro admodum est longa. *πεςήμαλα* per syncopen *πέσεα*. Phœniss. Eurip.

v. 1318.

v. 1318. Schol. Consule Caninium, p. 199—
218. μυκῆρα vocem fuisse, quâ usus est Straton-
nicus, forsân omnibus patebit, quoniam sine
hac occisa res est, actumque prorsus de joco.
lego non multum ausus, (omissio ταυτῆς).

————— ἔχ' ὅμοιοι ὁ ψόφος
Ἵπὸ τὸν Μυκῆρα· τῆς δὲ φωνῆς ἕνεκα ———

Nicotheontis uxor in viam publicam ingressa
cum ancilla delicatiore pepedit, deinde nucem
Sicyoniam quæ ad pedes jacebat, quasi forte for-
tuna conculcans fregit. Stratonicus exclamat
“crepitus naso non idem est” ob hoc verbum
liberius mediam ejus audaciam mare abruptit.
Vide locum ἔ “ψόφου ἀκολάσθη” constant. Por-
phyr. in Basilio. edit. Allatii quem laudat Du
Frene in voce Φατλίον candela. consule Eurip.
Cyclop. v. 327.

Ἐπεκπιὼν γάλακτος ἀμφορέα, πέπλον
Κρέω, Διὸς βρονταῖσιν εἰς ἔριν κτυπῶν.

Hoc quid sit nondum intellexi, ait Musgrave,
quare legendum arbitror

————— πέδον
Κρέω.

solum pulso. salto tripudio. sed nonne de crepi-
tu Cyclopi intelligendum? Vide Nicarchi E-
pigr. in notis ad Suetonium “flatum crepitum-
que,” c. 32. Tiber. Claudii, ed. Pitisci.

HIPPARCHUS

IN ILIADE ÆGYPTIA, p. 393.

Ὅ γ' μοι Αἰγυπτίων βίος ἤρεσεν, οἷον ἔχουσιν
 Χέννια τίλλοντες, καλκαλιάδαι σαλέοντα.

Chennia erant coturniculæ quas moris fuit
 sale condire. Χέννια ταριχηρά. Chennia falsa.
 quæ sequuntur, credo,

“ nisi Sibylla legerit
 Interpretari alium potesse neminem.”

In notis habemus

Καὶ ἄλευρα ἀεὶ ἀλέοντες
 Καὶ κριθὰς ἀλέοντες.
 Καὶ βίβλον ἀεὶ ἀλέοντες.

Quarum omnium rationes reddit illustris Casaubon. Omnes qui suavissimum Athenæi myrothecium gustarunt, per multam eruditionem & magnum acumen notis clarissimi editoris inesse ultro confitentur, verum in arduo opere, ubi plura depravantur, menda locis omnibus cavere, uni quamvis optimo, atque sagacissimo, non contingit. locum Hipparchi pæne insanabilem Casaubon, si recte judico, vix restituit.

Sed non desperandum, si hac parum successit, alia aggrediamur via. lego

Χέννια τίλλοντες, καὶ ἄλφι' ἄδασ' ἀλέοντες.

Chennia vellentes, & farinam ex hordeo conficientes canunt.

Sic Aristophanes in nubibus v. 1361.

Ἄδειν τε πίνονθ' ὥσπερὶ κάχρυς γυναῖκ' ἀλῆσαν.

Ubi videndus est Scholiastes. de antiquo more inter opera cantandi. ὕπερ τῆ παραπέμψασθαι τὸν κάμαλον.

P O S I D I P P U S.

Φυρόμαχον τὸν πάντα φαγεῖν βόρον, οἷα κορώνη
 Παννυχίην, αὕτη ῥωγὰς ἔχει καπελὸς. (νῆν
 Χλαίνης ἐν τρύχει πελληνίδῳ, ἀλλὰ σὺ τέττε
 Καὶ χρεῖα εἰς τήνν' Ἀττικὴν, καὶ στεφάνε,
 Εἴποθι σοὶ προκύων συνεκώμασεν, ἦλθε δ' ἀμαυρὰ
 Βλέψας ἐκ πελίων νωδὸς ἐπισκυνίων.
 Οτρίχ' διαφθείρας μονολήκυθῳ, ἐκ γὰρ ἀγώνων
 Τῶν τότε ληναϊκῶν ἦλθ' ὑπὸ Καλλισπην.

Imprimis videndus clarissimus Toup in Epistola ad Episc. Glocestr. p. 148. Phyromachum, de quo Posidippus in hoc carmine, heluonem & pugilem pauperrimum, & pugnis ad mortem contusum fuisse statuit Casaubon. Primum distichon sic rescribo.

Φυρόμαχον τὸν πάντα φαγεῖν βόρον, οἷα κορώνην
 Παννυχίην ΑΚΤΗΙ, ῥωγὰς ἔχει καπελὸς.

Phyromachum omnivorum & gulosum qualis cornix per totam noctem excubias agens, tenet

net fossa scabra & prærupta. lego ἀκτῆ namque
cornix quæ nocte vespicitur, est κορνικ εἰνάλιος.
Vid. Hom. Ὀδ. ε. 67. τανύγλωσσοί τε Κορῶναι
Εἰνάλιναι deinde,

Χλαίνης ἐν τρύχει Πελληνίδος, ἀλλὰ σὺ τέττε

Καὶ γράφε εἰς Θήκην Ἀττικὴν, καὶ σφεφάνη,
Εἵπολε σοὶ ΠΡΟΦΑΓΩΝ συνεκάμασεν.

Quarto & quinto nihil intellexit Casaubon ;
“ ita sunt contorta omnia ut mentem eorum
capere non possum.” Toup legit χρίε σήλην.
quod cum viro clarissimo dignum sit, aliorum
pericula supervacanea non facit. verto—tectum
frusto lænæ Pellenicæ, sed tu Attice inscribe
hujusce conditorium titulo, & coronam adde,
si qui ante alios comedens, si helluo iste tecum
unquam commissatum iverit. In postremo dis-
ticho est nimirum inter varias doctorum lectio-
nes quod rejicere velles.

Toup reponit ὤχρος διαφθείρας. Casaubon ὦτα
διαφθείρας. Dalechamp vertit coma direpta qua-
si legisset ὁ τρήχ’ ἀποφθείρας. Verbum pro loci
sententia Posidippo restituere satius esse puto,
quam aliquid e ductu literarum concinnare.
Legendum arbitror ΩΠΑ διαφθείρας. erat autem
Phyromachus obtura tuens, lividis superciliis,
edentulus, vultu fuggillato. Nihil hoc pugili
convenientius excogitari potest. hinc ὑπωπια
fuggillationes sub oculis, e cæstûs contusioni-
bus, appellantur. Vide Nunnesium ad frag-
mentum Herodiani. atque hinc intelligendus
Eubulus Athenæo, p. 36. C. ubi Bacchus ita
loquitur. “ Tres tantum cyathos ego misceo

iis qui sapiunt. unum bonæ valetudinis, alterum amoris & voluptatis, tertium soporis.

Ἐκτος ὃ κώμων· ἕβδομος δ' ὑπωπίων·

“ The sixth is the cup of riot, the seventh of blows.”

ΩΠΑ διαφθείρας, μονολήκυθος, ἐκ γὰρ ἀγάνων
Τῶν τότε ληναϊκῶν ἦλθ' ὑπὸ Κοιλόπεδον.

Μονολήκυθος vertunt viri docti Casaubon & Dalechamp “ cui unica lucerna prælucebat, nullam aliam supellectilem secum vehens quam lucernam.” res pernota est mortuis ληκύθες ἀρ-
πονι solere, & in sepulchris depingi, & una forsan pauperibus. εἰς ἐπιθεῖσα λήκυθον Ἐκκλης.
Aristoph. v. 534, 988. hinc ansa dari videtur ad hunc locum explicandum. Sed ille qui alia feliciter excogitavit, putat μονολήκυθος reddi debere una aure, quasi λήκυθος esset vas auditûs. Addo quod Hesychius ληκυθιάδες ἐνώτια ποιαῖ εἶναι scribit, in aures scilicet quasdam ampullas referentes. verto igitur μονολήκυθος una inaure, ut sit λήκυθος ἀμφωῖς τὸ σκεπαστήριον ὡτὸς ὅπερ οἱ ἀθληταὶ τοῖς ὡσὶ περιετίθεσαν. Plutarch. de audiendo. Etym. Mag. v. Ἀμφωῖς. ἀμφωλίδας idem esse quod ἐνώτια ostendit Pollux

“ Ἀμφωλίδες τοὶ τοῖς ἐνώλοις πέλας.”

Cf. notas ad Polluc. p. 1364.

Sic dubio omni amoto verto ideo quod usque adhuc in obscuritate cubasse censeo, ut vultum Phyromachi fuggillatum, auremque galeâ ampullariâ vi detractâ agnoscamus, cujus rei rationem

nem satis idoneam ea quæ sequuntur suppedi-
tant, “ namque venit e certaminibus Lenæis,
quæ lenæa ob λῆνον torcular ita appellari sole-
bant, five ob lænas quæ vice præmii victoribus
dabantur. Photius in lexico inedito v. Χλαῖναι
πελληνικαί. διάφοροι. ἔ' τοῖς νικήσασι τὰ ἔρμαῖα ἐ-
δίδοντο. Καὶ γὰρ ὡς ἐφύρην οἱ βασιλεῖς λαίνας ὁ Ἰό-
βας Χλαίνας φησὶν εἶναι. Plutarch. Numa, p.
64. D. Vid. Meurs. Græc. Fer. p. 196.

Ἦλθ' ὑπὸ καλλιόπην. lego ὑπὸ κοιλόπεδον. A-
biit sub cavam planiciem. Pindar Pyth. 5—50.
Κοῖλον ὀπὴν est arguta Toupîi emendatio, eam-
que si prius vidissem, quam locum tentaveram,
vix ulterius καλλιόπην sollicitaverim.

A L C M A N, p. 416.

Καὶ ποκά τοι δώσω τρίποδος κύτος
ᾧ Νηλέα τριήρης.

Quid sibi velit poeta Casaubon non assequitur,
& legit ᾧ ἔ' Πηλείδην Ἀγρίδης. dabo tibi tripodem
sicut olim Agamemnon Achilli.

Locus est corruptus & sic forte emendandus.

Καὶ ποκά τοι δώσω τρίποδος κύτος
ᾧ Νηληϊῆ τριήρης.

Donabo tripodes pocula Nestoris
Queis insculpta meis grata sodalibus.

Νηληϊῆ τριήρης potest esse poculum Nestoreum.
Vide Baysum de variis poculorum formis.

Quædam erant oblonga, quædam rotunda, quædam in formam navigii efficta

Ἐτέρον τριήρης τέτο τις ἔχαρεῖ χόα.

Athenæ. p. 497. de poculo Nestoreo vid. p. 488, & Hom. λ. 631. Nemo opinor choro criticorum in hunc calicem prudens se immisceret. Unum tamen monendum, si poculum hocce structuram triremis vel tantillum retulerit, clavi de quibus percontatur Ætylepiades in loco laudato 488. B. per latera transfixi navigii transira adumbrare potuissent. cf. Hom. λ. 631. & scholiastem cui valde assentior,

ION CH I U S, p. 447.

Οἶνος

Θυρσοφόροισι φίλος μέγα πρῆσβέων Διώνυσος
 Ἄυη γὰρ πρόφασις πανθοδαπῶν λογίων·
 Αἶτε πανελλήνων ἀγῶναι, θαλιαὶ τε ἀνάκλων,
 Ἐξ ἔβριυέσσ' οἶναις ὑποχθόνιον
 Πτόρθον ἀνασχομένη θαλερῶ ἐπιύξατο πῆχει,
 Αἰθέρος ὀφθαλμῶν δ' ἐξέθορον πύκνιναι
 Παιδες φωνήεντες ὅταν πᾶσι ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ
 Πρὶν δὲ σιωπῶσι, παυσάμενοι δὲ βοῆς

Νέκταρ

Νέκταρ ἀμέλῃσθαι μόνον ὄλβιον ἀνθρώποισιν,

Ξυνὸν τῷ Χαίρειν φάρμακον αὐτο φύεσ·

Τῷ θαλιαὶ φίλα τέκνα, φιλοφροσύναι τε χαροὶ τε,

Τῶν ἀγαθῶν βασίλευς οἶνος ἔδειξε φύσιν.

Τῷ σὺ πάτερ δόνυσε φιλοσφάνοισιν ἀρέσκων

Ἀδράσιν εὐθύμων συμποσίων Πρύτασι.

Χαῖρε δίδε δ' αἰῶνα καλῶν ἐπιήρανε ἔργων,

Πίνειν ἔχ' παῖζεσθαι ἔχ' τὰ δίκαια φρονεῖν.

Sunt bona, sunt quædam elegantia in his verbis quæ magnus editor, ut fatetur ipse, non bene introspectit. Nihil tamen in eo, quem suspectum habuit loco vir clarissimus, mendæ inest. Ita Latine reddendus levi post *παῖδες* distinctione. sed ut altius ordiar. Primus est a Casaubono quem alii aliter possunt contexere: “Cætus & regales epulæ Graiorum cæperunt ex quo racemosa vitis sarmentum e radice emisit, & brachiis virentibus implicavit, & densi filii (uvæ) oculi ætheris (solis) profiluerunt, sonantes quando promiscue cadunt in torcular, antea vero taciti; & cum quievissent reddunt expressæ neectar, quod solum hominibus bonum in commune datum est, remedium ingenuum & spontaneum ad lætitiā. In ea quæ sequuntur vide notas quas compilare nefas. textum sic lege.

Ἀιθέρος ὀφθαλμῷ δ' ἐξέθορον πύκνιν

Παῖδες,

ut αἰθέρος ὀφθαλμῷ sit solis circumlocutio,
ut in illo sublimi nubium choro. Neφ. v.

Ὅμμα γὰρ αἰθέρος ἃ
 κάμαρον σελαγεῖται
 Μαρμαρέαισιν ἐν αὐγαῖς.

Uvæ filii solis vocantur figura eximiæ venustatis Græcis minime inusitata. Vide Chærem. in Io. & Alcman. apud Plutarch. Sympos. γ. & Pindarum qui vinum filium & florem fructus matrem appellat; sive lanuginem Autumni matrem. Nem. 9—128. & 5—11. Ed. Heynii. cf. Jonesium, Poes. Asiatic. Commentar. p. 154. Horat. Od. 14. Valckenaer in Ammon. p. 175.

I O N C H I U S.

Thursigero dilecta deo cape vitis honorem,
 Quæ varia omnigeno nomine verba cies.
 A te principium cætus, tibi regia festa,
 Ex quo sub tumido Palmes in alta solo
 Emicat, arbuſtumque virentibus implicat ulnis,
 Ex quo sub Phœbo densior uva falit.
 Qui ſilvere prius, resonant ſt ridore racemi
 Sub pede calcantis; nunc iterumque ſilent,
 Ambrosia cum muſta fluunt dulcedine, & ultro
 Publica dant pacis dona, malumque fugant.
 Hinc epulæ; urbanique ſales, facilesque choreæ
 Naſcuntur, quæ ſunt optima, vina docent.
 Hinc te Bacche pater dicunt convivium regem,
 Atque poetarum te chorus omnis amat.

O ſalve !

O salve! vina & lusus nostri arbiter ævi
Da sapere, & vere dulcia scire doce.

Δίκαια φρονεῖν est sapere mediocria, quæ sunt inter extrema posita. de hoc usu τῆ δίκαια. Vide Plutarch. apud Tertullian. de Pallio, edit. Salmas. p. 103. & cf. Matt. 16—23. “ὃ φρονεῖς τὰ τῆ Θεῶς, non sapiis quæ sunt Dei. “You have no relish for” Consule Eurip. Frammenti apud Carmeli, v. 20. p. 250.

“Πλέτω χλιδῶσα θνητὰ δὴ γύναι φρονεῖς.”

I O N C H I U S, p. 463.

Χαιρέτω ἡμέτερος βασιλεὺς σωτήρ τε πατήρ τε,
Ἡμῖν δὲ κρητῆρ' οἰνοχόοι θέραιπες
Κιρνάντων προχύταισιν ἐν ἀρβυρέαις. ὁ δὲ χρυσὸς
Οἶνον ἔχων χειρῶν νιζέτω εἰς ἔδαφος.

reposui κρητῆρ' pro κρητῆρ & προχύταισιν pro προχόαισιν. Quoniam in textum admitti tutissime possunt. de disticho secundo hæc habet harum correctionum auctor. “ὁ δὲ χρυσὸς est periphrasis libationis quam fieri præcipit ex aureo poculo manu prehensio, & in terram effuso.” esto. “χειρῶν νιζέτω effundat e manibus. νίζειν proprie est lavare, sed quia levantur manus effusa aqua, hic positum pro effundere.” vereor ne hæc rejiciantur aut non legantur. Bentley legit

————— ὁ δὲ ἑκάστος
νιζέτω ————
5

Toup

Toup

ο δὲ Χρύσης
 νιζέτω

Chryses sed hæc, facile videndum, rem non claudunt: corruptio manifeste orta est e litera, quæ sequenti dictioni addita sensum ejus turbavit, legendum arbitror

ο δὲ χρυσὸς
 Ὅϊνον ἔχων χειρῶν εἰσέτω εἰς ἑδάφος.

Aurum vero vini plenum in pavementum effluat. cf. Hor. apud Toupium, p. 111. Epist. E. isc. Glocestr. & Bentleium Epist. ad Millium, p. 46. "natabant pavimenta mero. Cic. de Antonio. Hes. εἰσέτω θ. v. 910.

H E D Y L U S, p. 486.

Ἡ διαπινομένη Καλλίστιον ἀνδράσι, θαῦμα,
 Κ' ἔ' ψευδές, νῆσις τρεῖς χάας ἐξέπιεν.
 Ὅσσο δὲ οἱ Παφίη ζωρὸν μέγρεσα θυωθὲν
 Κεῖται πορφυρέης Λέσβιον ἐξ ὑέλκ.
 Ἦν γε σάε πάντως ὥς ἡ πάντων ἀπ' ἐκείνης
 Σοὶ τοῖχοι γλυκερῶν σκῦλα φέρωσι πότων.

En carmen Hedyli in Callistium solitam cum viris potu certare,

Audetque viris concurrere virgo,
 Ebria namque omnes potuit superare bibendo,
 velut illa Phalæci Cleo quæ croceam vestem

tem Baccho dedicat. p. 440. Casaubon in secundo disticho legit *θυῶεν*, i. e. *ἀνθοσμίας* vinum odoratum. sed quæ *κεῖται* exponi queat non videt. Ii qui cum Pierfono credunt hoc epigramma vas Lesbium cujusdam meretricis Veneri donatum celebrare, explicare debeant quomodo Venus Callistio vinum admetire dicatur, quod Casaubono absurdum esse affirmanti, valde assentior. Quære an non *μετρέσῃ* scribere debeamus, si *Παφίη* sit in vocativo. Pierfonus, quem vide, legit in notis ad vocem *Χρυσίδα* Mær. Atticist.

Ἦς τόδε σοὶ Παφίη ζωρὸν μέρῃσα θυῶεν.

Notandum illud *Λέσβιον* quod magno editori placuit vinum vocare, esse secundum Athenæum, poculi genus, neque aliam ob causam apponi videtur epigramma, quam ad hoc declarandum atque illustrandum, utri creditis iudices? Cf. etiam p. 129. E. *Λεσβίων χρυσίδων πάνυ μεγάλων*. Athenæo. Nonne æquum est censere librarii oscitantiam viro clarissimo offendiculo fuisse? an recte *κεῖται*? an *αἰ* possit ferri? versus emendandus rescribendo, una littera & uno spiritu mutatis,

XEITAI πορφύρεας Λέσβιον ἘΞ ὑέλκας.

Affidebat illi Paphia ancilla vinum odoratum admetiens; capit Lesbium poculum sex calices vitrios purpureos. Vitrum, ut nunc, variis coloribus tangebatur. Plin. XXXVI. p. 26. Confer Hom. de Cratere velocitatis præmio. Il. ψ. 741.

Ἐξ δ' ἄρα μέτρα

Χάινδανεν. & Οδ. σ. ν. 17.

Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρως ὅδε Χείσελαι. cf. Aristoph. qui nobis per omnes paginas jocatur. Nub. 1240.

— Ἐξ χοᾶς χωρήσειαι. adde etiam ea quæ de anu tricongia dixit, cujus filiæ annos per χοᾶς computat.

Mnes. Τετὶ τεκεῖν φῆς; γυν. ἔδεκα μῆνας αὐτ' ἐγὼ

Ἦνεσκον. Mnes. Ἦνεσκας σὺ; Νῆ τήν Ἀρθεμιν.

Mnes. Τρικότυλον ἢ πῶς εἶπέ μοι. Γυν. - -

Mnes. Πόσ' ἔτη δὲ γέγονεν; τρεῖς χοᾶς ἢ τέτταρας;

Has fœminas laudare facilius est quam æmulari, quæ ipsi Novello Mediolanensi Tricongio nihilo inferiores sunt.

In animo est hoc carmen poeticè convertere, neque cum metuo ne non Hedylum, eo quo par est lepore & elegantia donarem, desisto, quoniam nemo ante me, quod scio, rem adeo adornavit, ut non infectam velles. Vid. Nartalem de Comit. p. 62.

Ausa viris certare bibit Callistia, verum est,

Jejuna ingentes Hercule! tres cyathos!

Astitit huic Paphia halantes emensa culullos,

Et capiunt Lesbii pocula sex calices.

Hanc precor o liber serva, sic illius, ædes

Dulcia dona ferent, sic spolia ampla, tuæ.

H E D Y L U S, p. 497.

ZΩροπόται ἔ τῃτο φιλοζεύρε καλὰ νηὸν
 Τὸ ρυλὸν εἰδείης δ' εὔτι δὲ τ' Αρσινόης
 Ὀρχησλὴν βήσαν Αἰγύπλιον.

In secundo versu Scaliger satis feliciter scripsit, εἰδυίης δεῦτ' ἴδετ' Αρσινόης. quod ad cætera vide Casaub. p. 817. Poeta compotiores suos ad Rhyti contemplationem vocat, quod arte Ctesibii elaboratum Arsinoæ Veneri consecratum fuerat. βήσαν, quod Græci ρυλὸν, Ægypti appellant. Casaub. p. 784. Cur βήσαν ita vocet, scilicet Ορχησλὴν, nesciunt Casaubon & Scaliger, & alii tacent. locum corruptum sic corrigendum existimo,

ΤΡΧΑΣΤΗΝ βήσαν Αἰγύπλιον.—

Poculum Ægyptium ἀμφωλὸν "Τρχας unde "Τρχασλος, agnoscunt Hesychius & Aristophanes. Vesp. 674. ubi videndus Scholiastes. "Τρχας κεράμιναι ἀγγεῖα δύο ὧτα ἔχοντα. Hesychius. ἀμφωλὸν ἔ βικῶδες τὶ εἶδος.

ASII CARMINA IN SAMIOS, 525.

DURIS historiographus citat Afii carmina de Samiorum luxu, de quibus traditur eos armillas gestasse, & festis diebus Junonis coma depexa & in humeros rejecta incessisse.

“Capillus passus, prolixus circa caput,
Reiectus negligenter.”

Ut pexi fuerunt crines contendebant in Junonis templum speciosis vestibibus amicti.

Χιονέοισι χιῶσι πέδον χθονὸς εὐρεὸς εἶχον,
Χρῦσαι δὲ κόρυμβαι ἐπ' αὐτῶν τέτλιγες ὡς,
Χαῖται δῶρευτ' ἀνέμῳ χρυσεῖς ἐνὶ δεσμοῖς.

In primo ait Casaubon. εἶχον πέδον χθονὸς ferri potest pro pertinebant ad terram, eamque tangebant. Locus nihilominus non fanus est. scribe,

———— χθονὸς εὐρεὸς IKON.

solum vestibibus attingebat.

“Vestisque pedes defluxit ad imos.”

ἐρανὸν ἴκεν. Il. α. 317. β. 153.

Aurei erant comæ cincinni, & ipsis crinibus infidebant cicadæ. δῶρευτ. pro quo Casaubon substituit δ' ἠωρεῦν] comæ vento attollebantur. sed videtur tutius ex Homero verbum suppeditare. Fortasse Asius scripsit

Χαῖται δ' ἐρρώνη] ἀνέμῳ

Comæ nodis aureis aut redimiculis religatæ vento per extremos capillos agitabantur. non aliter ὁ ποιήτης.

Χαῖται δ' ἐρρώνη] μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο.

Athenienses capillos cicadæ morfu loco fibulae necebant.

Ergo

Ergo omnis caro refidebat cura capillo;

Aurea solenni comptum quoque fibula morfu

Cecropiæ tereti necebat dente cicadæ.

Cecropiæ. alii Mopsopio & Mosopio. & Corfellæ. Turnebus adversar. in fine. Cecropiæ. Vide auctores quos laudat Scaliger. Ciris Virgilii, v. 126. est caro apud Turnebum. an erratum?

A N A X I L A S, 558.

ΟἷΣΤΙΣ ἀνθρώπων ἑταίραν ἠγάπησε πώποιε,
Οὐ γένος τίς ἂν δύναϊο παρανομώτατον φρά-
σαι.

Τίς γὰρ ἢ δράκαιν' ἄμικτος, ἢ χίμαιρα πύρπνοος
Ἡ Χάρυβδις, ἢ τρίκρανος σκύλλα ποιηία κύων;
Σφίγξ, ὕδρα, λεαίν', ἐχιδνα πηναῖ θ' ἀρπυῶν
Εἰς ὑπερβολὴν ἀφικταί τε καὶ ἀπὸ πύσης γένεας;

Si quis hominum scortum unquam amaverit, eo nullum genus scelestius possit eloqui. Παρανομώτατον pro comparativo vide Casaubonum. cf. notam Thyrlbii egregii ad apologiam primam, p. 18. fol. v. βασιλικώτατον "Hæc autem superlativa ex absurda Atticorum elegantia ponuntur pro comparativis." in iis quæ sequuntur Bentleium, criticorum principem sale multo non sine lepore defricuit.

Cætera quæ hunc locum interpretari debent in Catullo invenies. Argonaut.

Quænam te genuit sola sub rupe læna, (dis?

Quæ Syrtis, quæ Scylla vorax, quæ vasta Charyb-

Quod mare conceptum spumantibus exspuit undis?

Nec

Nec Scaliger nec Vossius in commentariis suis hujus insignis loci meminerunt. Imo vero La Cerda cum tanta corrasit, ut Virgilium in illo “Nec tibi diva parens” omnes vel Homerum superasse argueret, Anaxilæ non meminit. Fulvius Ursinus loco Homeri laudato quem Virgilius imitatus est, ait, quos versus ita interpretatus est Catullus. “Quænam te genuit.” Notandæ sunt verba Plutarchi de solertia animalium quæ huc faciunt. “γλαυκὴ τὲ σε τίκῃ θάλασσα” dicitur contra immitem καὶ ἀμικλον, atque infociabilem.

P L A T O, 589.

Αρχεάνασσαν ἔχω τὴν ἐκ Κολοφῶνος ἑταίρην.
 ἥς καὶ ἐπὶ ῥυτιδων πικρὸς ἔπεσιν ἔρως.
 Ἀδελοὶ νεότητος, ἀπανήσαντες ἐκείνης
 Πρωτόπορος, δι’ ὅσης ἤλθετε πυρκαϊῆς.

Hoc carmen magis magisque a Salmasio ad Toupium critici mutaverunt, verum enimvero vix aliquid audet qui nihil mutandum affirmat. Vide Toupium, p. 266. p. t. & D’Orville Charit. p. 206. In postremo Menagius legit πρωτόπλος, & exclamat quanto melius. πρωτόπλος mulier quæ primos toros passa est, metaphorice à navibus in mare primum deductis. hac figura nihil certe venustius, & cum sit omni gratia exornata modo uspiam abesset, bellissima foret. sed hic ob confusionem metaphorarum, ab igne & aqua desumptarum, admodum incongrua videtur,

detur, & nimis contra illud Quintilianum peccare, "nam in primis id quoque custodiendum, ut quo genere cæperis translationis eo definas, multi enim cum initium a tempestate sumptum, incendio aut ruinâ finiunt. exemplum non deest:

Ah! quanta laboras in Charybdi,

Digne puer meliore flammâ!

Chimæra est lectio quam velles, & nisi quod odam claudit hic reponeretur.

Νεότητος πρωτοπόρος est - Juventa efflorescente, prodeunte ut de Barine Horatius,

Juvenumque prodis

Publica cura.

Formantur hoc modo verba Ἰθυπόρος & πρωτοπόρος. extant duo hujus epigrammatis versiones, quod & tertiam meretur.

Archianassa mihi est Colophone insignis amica,

Cuique vei in rugis infidet acer amor.

Ah! miseros juvenes queis illibata nitebat,

Per quantos vobis ire, necesse, rogos!

CHÆREMÓN, p. 608.

ATHENÆUS nobis reliquit convivium literarum multo lautissimum: sunt tamen qui coenæ fragmenta nonnullis in locis potius quam integras dapes ad nos pervenisse existimant. Equidem satis mirari non possumus unde tanti fuerint errores in uno libro oborti, nisi rem a Casaubono enodatam accipiamus. “Athenæum non ex ipsis auctoribus, sed suis ex adversariis plerosque poetarum, quos laudat, locos descripsisse. utrum librariis, an ipsi Athenæo mendæ, quas notare non moramur, attribuendæ, viderint iudices. Oeneus de quibusdam virginibus a se conspectis cum loquitur in fabula ejusdem nominis, sic inquit.

Ἐκεῖτο γὰρ ἡ μὲν λεύκον, ὡς σεληνόφως,
 Φαίνεσα μασλὸν, λελυμένης ἐπωμίδος.
 Τῆς δ' αὖ Χόρεια λαγόνᾳ τὴν ἀριστεράν
 Ἐλυσε· γυμνῆς δ' αἰθέρος θεάμασιν
 Ζῶσαν γραφὴν ἔφαινε· χρώμα δ' ὀρμασιν
 Λευκὸν μελαίνας ἔρπον ἀντέθει σκιᾶς·
 Ἄλλη δ' ἐγύμνε καλλίχειρας ὠλένας,
 Ἄλλη προσαμπέχεσσα θῆλυν αὐχένα.
 Ἡ δ' ἐκλαγόντων χλανίδων ὑπὸ πύχας
 Ἐφαινε μηρὸν, καὶ ξεπεσφραγίζετο
 Ὠρας γελώσης χωρὶς ἐλπίδων ἔρως.
 Τελώμεναι δ' ἐπιπλὸν ἐλενίων ἐπὶ,

Ἰων

Ἴων τε μελαγάφυλλα συκλώσαι πτερὰ,
 Κρόκον δ' ὃς ἡλιῶδες εἰς ὑφάσμαϊα
 Πέπλων οἰκίας εἶδωλον εἰσομόργνυται.
 Πέρσης δὲ θαλερὸς ἐκτραφεὶς ἀμάραντος
 Λειμῶσι μαλακοῖς ἐξέτεινεν αὐχένα.

Hic virgines quasdam formarum elegantias
 denudare, brachia & furas explicare, videre est.
 subito (dictu mirabile) humi procumbere, vio-
 las herbasque omnigenas, velut fagas legere,
 quarum colores & usus describuntur; & sic
 “Desinit in florem mulier formosa superne.”

Idem subjungit Athenæus in floribus cele-
 brandis poeta curiosus, ait in Alphefibæa.

Καὶ σώμαϊς.

Tum sequitur pulchritudinis (puta femineæ)
 descriptio, quæ nihil ad flores spectat, sed ad
 virgines de quæ supra. Quare rogante atque
 exigente re versus inferiores qui vocantur flo-
 rum descriptio, post undecimum interferendi,
 & superiores qui manifesto de floribus tractant
 ad inferiorum sedem deducendi. hoc saltem
 sensum ordinemque loco restituet. de iis quæ
 interpretatione egent nonnihil dicendum.

Ἄλλη δ' ἐγύμνε καλλίχειρας ὠλένας,
 Ἄλλη προσαμπέχεσσα θῆλυν αὐχένα.
 Ἡ δ' ἐκτραγέντων χλανίδων ὑπὸ πτέρυγας
 Ἐφαίνε μηρὸν.

Alia pulchra denudabat brachia,
 Alia cervicem contegebat,
 Alia abscissa veste sub plicis
 Femur monstrabat.

H

ἐκτρα-

ἐκτραγέντων est lectio quam veram facile crederem. sic in Xenophonte Cyr. Pæd. legimus "ὥσπερ τραγέντων ἱμασίων." sic Hyperides περιρρήξας τὴν ἐσθῆτα (Phrynes) ἐπέδειξε τὰ στήθια τῆς γυναῖκος. Plutarch. p. 849. cf. Athenæ. 590. E. Puellæ Spartanæ φαινομηρίδες vocabantur, quia incedebant, γυμνοῖσι μῆροις, ut verbis Euripidis utar. Plutarchus hoc fieri, ait, propter pinnas tunicarum quæ ab inferiori parte non erant confutæ, sed explicabantur, unde totum incessu patuit femur. Numa & Lycurgus, p. 76, 77. Conjeci, quod mihi verisimilius propter verba ὑπὸ πύχας visum est, pro ἐκτραγέντων, legendum ἐκλαθέντων. Alia monstrabat femur sub plicis pallæ arctius extensæ. sub tunicâ velut per speculare Europæ corpus conspicuum fuit (verba Achillis Tatii) καὶ ἐγένετο τῷ σώματι κατόπιρον ὁ Χίτων. lib. I. p. 9. hanc pulchritudinis speciem exhibet statua antiqua celeberrima Floræ Farnesianæ.

Harum formarum, ait Oeneus, notam quasi sigillo amor impressit, sed sine spe. Species autem corporis, quam admirabar, omnibus numeris absoluta, festivissima erat. &c. Nunc de floribus videndum est quibus depingendis curiosus idem Chæremon, qui in Alphesibæa hæc habet.

Ὑπνώμεναι δ' ἐπιπύρον ἐλενίων ἐπὶ.

Supinæ quædam foeminæ cadebant in inulas.

Κρόκον θ' ὅς ἡλιῶδες εἰς υφάσμασιν
Πέπλων ἔνωχρ' εἶδωλον εἰσομόρβυλαι.

Quid

Quid sit *ὀμίας* credo neminem intelligere. ver-
sum e conjectura reformavi. “Crocumque
contundebant qui textus flammeorum sponsa-
lium colore solis intingit. Flammeum erat ve-
lum luteum quo sponsæ capita texerunt.

Lutea demissos velarunt flammea vultus. LUCAN.

PRATINAS, p. 617.

PRATINAS scribit cum tibicines & qui
choros conficiunt mercenarii, orchestram
occuparent, ægre nonnullos tulisse, quod tibi-
cines ut erat patrius mos, cum choris non ac-
cinerent, sed chori cum tibicinibus cantarent.
Quam igitur adversus illos qui hæc committe-
bant stomachatus sit Pratinas Phliasius, hæc
cantilena ostendit.

Τὶς ὁ θόρυβος ὃδε
Τὶ τὰδε τὰ χορεύματα;
Τὶς ὕβρις ἔμολεν
Ἐπὶ τὰ Διονυσιάδα,
Πολυπάτατα θυμέλαν;
Ἐμὸς ἐμὸς ὁ Βρόμιος
Ἐμὲ δεῖ κελαδεῖν,
Ἐμὲ δεῖ παλαγεῖν
Ἀν' ὄρεα εἰσσύμενον
Μετὰ Ναϊδων,
Οἷα τε κύκνον αἶγυλᾶ
Ποικιλόπτερον μέλ^{ος}
Τᾶν αἰοιδᾶν.
Καθεῶς ἐπιερεῖς βαλίλεια

Οὐδ' αὐλὸς ὑψέρον χορείῃω

Καὶ γὰρ ἔσθ' ὑπηρέτης κώμων μόνον.

Quid iste fert tumultus?

Quid hæ bacchationes?

Quænam injuria in Dionysiaca obstre-
pera scenæ pulpita erupit?

Mihi favet, mihi propitius Bromius;

Mihi cum Naidibus per montes fremere

Ac tumultuari licet, carmen pennis

Argutis modulanti, velut cygnus.

Sileat inter sacras Regis cantiones

Tibicen, & postea tripudiet, namque

Tibia comissationum tantum administra est.

Imprimis monendum est patriam auctoris hu-
jus audacissimi carminis quod dithyrambicum
spirat, fuisse Phlium urbem Pelopounesi a Phli-
ante conditore. de quo vide Stephanum By-
zant. κύκνον ἄδοντα Casaubon legit, quia cygni
non ἄγουσι μέλῳ, sed ἄδουσιν. Pace tamen mag-
ni viri Apollonium de hac specie cantus cygnei
laudabo l. IV. 1302.

Κύκνοι κινήσωσιν ἔον μέλῳ.

Anacreon etiam hoc modo ait olores canere.

Ἄγε τίς κύκνῳ Καύσῃρα

Πολιοῖς πῶλεροῖσι μέλπων

Ἀνέμῃ σύναυλον ἤχῃν.

Vide quæ summa eruditione in hanc rem
clarissimus Jodrell congestit. p. 40. in Euripid.
v. 1.

Κα

Καλεῖς ἐπιέρεις βασίλεια
Ὅδ' αὐλὸς ὑψηρον χορευέτω.

Silet Dalechamp de primo versu, secundum autem restituit pro quo gratias illi ago, atque habeo. primum Casaubon scribit

Σοῖς ἐπὶ ἱεροῖς βασίλεια.

Heringa, si memini, legit “ ἔ γὰρ σὺ Πιε-
ρις ” observat. 278. repono nulla syllaba rejecta,
& ne ullo præter duas literas additamento.

Καλεῖσας ἐπὶ ἱεροῖς βασιλείας
Ὅδ' αὐλὸς ὑψηρον χορευέτω.

Dormiat tibicen id est fileat dum cantiones
Reginæ peraguntur; postea canat, & saltet,
namque tibia comissionum tantum est admi-
nistra. Vid. Polluc. lib. VIII. p. 909. de rege
ceremoniarum in Bacchi festis, τὴν δὲ συνοικου-
σαν αὐτῷ βασίλισσαν καλεῖσιν.

PLATO COMICUS, p. 677.

ΚΑΙΤΟΙ φορεῖτε γλώσσαν ἐν ὑποδήμασι
Στεφάνης δ' ὑπὸ γλώτῃσιν ὅτε πίνῃς πρ.
Καὶ καλλιερῇτε γλῶτταν ἀγαθὴν πέμπετε.

Insunt in his captiosis versibus tria gene-
ra linguarum, quæ sunt solvenda omnia, ne
quid omnino quod sibi scriptor voluerit, lec-
tor ignoret. Vide Hesychium in voce γλώσ-
σας. τὰς γλωσσίδας τῶν ὑποδημάτων. cui hîc aspi-
culatur Comicus, vid. Mart. II. 29.

pulatur

Non extrema sedet lunata lingula plantæ.

Legendum γλώσσας in primo. “Ita estis lingulacæ (verba Casauboni) ut etiam in calceis linguas gestetis. Coronas etiam cum linguis gestatis in computationibus vestris. ὑπὲρ sæpe significat σύν, ut in hoc loco. ita autem παραφράζει coronas hypoglottidas sic dictas à nexus genere; jure tamen suspicemur Comicum scripsisse στεφάνοις ὑπογλώττισι, quæ lectio qua ratione concinnari queat, ut commodam aliquam sententiam habeat, non video. viderint alii.” scribe

Στεφάνους δ' ὑπογλώττιδας ὅτε πίνητέ πα
Κἂν καλλιερῆτε, γλῶττιαν ἀγαθὴν πέμπετε.

Atque cum bibatis uspiam linguam in coronis gestatis. (coronis hypoglossæ) atque etiam si sacra faciatis linguam sanam exeritis. linguis favetis. De hypoglossa consulendus Plinius cujus verba hunc locum explicant. “hypoglossa folia habet figura sylvestris myrti concava & spinosa, & in his ceu linguas folio parvo exeunte de foliis; capitis dolorem corona ex his imposita minuit. cf. Linnæum Species Plantarum, Ruscus hypoglossum. Ruscus foliis floriferis supra sub foliolo. Hort. Clifford. 466. In postremo Plato forsan respexit ad hostias immolatas quibus comparatur Demades in Plutarcho Vit. Phocion, pag. 1ma, 4to. Antipater comparavit eum victimæ litatæ cujus omnia consumpta essent præter linguam & ventrem. Vide notas Clarissimi Barton. p. 184. in Vitis parallelis. cf. Athenæ. 1—14. Schol. Aristoph. Plut.

Plut. v. IIII. Ed. Hemsterhuis, p. 417. & Scholia Apollonii Rhodii, lib. I. v. 517. Anti- qui fecerunt libationes super linguis cum e con- vivio discederent. quare hoc fecerint, si quæras, vide auctores quos laudavi, quibus adde Pitif- cum v. Linguae exertatio. expende locum Me- nandri quem Grotius in personas distinxit. p. 659. E. in Athenæo.

ANTIPHANES IN LITHARISTA, 681.

Οὐκ ἐφύσων οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρθητοι πότε,
 Νῦν δ' ὁμηρεῖες ἔχοντες πορφυρεῖς κεκρυφάλους,
 Casaubon legit ἐφυσαν δὲ πότεν.

Οἱ νῦν γ' ὁμηρεῖες ἔχοντες πορφυρεῖς κεκρυφάλους.

Non sunt natura inexpugnabiles Lacedæmo- nii, non, qui quidem luxui se dedant, ut cæte- ri mortales. Vide notas. Si enim Antiphanes suas habet difficultates, utique & Animadverfor. Dalechamp ὁμηρεῖες quasi ὁμήρες intelligit. Sed in mentem consiliumque interpretis non pene- tro. Clearchus, narrat Athenæus, libro secun- do vitarum, ait, contemplare Lacedæmonios qui reperto a se cosmosandalo vetustissimum reipublicæ ornamentum proculcantes resupina- runt. Quamobrem scitè de illis Antiphanes,

Οὐκ ἐφύσων οἱ Λάκωνες ὡς ἀπόρθητοι πότε;

Nonne

Nonne olim magna spirabant Spartani tanquam invicti? de sensu & de metro secundi non satis constat. legendum forsitan pro ὁμηρεῖς μὴ ἀρεῖς. Antiphanem ad Homerum respexisse vix credo. vocem κεκρύφαλον in Homero semel inveni, absque epitheto. legimus in epigrammate

Πορφύρεον χαίτας ῥύτορα κεκρύφαλον.

FRAGMENTUM CYPRII

POEMATIS PANNUS, p. 682. PURPUREUS.

Μαῖα μὲν χροιάς τότε αἰ χάρεις τε καὶ αὖραι
 Ποίησαν, καὶ ἔβαψαν ἐν ἀνθεσιν εἰαρινοῖσιν.
 Οἷα φορᾷσ' ὦραι, ἐν τε πρόκῳ ἐνθ' Ὑακίνθῳ,
 Ἐν ἰῶ θαλέθοντι, ῥόδῳ τ' ἐνὶ ἀνθεῖ κάλῳ
 Ἡδεῖ, νεκταρέῳ, ἐντ' ἀμβροσίαις καλύκεσσιν,
 Ἀνθεσι ναρκίσσῃ καλλιρρόῃ, οἷ' Ἀφροδίτῃ
 Ὡραῖς παντοίοις τεθυωμένα εἴματα ἔσσο.

Librarii (o infideles arbitri) scripserant Δι' Ἀφροδίτῃ.

Vestibus & zephyri charitesque dedere colorem
 Palliaque imbuerunt vernantis rore corollæ:
 Quodque gerunt horæ, referant cum limina cæli,
 Addiderunt, floremque croci, floremque hyacinthi,
 Pallentes violas, & dulcia ferta rosarum,
 Flaventesque comas Narcissi halantis odore.
 Sic te Diva Venus vario circumdat amictu

Gratia

Gratia multicolor, tua sic o mater amorum
Vestimenta nitent, redolesque induta decore.

N I C A N D E R, p. 683.

NICANDER, ait Athenæus, secundo Georgicorum flores dum recenset, & de nymphis Iadibus & rosis hæc scribit. Hic sequuntur versus de quibus verbis Catulli uti licet :

Nam quotcunque ferunt campi, quos Theffala magnis

Montibus ora creat, quos propter fluminis undas

Aura parit floris tepidi fœcunda Favonî,

Hos indistinctis plexos tulit ipse corollis,

Queis permulsa domus jucundo risit odore.

Tota hæc florum coronariorum historia scattet innumeris difficultatibus crassissimaque incuria, ut vix, ait Casaubon, ab humano ingenio intelligi possit. hoc autem non omnino verum esse vel ipsæ in Nicandrum magni viri emendationes satis superque convincunt. Canter & Scaliger nonnihil in hac palæstra desudarunt, & Dalechamp huc & illuc cum parsimonia igniculos lucis affudit.

Multa nihilominus, ut nunc sunt, nimium quantum e negligentia immutantur, eumque fortunatiorem, venustatisque aliis plenior de-
cet esse, qui omnia ad pristinam veritatem resciverit.

Octo primis versibus de violis agit Nicander.
At tu confere & pange violas quorum duo
sunt genera.

Ὠχρὸν τε χρυσῷ τε φυὴν εἰς ὠπατρὸς εἶδε.

Scribunt Canter & Casaubon otiosis quatuor
literis τρὸς.

—	—	εἰς ὠπα ἰδεῖσθαι.
—	—	εἰς ὠπα εἰκὸς.

Scribe, Ὠχρὸν τε χρυσῷ τε φυὴν εἰς ὠπα ΤΡΙ ΕΙΔΗ.

Pallidum alterum, alterum auro simile cum
facie tricolori. Duorum tantum trium gene-
rum quæ Plinius enumerat, Poeta hic meminit.
Genus pallidum, & auro simile. Unde per
ὦχρὸν, ut Virgilius per pallentes violas, violam
albam Nicandrum signavisse conjicio; tum quod
in illa insit quiddam palloris, tum quod luteo
atque auro simili nemo non videat, opponitur,
Nescio quod obstiterit cur violæ purpureæ, de
qua infra, Poeta hic non meminert. Anne
quod in duobus generibus memoratis, Color
etiam qui tertium distinguit, inesse soleat? De
viola tricolori cui forma & facies triplex, con-
sule Linnæum, & Martynium ad Eclogam se-
cundam Virgilii, v. 42. qui acerrimè contendit
Pallentes violas fuisse cheiranthos. Sed credi-
bile est virum gravissimum atque studiis rei na-
turalis impensius deditum, hunc Nicandri locum
nunquam inspexisse. Versus quartus.

Σεύατ' Ἰωνιάδες νύμφαι στέφουσιν ἄγνον Ἴωνι
Πισαίοις ποτέσσασαι ἐν κλήροισιν ὄρεξαν.

Ioni-

Ioniades Nymphæ puram coronam Ioni texere cupiebant in hortis Pisæ. Quid sit Σεύας nescio. Forte ὅσά γ' Ιωνιάδες Casaubon. Verum sic repono.

ΞΟΥΘΟΥ Ιωνιάδες νύμφαι στέφουσ' ἄγνον Ἴωνι.

Ion erat filius Creusæ ex Apolline & filius Xuthi adoptivus. Vid. Euripidem in Ione.

Quære an legendum Σεύας — & ὄρεξαι Festinate porrigere &c?

Nonus & decimus curam rosarii instituunt. tribus proximis nihil vidi corruptius, pœne una est litura. In his quæ viros doctissimos exercuerunt locum poeta memorat ubi rosæ sexagenis foliis insignes reperiuntur. Initium a Casaubono incœptum erat, sed subito manum subduxit, & nunc pendent opera interrupta.

Πρῶτα μὲν Ὠδονίης Θέμιδος ἀπεράσιδος ἀρχὴν
Λείπωμεν κλήροισιν ἀνέσχεφε νημαίωσιν
Αἰὲν ἐς ἐξήκοντα πᾶσι κομιάοντα πειρήλοις.

Dalechamp hæc ita vertit “ Operisque principio precibus Themidem Oleniam venerare; alendas deinde rosas cœlestibus dimitte pluviis, semper illæ augescunt foliis circumcirca virentibus.” Cum Græca respicio quid ille sit secutus non facile divinavero. Casaubon de undecimo nihil habet dicere, “ namque est corruptissimus, etiamsi cum Cantero pro Ὠδονίης scribamus Ὠλενίης. audax, ait, forte videbitur conjectura sed non inepta.

Πηλέω ἐν κλήροισιν ἀνασχεφε Ἡμαθίοισι.

Quod si rem acu tetigimus *Θέτιδος* scribam, non *Θέμιδος*." Hactenus Casaubon, infelix operis summa, ut olim *Æmilius*, quia ponere totum nesciit. *Ἡμαθίοισι* est vera lectio quamvis nihil habeat cum *Πηλεω* commune. *Emathia*, erat vetus nomen *Macedoniæ*, *Emathiæ* ante dictæ. *Plin.* l. IV. c. X. Sic locum restituendum existimo.

Πρῶτα ΜΑΚΗΔΩΝΙΗΣ ΘΕΡΜΗΣ ἄπερ ΑΞΙΟΣ
ΑΡΔΕΙ

ΛΕΙΜΩΝ ΕΝ κλήροισιν ἀνέτρεφεν Ἡμαθίοισι
Αἰὲν ἐς ἐξήκοντα περιζ κομάοντα πετήλοισι.

Pratum *Thermes Macedonicæ* primas & præstantissimas rosas, quas *Axius* irrigat, in hortis *Æmathiæ* foliis sexagenis circumcirca virentibus semper aluit. *Therme* est oppidum a quo finis *Thermæus*, prius *Therme*, postea *Thessalonica*. Vide *Stephanum* & *Strabonem*, l. VII. & *Melam*, l. II. c. III. *Therme* sita erat teste *Ptolomæo* ante *Axium* flumen. Vide *Vossium* in *Melam*. De rosis *Pieriis* consule *Sapphum* apud *Plutarchum* *Sympos.* fol. 646. *Peria* erat regio inter *Haliacmonem* & *Axium* flumina. "Κατθανοῖσα δὲ κείσεται, ἔ γὰρ μετέχεις ῥόδων τῶν ἐκ Πιερίας." quæ sic interpretes expressit: *Sappho* mulierem indoctam alloquitur.

"Te simul lethum rapiet jacebis,
Nec suo quisquam celebrabit ore.
Particeps non es quoniam rosarum
Pieriarum."

Sequuntur loci rosarum fama secundarum.
Decimus septimus & seq.

Κισσὸν δ' ἄλλοι κλῶνας ἑυρρίζε σκαπέτοισιν
Πολλάκι δὲ στέφος αὐτὸ κορυμβήλοισι φυτεύσας.

Radicofæ alias hederæ in scrobibus ramos, fæpius vero integram ejus coronam, gravem etiam corymbis, ferito. ridiculum putat, quod hic dici videtur, Casaubon; interdum scilicet coronam ipsam hederaceam cum ramis suis esse plantandam. Si mentem poetæ assequor, Nicander non modo radices verum etiam furculos cum corymbis plantandos velit. & hanc ob causam, quia furculi hederarum tunc cum corymbis gerant radices agent. Nonne hoc verissimum? proximos sex ut pridem emendatos prætereo.

Σπερμαλίνην κάλυκες κεφαλῆγονοι ἀνιέλυσιν
Ἀργήεις πέλαιοισι κρόκῳ μέσα χροιοθεῖσαι
Ἄ κρίνα, λείρια δ' ἄλλοι ἐπιφθέγονται

Casaubon non intelligit postrema, priorem partem emendat.

Σπερμαλίνην κάλυκες κεφαλῆν —
Ἀργυρέοις πέλαιοισι.

Duæ me potissimum causæ ad credendum adduxerunt Nicandrum in his versibus Liliū quod Linnæus candidum appellat depingere. Altera quia Liliū candidum pistillum habet (germen oblongum cylindraceum sex sulcis striatum) crocei coloris; altera quod germen id multopere refert, parco inominatis verbis, de quo poeta in iis quæ sequuntur, & alias. his præmissis quid in emendando & locum vertendo potero, periculum faciam.

Σπερ-

Σπερματικῇ κάλυκες κεφαλῇ μόνοι ἀνέλλασσι
 Ἀρβυρέοις πέλαιοις κρόκῳ μέσα χροϊῶθεϊσσι
 Ἄ κρίνα, λείρια δ' ἄλλοι ἐπιφθέγουται.

Calyces unici, id est corollæ unicæ, caput feminis in medio floris includentes generant crina niveos folios habentia, quæ alii lilia vocant. &c. addendum est lilium neque calycem neque spatham habere, & per corollas unicas, corollas intelligere debemus, quarum una tantum in pedunculo, quod & lilio candido accidit. Cf. cl. Schneider in Constant. Cephal. Antholog. p. 12. Ἀνέλλασσι producant, generant, protrudunt. activè sumitur ut apud Apollon. Rhodium, 2—44. 3, 520. Lilia coronamenti se dedunt, ait Dioscor. l. III. c. CXV.

v. 63. Σὺν δὲ καὶ ὑψήνῃα Πανόσμιον.

Tum etiam proceram Panos arborem.

Hæc Dalechamp ita vertit. Quare si Casaubono credas, absurdus absurdior absurdissimus ut audiat, meritus est. Vir autem clarissimus quid sit πανόσμιον non divinat, nec Canter nec Scaliger. Conticuere omnes. Inter flores quos carpebat Proserpina, inter violas & hyacinthos hunc Nicander enumerat. Facile est proculdubio hariolari nomen Panosmion flori coronario inditum fuisse ab antiquis ob multum ejus odorem. sic & nos nomina fingimus. All-spice. All-heal. All-good. All-feed. ὑψήνῃα defendat qui vult. veniam peto ut verbum aliud non longe ab simile in ejus locum substituam, quam non omnino peterem, nisi locum depravatum crederem. Judicent subtiles.

Σὺν

Σὺν δὲ καὶ ΟΥ' ΑΝΘΕΤΝΤΑ Πανόσμιον.

Atque etiam tarde florentem Panosmium.
aut ὅψ' ἀνθῆν τε Πανόσμιον. legimus in historia
Plantarum ὀψιανθές cui opponitur πρωϊανθές, lib.
VI. cap. VI.

A C H Æ U S, p. 690.

BΑκκάρει χρίομεθα, καὶ ψυκλήροις
Πτεροῖς ἀνασκήσανθα πρὸς θεῖαν τρίχα.

Baccharis est unguentum quoddam de quo
supra in Hipponacte, de vi cujus consule Plu-
tarchum Sympof. γ. fol. 647. Casaubon putat
πτερά ψυκλήρια ornamenta esse capitis muliebris.
Scaliger legit ψακλήροις. Explicant locum viri
docti. “Quasi elata coma ex utraque parte ca-
pitis species alarum non male exhibeatur. ad-
dunt quod composita coma ceu expansum ve-
lum admissio vento caput potest refrigerare.” his
interpretationibus nullo modo possum assentiri.
Achæum minus ceperunt viri doctissimi, si quid
de loco recte statuerim. Athenæus nos dicit,
“apud Comicos Baccharis nominatur unguen-
tum quoddam cujus meminit Hipponax.” Βακ-
κάρει

κάρει δὲ τὰς ῥίνας ἤλειπον. Atque Achæus, quem laudavi, si quid judico, idem dixit. quamobrem fragmentum ejus ita reponendum existimo, quod loco & sententia Achæi proximum atque simillimum est.

Βακκάρει χρίσθηναι καὶ Μυκλήριοις
Πτεροῖς ἀνασλήσαντα πρὸς θεῖαν τρίχα.

Bacchari inunctum, & per alas nasi odore in caput recepto unguentum absorbentem. πτερόν μυκλήριον five μυκλήριον potest esse ala nasi “ τὸ δὲ ἀκρορρίνιον ὅλον σφαιρίον καὶ μὲν ἔξωθεν τῆ σφαιρίᾳ ἐκ-αίρωθεν ἀπῆναι, ἢ πτερύγῃα. cf. Polluc. p. 193. πρὸς θεῖαν τρίχα ad capillum divinum, capillus divinus vocari solet ob consecrationem primitiarum, five barbæ, five capitis, Baccho, aut Apollini; five ob canitiem quæ, dubium non est, quin verticem sacrum atque inviolabilem efficiat.

Ἱερὸς ὁ πλόκαμος τῷ θεῷ δ' αὐτὸν τρέφω.

Cf. Bacchas Euripid. p. 536. ed. Canter. 1571.

Ἔλθοι ἐς ὀλβιστὴν ἱερὴν τρίχα.

Vid. Carm. Sepulchral. p. 75. edit. Reiskii.

De unguentis et florum odoribus fufis circa caput, et Bacchari paulo ante memorata, hæc habet Plutarchus in Sympos. p. 647. Fol. “ μαρτυρεῖ ὁ Ἀλκαῖος κελεύων καταχέαι τὸ μῦρον αὐτῆς κατὰ τὰς πολλὰ παθοῦσας κεφαλᾶς — — — ἔτω δὲ ἐντεῦθεν αἱ ὀσμαι τοξεύουσιν ὑπὸ θερμότητος εἰς τὸν ἐγκέφαλον ἀρπαζόμεναι ταῖς ΟΣΦΡΗΣΕΣΙ.

Pro-

Propertius in Eleg. III. Lib. III. v. 23. sic
canit;

Sit mensæ ratio, noxque inter pocula currat,

Et crocino nares myrrheus ungat onyx.

Si προοδίαν Canteri lectionem in textum ad-
mittamus, & vertamus — Bacchari. inunctum,
& pennis refrigerantibus sive flabellis ventulum
facientibus coma anteriori arrecta; ipsi omnis
effusa erit unguenti virtus & potestas. somnos
enim leves, ad quos invitandos Bacchari pota-
tores usi sunt, (ὃς ἡ Βάκχαρις εἰς ὕπνον ἀλυπτον ὑπά-
γει τῆς πεπωκότας Plutarch. supra laudat) in-
fausta illa inopportuna flabella prorsus abigerent.

MATRON PARODUS, p. 697.

Οἱ μὲν γὰρ δὴ πάντες ὅσοι πάρος ἦσαν ἀρίστοι,
Εὐβοίος τε καὶ Ἑρμογένους, διοὶ τε Φίλιπποι
Οἱ μὲν δὴ τεθνήσκει, καὶ εἰν Αἴδαο δόμοισι.
Ἔσθι δὲ τις Κλεόνικος ὃς ἀθανάτων λάχε γῆρας,
Οὔτε ποιεῖσθαι ἀδαιήμων, ἔτε θεάτρων.
Ὡ καὶ τεθνεῖωτι λαλεῖν πῶρε Περσεφόνεια.

Hæc carmina ex Homericis parcè detorta ad
garrulam Cleonici senectutem Matron contexit.
In quarto δὲ pro δν reponendum monuit Ca-
saubon. & in postremo ὥς pro ὧ silenti toto
editorum choro mutare vellem. Dalechamp
locum exponit “longo senio tam absumptus,
ut mortuus videri possit” novum & indictum
ore alio! “Longa Tithonum minuit senectus”

sed quis mihi unquam auctor esse potuit, ut
Tithonum vivum adhuc mortuum vocarem?
lege ὡς τεθνεῶτι tanquam mortuo. Sic Iphige-
nia fratrem alloquens,

ὦς Φθιμένῳ τὰδε σοὶ
Πέμπω. v. 171. Tauris.

Sic clarissimus Toup. Suidam emendavit.
“ πίνοντες (ὡς) οἱ κύνες. more canum bibentes,
p. 126. P. A.

Quique viri celebres cunctos supereminuerunt,
Eubæusque atque Hermogenes, altique Philippi
Occubuerunt, domumque adierunt ditis avernam,
Vivis adhuc, cui nec mortalis contigit ætas, (tri,
Non rudis ad citharam, Cleonice, sciensque Thea-
Cui quasi defuncto dedit orci Sponsa loquelam.

HEGEMON THASIUS, p. 698.

Interrogante quodam Hegemona, Quis illi
suadere potuit ut poeta prodiret? Respondit
Thasius,

Μυῆμ' ἀνέπεισε γέροντα, καὶ ἐκ ἐθέλοντ' ἀναβῆναι,
Καὶ σπάνις ἢ πολλὰς θασίων εἰς ὀλκάδα βάλλει.

Casaubon reponendum putat Μῆσ' aut πείνα
μ' ἐπεισε, aut tale quid. Μῆσα cum vulgari lec-
tione parum habet commune. πείνα, mitto alia,
cum σπάνις nimium. scribamne quod in men-
tem venerit:

Πνεῦμ' ἀνέπεισε.

Spi-

Spiritus camenæ mihi suāsit. πνεῦμα θεῶ.
πνεῦμα διιπέτες in Orpheo. & πνεῦμ' ἀπὸ πηνί-
μέτρης in Hermefianacte.

Spiritus Phœbus mihi, Phœbus artem
Carminis,

Horatio 4—6—2—16.

Σπάνις. Paupertas impulit audax
Ut versus facerem. Epist. II. 2.

Αὔθις δ' ἐκ ἐπὶ κέρδος ἀπείσομαι, εἰς θασίης δὲ
Μῆθεν ποιμαίνων κλυτὸν ἄργυρον ἐγὺαλίξω.

Hegemon pessime civibus suis exceptus cum
longo intervallo domum redibat reum se con-
fiteretur, & nunquam, ait, lucri causa relicta
uxore in alienis civitatibus iterum peregrina-
bor. Casaubon legit, Μῆθεν ποιμαίνων. quod non
modo frigidum, verum mihi vix sanum videtur.
Quid si scribamus. Μῆθεν ΑΠΟΙΝΑΩΝ. quæstus
gratia non iterum abibo, & argentum nullâ
parte deducta aut exacta in manus Thasiolorum
tradam. de voce ἀποινάων consule Demosthe-
nem in Aristocr. ed. Tylori, p. 267. v. 3. 4to.
“ λυμαίνεσθαι δὲ φησὶν μὴ μὴδὲ ἀποινᾶν. ταῦτα δὲ ἔστι
τί; τὸ μὲν δὴ μὴ λυμαίνεσθαι, γνώριμον οἶδ' ὅτι πᾶσι·
μὴ μασιγῆν· μὴ δεῖν, μὴ τὰ τοιαῦτα ποιεῖν λέγει.
τὸ δὲ μὴδ' ΑΠΟΙΝΑΙΝ μὴ χρήματα πρᾶττεσθαι.”
Κλυτὸν ἄργυρον argentum nitidum Dalechamp.
Quum argenteum nummum Græci significare
volunt, ἀργύριον dicunt. Κλυτὸς ἄργυρος potest
esse argentum cufum, signatum, inclytum,
omnibus notum.

Μὴ τίς μοι κατὰ οἶκον Ἀχαιϊάδων νεμεσήσῃ
Πευσομένης ἀλόχε τὸν Ἀχαιϊακὸν ἄρῃον ἐν οἴκοις.

In secundo reponendum ex conjectura, credo, Casauboni, “ *πρῶτομένης ἀλόχῃ*, ” τὸν ἀχαιῶνα ἀρ-
 γον factum puto ex Αχαιῶνων. forte legendum,
 τὸν ἀχανδῶνα ἀργον panem pauperum. Αχανδῆς
 pauper vacuus cui opponitur πολυχανδῆς. plenus
 abundans. cf. Anacr. p. 234. ed. Barnef.

ALEXANDER ÆTOLUS, p. 699.

ὍΝ δ' Ἀγαθόκλειοι λασιαὶ φρένες ἤλασαν ἔξω
 Πάτριδος, ἀρχαίων ἦν ὃδ' ἀνὴρ προγόνων.
 Εἰδὼς ἐκ νεότητος αἰεὶ ξείνοισιν ὀμιλεῖν
 Ξείνος, Μιμνέρμυ δ' εἰς ἔπος ἄκρον ἰών.
 Παιδομανεῖ σὺν ἑρῳί πότῃς ἴσος, ἔγραφε δ' ὠνὴρ
 Καὶ παρ' ὀμηρεῖν ἀγλαίην ἐπέων
 Πισσυγάσῃ φωρῶσαν αἰδεας, ἢ τίνα χλενὴν
 Φλοίων ἀθήρη σὺν κακοδαιμονίῃ.
 Τοῖσι Συρακοσίοισιν ἔχων χάριν ὡς δὲ Βοιωτὲς
 Ἐκλυεν, Εὐβοίῳ, τέρψεται ἐκ ὀλίγον.

Sola hujus carminis explicatio quod in poe-
 tam quendam qui parodias aut versus ad alteri-
 us imitationem effingebat, Alexander Ætolus
 composuit, ex Athenæi verbis petenda est. “ Eu-
 bœus secundum Athenæum, in parodiis multa
 scripsit eleganter, ut de balneatorum prælio, &
 de

de tonfore; eosque, scilicet parodiarum scriptores in magna apud Siculos æstimatione fuisse, ex hac brevi Alexandri elegia apparet. Inter parodias Eubœi fuit una de tonfore qui uxoris causâ figulo convitiabatur.

Μήτε σὺ τὸν δ' ἀγαθὸς περ ἔων ἀποαίρεο κέρην.

Neque tu ab illo, quantumvis præstans,

Arripe novaculum, in Homero virginem. Il. A. 275.

Μήτε σὺ Ηγλείδην, neque tu figule Pelei fili ἀπὸ τῆ Πηλῆ. In proclivi est hariolari hæc & talia deridicula quæ Syracusiis erant in deliciis, a poetis jaculata, Agathoclem ob ignobilem profapiam molestius tulisse. Namque ipse erat figuli filius. nemo mihi objiciet epigramma Ausonii quod Agathoclem suæ originis non esse immemorem predicat.

“ Rex ego qui sum

Sicaniae figulo sum genitore fatus.”

Inter enim idem a seipso, & idem ab alis dictum permultum interest. Nunc vero id vellem ut quod de hac elegia statuere habeam, apparere inciperet; eam nimirum Ætolum in Eubœum ipsum quem Agathocles ob convicia petulantiora extorrem fecerat, contextuisse. Cassaubon in multis corrigendis quibus magnæ & graves inessent mendæ, laudem indubitanter egregiam demeruit. quarto tamen disticho omnium corruptissimo quod, emendare ausus sum, si emendavero, nihil vidit; hic tamen aut nusquam mentem poetæ cernere est, utrum de Agathoclis

thoclis cujusdam in urbem introitu, tantum non disjecta parte muri, ut mos est Hieronicarum, an de Eubæo jussu Agathoclis, Sicaniae rege, Siciliae extorre capiendus sit. Ut Agathoclem triumphantem inducat vir clarissimus, ὥς, ait, scribebamus pro ἔτως et εἰσω pro ἔξω. sed nonne hoc obsecro in transformatione lascivire? In primo recte Dalechamp ὃν δὲ pro ὥς. Eubæus ut nos docet Athenæus, p. 698. erat Parius vir nobilissimus, qui Philippi sæculo Athenienses maledictis exagitavit. Consule notam clarissimi Wartoni ad versum 22. Idyll. 4. Theocriti. Ratio temporum hunc (Eubæum) finet, Agathocle regnante, Syracusis habitavisse. Confer Casaubonum sua explicantem, cujus emendationes in textum admisi. In quinto disticho amicus meus legit, ὃς δὲ Βοιωτῶν ἔκλυεν. In quarto sunt mera monstra quibus debellandis, putat magnus animadversor, ne quidem Aristarchus sufficiat. His, ut potui, emendatis, nescio quid e quercu exsculpseram, quod mihi foli forsan qui nihil melius tunc scivi effingere, videbatur simile simulacri. Amicus autem, quocum hæc communicaveram, re penitus intuitâ, me monuit, quartum distichon certo certius ad rem parodiarum spectare, et quamvis numero Platonis haud minus obscurum, ita scribi debere.

Πισιδίαις ἢ Φῶραις ἀναιδέας, ἢ τίνα χλένην
Φλοίων ἐν Θήρῃ σὺν κακοδαιμόνιον.

Describens five latrones impudentes Pisidiæ
(latronibus frequentis) five aprum quendam infelicem

felicem suber quæritantem. Aper subere vesci-
tur Plin. l. 16—6 Nihil amici hariolatione, ne
vel illius cui nemo credidit, verius aut ingenio-
sius, aut ad nodum solvendum aptius, aut ad ip-
sissimum poetæ sensum eliciendum accommoda-
tius, subito perspexi; Quare felicissimum ejus
inceptum exequi nihil moratus, versus sic re-
posui.

Ἐγραφε δ' ὦνῆρ

Εὖ παρ' ὀμηρεῖν ἀγλαίην ἐπέων

Πισσύγες, ἢ φῶρας ἀναιδέας, ἢ τίνα χλαίνων

Ἀπλοῖδων θήραν σὺν κακοδαιμονίῃ.

Atque juxta splendorem verborum Homeri-
corum (ὀμηρεῖων) poeta bene descripsit Cerdo-
nes, aut latrones impudentes, five aucupium
quoddam infelix, id est seu furem quendam in-
feliciter deprehensum ἐπ' αὐτοφώρῳ.

Χλαίνων ἀπλοῖδων· vestium simplicium. cf. II.
Ω. v. 230. cf. Toupium in Suidam, p. 50. Χλαι-
νοθήρας idem est quod λωποδύτης fur vestimento-
rum. Vide Eustathium apud Nunnesium, et
Hoeschelium ad Herodiani fragmentum. Æto-
lus hoc loco agit de fure balneatorio. quo for-
san tendit id quod supra laudavimus. “De præ-
lio balneatorum multa eleganter Eubæus con-
textuit.” cf. Catullum “O furum optime bal-
neariorum” et Tertullianum in Apologet. p. 368.
ed. Havercamp. σὺν κακοδαιμονίῃ. Deprendi mi-
serum erat quia furtum capite puniebatur. cf.
ICTOS quos citat. Havercamp. videant omnes
probenque, opinor, necesse est, Πισσύγες, ὑπο-
δημάτων ἐπιρρώπιγες apud Pollucem, musæ ludi-
cræ

cræ & jocanti optime convenire, neque secius,
ut spero, audacem, atque publicum latronem,
five grassatorem insidiantem, & vigilem versu-
tumque balneariorum furem.

APOLLONIUS RHODIUS,

LIB. I. Vs. 367.

NΗΑ δ' ἐπικρατέως Ἄργεῖ ὑπὸ Δημοσύνῃσιν,
Ἐζώσαν πᾶμπρωτον εὐσφρεφεῖ ἔνδοθεν ὄπλῳ
Τεινάμενοι ἐκάτερθεν, ἵν' εὐ ἀραροίαλο γόμοις
Δέραιας, καὶ ροθίοιο βίην ἔχοι ἀντιόωσαν.

Hunc locum Apollonii (quem ut poetam & τὸν τύχοντα appellarem nulla mihi est religio) nemo adhuc, quod scio, satis explicavit. funis enim non tortus est ἔνδοθεν, quod forte nonnullis visum, sed ἀμφοτέρωθεν, ut in Homero, Οδ. κ. v. 168. Sanctamand legit ἐκδοθεν quamvis vox ἐζώσαν navem non intus, sed extra circumligari ostendat. Clarissimus Brunck meliores libros expectat. Interpres Oxoniensis locum sic vertit. Navem autem prævalidè, submonente Argo, cinxerunt imprimis tortili intrinsecus fune utrinque extenso, ut bene aptarentur clavis trabes,

trabes, & in undarum impetum vim habeant obviam. sed si conjectura pro qua contendo vera censeatur, paulo aliter res erit. lego.

Ἐζῶσαν πᾶμπρωλον εὐσφρεεῖ ENΔΥΤΟΝ ὀπλῶ.

Navem autem (jam deducturi navitæ) tortili fune accinctam, ex utraque parte vincula contententes imprimis subligârunt. Vide quid de succingendis navibus dixit Raphelius ad caput XXVII. c. 17. Actor. Apostol. adde quod naves ὑποζώμασι succingebantur ne vi ventorum diffilirent “κινδυνον εἶχεν ἡ ναὺς πρὸς τὸν κλύδωνα ἀναρῶρα γῆναι Plutarch. Pyrrhi vit. p. 452. 4to. cf. Euripid. in Ione de domo Apollinis “σῆμασι γ’ ἐνδυτὸς, p. 675. ed. Canter. 1571. “Ὀπλον ἐνδυμα πολεμικόν, Hesych.

Ὀπλων Ἡφαιστοπόνων
Κεκορυθμένος ἐνδυτοῖς.

Euripid. Iphig. in Aulide, v. 1073.

vs. 671.

Τῇ δὲ παρθενικαὶ πίσυρες σχεδὸν ἐδριόωντο
Ἀδμήτες, λευκῆσιν ἐπιχνοάσσαι ἐθείραις.

Huic etiam quatuor virgines affidebant nondum subactæ, albis pubescentes crinibus. sed quæso quisnam has virgines intactas a matronis puerperio senescentibus dignoscat? vel a Laio ipso Sophoclis,

Χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα.

Æ. T. 752. Cl. Brunck nullus dubitat quin ξανθῇσι scripserit Apollonius. mihi fateor alia est
L sen-

sententia, non quia vereor ne in tantam infidelitatem parati sint librarii, sed quia aliquid deesse atque aliquid mutatum fuisse persuasum habeo. rescribo quod spero ipsi Brunckio non displicebit.

Πλεκῆσιν ἐπιχρύσασιν ἐθείραις.

Adolescentulæ pubescentes crine plectili. sic infra de Venere ipsâ, 3—47.

Μέλλε δὲ μακρὰς

Πλέξασθαι πλοκάμους.

Lib. III. v. 117.

Ἄμφ' ἀσπράγαλοισι δὲ τῶγε

Χρυσείοις, ἅτε κῆροι ὀμήθεες ἐψιώντο.

De Cupidine & Ganymede talis Ludentibus Confer Lucian. Dialog. Jov. & Ganymed. & Plinium, lib. XXXIV. c. VIII. p. 383. ed. Elz. Imprimis autem videndus Ficoroni, p. 148. sopra i tali lusori degli antichi, ubi tabula in æs incisa puerum ludentem exhibet. Romæ, 1709. Philostratus Imag. αἰθυροντες, pulchre ludibundos adumbravit, p. 872. ed. 1709.

VS 121.

Γλυκερὸν δὲ οἱ ἀμφὶ παρειᾶς

Χροίῃ θάλλην ἔρευθος.

Cf. Apuleium de pulchritudine & genis purpureis Cupidinis. Nihil est quod myrothecium poetarum auxit magis, atque odoravit, quam Amor atque Amoris armamentaria. Ipse est festivissimus ut in Platonis epigrammate,

Αὐτὸς

Αὐτὸς δ' ἐν καλύκεσσι ῥόδων πεπεδημένῳ ὕπνω
Εὐδεν μειδίῳ.

Ille reclinatus dulci sub flore rosarum
Et placida somni vittâ redimitus ocellos
Dormiit arridens.

Nec quodcunque dulce & facetum ex hoc fonte solum derivatur, verum etiam sublime & grandiloquum. Quis enim altius aut magnificentius cecinit de hoc puero alato quam Aristophanes (parum refert quid ultra nomen velit Poeta) Aves. v. 697.

Ἐξ ἧ περιελλομέναις ὥραις ἔβλασεν ἔρως ὁ ποσειδῶνος
Στίλβων νῶτον περύγοιν χρυσαῖν εἰκῶς ἀνεμῶκεσι
δίταις.

— Ex quo volventibus annis

Natus amor, suavisque Cupido, quem super alæ
Ex auro per terga nitent, similemque procellæ
Vorticibus, vassæ per noctis inania raptant.

Decor & sublimitas in hac pulcherrima pro-
fopopæia ita conjunguntur, ut nemo Cupidinem
rectis oculis intueri possit, & non amorem om-
ni majestate indutum agnoscere, adeo venustum
ut deperires, adeo sublimem ut perhorresceres.

vs. 124. Χεχέλωτο δὲ καγχαλόωντι.

Cf. Homer. Il. ψ. 88.

— Ἀμφ' ἀσπραγάλοισι χολωθείς.

vs. 736.

Ἦναι δὲ καὶ τίς οἰδῆται
Ἦναι καὶ πυλαὶ εἰσέλθω, καὶ τίνα παῖδων

Μήτερα τεθνεώτων ἄδινόν περὶ κῶμ' ἐκάλυπτεν.
 Οὐδὲ κύων ὕλακ' ἔτ' ἀνὰ πτόλιν. —

Quantum inventione Homerus Virgilium superat, tantum in hac descriptione, me iudice, & Apollonius. Quantum somno janitoris pecudum volucrumque facilior, & communior, quantum fessi viatoris, quantum denique matris cujus effertur filius, sopore animalium difficilior rariorque, tantum nox Apollonii nocte Virgiliana silentior. Nihil hic otiosum “desierant latrare canes.” Notandum est canes natos atque altos fuisse in Græciæ civitatibus ad urbes custodiendas, ut olim apud nos ad fines Cumbriæ Westmoriæque tuendos. Vide Burn's History of Westmorland and Cumberland. 4to. v. I. In itinere Arcadico, si memini, Clar. Chandler de molestia atque importunitate horum molossorum conqueritur, quos mos est illic adhuc alere. Græcia antiquum obtinet. Postquam Aratus Acrocorinthum in ditionem redegit, præsidium 400 militum armatorum, quinquaginta canum, & totidem venatorum, qui eos curarent, & ad venandum ducerent, in arce reliquit. *πενήκοντα κυσὶ*. Plutarch. Vit. Arati 4to. p. 335.

A R I S T E N Æ T U S,

E P I S T. XIX. L. I B. II.

^α **Η** Φανλασίαν εἶδον ὧ παιδίσκη καθ' ὕπνον οἷα φι-
 λει, ἢ πρὸ θυρῶν ἀκήκοα νέων καὶ μασῶν ὑπὲρ
 ἐμῶ μένων ἄνωρὶ νύκτωρ, ἐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ. En
 locum decantatum, tentatum, & retentatum,
 necdum ab omni parte absolutum. Lectio Mer-
 cერი κωμασῶν pro μασῶν nihil habet quod repre-
 hendas, ait Horreus, & vix satis dixit, nisi ve-
 lit, id, quod reprehendi non potest, omni lau-
 de dignum esse. operæ pretium est cæteras con-
 jecturas perlegere. In singulis tamen invenies
 aliquid quod non placet, & in ista Horrei im-
 munditiæ nonnihil ad nauseam usque. legit vir
 clarissimus pro ὑπὲρ ἐμῶ — μένων ὑπερεμμεμένων.
 Animadver. p. 204. Alii ὑπερυμνεμένων. alii
 ὑπὲρ εὐθυμμεμένων. alii μενόντων — μέσων & Cl. Pauw.
 ὑπὲρ ἐρωμένων. Bernardus divinat μένων caudam
 esse participii verbi διαλεγεσθαι. conjicio Ariste-
 nætum scripsisse κωμασῶν ὑπὲρ ἐμῶ μελπομένων.
 vox μελπομένων hanc lacunam non male implet.
 μέλπει Hesychius exponit. ᾄδει, παίζει, ὑμνεῖ. μέλ-
 πεσθαι τὰ αὐτὰ. Notanda sunt verba quæ se-
 quuntur in Aristenæto. “ἐλεύθεροι γὰρ οἱ σπένωποὶ
 παίζειν καὶ γελαῖν καὶ ᾄδειν.” Aut enim, inquit, mi
 ancillula, visum in somniis vidi, uti solet, aut
 ju-

juvenes comissabundos ante fores nocte inter-
 pestra reipsa, non in somniis, mea gratia canen-
 tes, me carmine celebrantes, audivi. Angipor-
 tus enim liberæ ludere, ridere, canere cuili-
 bet licet.” expende quæ sequuntur, Puella re-
 spondet, Νῆ τὰς Μῆσας εὐσκόπως ᾗδον. Consule
 Abresch. p. 298.

A R I S T O P H A N E S,

C O N C I O N A N T E S, Ver. 1.

Ω Λαμπρὸν ὄμμα τῆ τροχηλάτῃ λύχνῳ
 Καλλιστὶ ἐν εὐσκόποισιν ἐξηρημένον.

O lucidum jubar lychni rota figulini elabora-
 ti, conspicuis in locis pulchrè expetitur.

Hæc depravari Jensus, Clericus, & Tan. Faber
 facile perspexerunt, sed rem non ita, meo sal-
 tem judicio, administrarunt, ut nullus emenda-
 tioni locus esset posthac futurus. Vide Jensi-
 um in Lucian. p. 41. cum Clerico legentem ἐν
 εὐσκόποισιν ἐξηρημένον in locis conspicuis suspen-
 sum. Sed in hoc quid novi? “ ἔδὲ καί τις λύχ-
 νον ἔ τιθέασιν αὐτὸν ὑπὲρ τὸν μόδιον” anne hoc dig-
 num

num est tanto hiatu? “Ω λαμπρὸν ὄμμα” anne
tali ampulla opus ad dicendum, suspensum ubi
conspici possis? Vix ne vix quidem mihi sic
persuadeo. lego & distinguo.

Ω λαμπρὸν ὄμμα τῷ τραχηλάτῃ λύχνῳ
Κάλλιστον, ἐν σκολοῖσιν ἐξητημένον.

Vox postrema est integerrima. recte Faber.
O fulgens oculè formosissime locis in tenebrosis
expetite! cf. Scholiastam.

A S C L E P I A D E S.

NΥΝ ἀντεῖς ὅτε λεπτὸς ὑπὸ κροτάφοισιν ἴελος
“Ερπει, καὶ μηροῖς ὀξὺς ἐνεσθί χυδός·
Ἐῖλα λείεις, ἡδὶόν μοι τόδε, καὶ τίς ἂν εἴποι
Κρείσσονας ἀνχμήρας ἀσλαχύων καλάμας.

Toup, Reiske, & Schneider scribunt αἰτεῖς sc.
nummos. Αἴτης in lingua Theffala, scio bene,
est ὁ ἐρώμενος. Vid. Schol. Theocrit. Idyl. 12.
& Χρύσας αἴτας Chryseidis amator. Ara secun-
da, Toup. p. 215. ad Schol. Theocriti. Schnei-
der ad Antholog. p. 37. Apographum clarissi-
mi Musgravii nuper extincti, docti capitis!
(nequimus omnes quin fleamus) habet ἀντεῖς,
et

et in margine ἀντεῖς sc. nummos. sed vera lectio
qua non facilior, mihi videtur ΑΝΘΕΙΣ. nunc
efflorescis. ut in illo Anthologiæ carmine. lib.
VI. p. 921. 4to. Lubini.

Ὠριον ἀνθήσαντας ὑπὸ κροτάφοισιν ἰέλες.

Hom. Od. λ. 318.

Πριν σφῶν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰέλες.

Ἀνθῆσαι cf. Toupium, p. 232, p. t. et Schnei-
der ad Antholog. Constant. Cephalæ.

Jam flores nova quod tenui lanugine malas,

Atque juventutis vestiit umbra femur.

Tunc ais, hoc mihi jucundum decus, & quis odoris

Hesternas dubitat posthabuisse rosas?

Quære, an αὐχεῖς pro ἀντεῖς. gloriaris de for-
mæ pulchritudine.

B A B R I U S.

Αἴγρου Χελιδὼν μακρὰν ἐξεπώληθη,
Εὐρεν δ' ἐρήμοις ἐγκαθημένην ὕλαις
Ἀήδων, ὀξύφωνον· ἥδ' ἀπεθρήγει
Τὸν Ἴτυν ἄωρον ἐκπέσοντα τῆς ὥρης.

Hæc

Hæc in suavissima Babrii fabula reperiuntur, quæ ex paucissimis integra, sed non incorrupta usque adhuc permanfit. Quartum vertit interpres in edit. Tornæsanâ, p. 314. "Ea vero lugebat Ityn immaturum excidisse è vita." Interpres Oxoniensis—"ob Ityn filium suum qui esset tam crudeliter in puerili ætate occisus" aliam vidi et meliorem interpretationem "quod immatura morte perdidisset florem ætatis." Clarissimus Tyrwhitt, quem vide in Dissertatione de Babrio, p. 35. legit pro ὥρης Ζωῆς. Viderint acutiores utrum verbum, quod commentus sum, Babrii stylo accommodatum fuerit.

Ἡδ' ἀπεθρήναι

Τὸν Ἴτυν ἄωρον ἐκπέσοντα τῇ ΑΟΡΟΣ.

Homerus poetarum terra scaturiginosa hæc habet "florida lusciniæ in densis arborum foliis

Παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον ὃν πότε ΧΑΛΚΩ
Κτεῖνε.

Spondæus fit in voce ἄωρος ut in εἶαρι πολεῖν Hesiodi ε. 461 per synæresin. & constructio ut in Σφαλεῖς ἐκ μαιφόνος a sanguinario Achillis filio mactatus Hecub. Eurip. v. 19.

Nihil verius quam quod dixit Clarissimus Tyrwhitt desiderari exemplum in quo ζῳοῖς (in hoc saltem orationis genere) pro formula salutandi usurpetur. Orientales dicunt ζῆθι pro χαῖρε, neque Græcis, quod scio, tam disertis esse non licet. Vide quæ in hanc rem dixit Doctissimus Maius, de versu Meleagri.

M

AT.

ΑΥΔΟΝΙΣ εἴ δ' Ἕλλην Χαῖρε τὸ δ' αὐτὸ φράσον.

Observat. Sacr. lib. IV. p. 150.

Attamen ζώοις, si non fallor, a Babrio minime profecta est. rescribo.

Χ' ἢ μὲν Χελιδῶν φησὶ φιλτάτη ΣΩΟΙΣ.

Salve clarissima,

Σώζεο πάτρη
Χαίροις Ἡμαθίων

Nonnus lib. II.

In sexto,

Μετὰ Θράκην

verto. Video te hodie barbaro Thracum more horridè atque incultè vivere, veni mecum in agros atque domos hominum. huc faciunt verba Aristophanis & Scholiastæ. βαλραχ. v. 690. de Cleophonte.

Ἐφ' ᾧ

Δὴ χεῖλεσιν ἀμφιλάλοις
Δεινὸν ἐπιβρέμεται
Θρηϊκία χελιδῶν.

“Θρηϊκία χελιδῶν” ἵνα διαβάλλῃ αὐτὸν ὡς βάρβαρον. Schol. Vide quæ sequuntur de Thracia. μετὰ pro κατὰ nonnunquam Græci usurpant. Interpretationem vidi quæ forsan doctis satisfaciet. Video te hodie primum post diras nostras calamitates, post ea quæ nobis in Thracia evenerunt.

Quod Priamus gaudere senex post Hectora posset
Hoc fuit. i. e. post mortem Hectoris.

E U.

E U R I P I D E S.

M E D E A, v. 217.

Κ Ορίνθιαι γυναῖκες ἔξῃλθον δόμων
 Μὴ μοὶ τι μέμψησθ', οἶδα γὰρ πολλὰς
 βροτῶν
 Σεμνὰς γεγῶτας, τὰς μὲν ὁμμάτων ἀπὸ
 Τὰς δ' ἐν θυραίοις· οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδοῖς
 Δύσκληϊαν ἐκλήσαντο καὶ ῥαθυμίαν.

Vide apud Heath nomina criticorum qui hunc locum interpretati sunt, quibus adde Clarissimum Brunckium in notis ad Medeam. legit v. doctissimus ἐπὶ pro ἀπὸ quoniam, ut ait, quovis modo veritas, vix aliquid erit oppositionis inter istos a conspectu remotos, & τὰς ἐν θυραίοις. sed nonne inter eos omne id, quod inter domi manentes, & euntes foras, interesse solet, certissime interest?

Σὺ δ' εἰς δόμους
 Σὺν παῖσι χάρει ———
 ——— καὶ ἐγὼ θυραῖος ὦ.

Heraclid. ed. Canter. 1571. p. 595.

Corinthiæ mulieres domo exii,
 Ne me subaccusetis. novi enim multos hominum
 Qui clari fuerunt, alios domi,

M 2

a con-

a conspectu remotos, alios foris in publico conspicuos. Nonnulli autem ob vitam tranquillam dedecus & segnitiae opinionem sibi comparaverunt. quasi paucis dixerit, Prodeo, mulieres, ne me subaccusetis. est & otio, est & negotio sua laus. sunt tamen qui dum securum agunt ævum, ignavi habentur.

IPHIGENIA IN AULIDE, v. 77.

Ὁ δὲ (Μενελαὺς) οἰσλήσας μόρω
 Ὀρκυς παλαίης Τυνδάρεω μαρτύρεται
 Ὡς χρὴ βοηθεῖν τοῖσιν ἠδίκημένοις.

Omnes codices pro μόν quod nihili est, habent μόρω. latet aliquid, proximum est πόρω. forte τωρῶς vel δρόμω. Omnia incerta. Markland. Toup reponit πόθω ex Æliano. sic belle Meleager, p. 944. ed. Lubin.

Τρωθεὶς τῆς δολίης Ἑλένης πόθω, εἰ γὰρ ἔρωται
 Κύπρις, ἀνιηρὸν δ' ἐκ πυρὸς ἤκε βέλ.

Conjeci, priusquam Toupium vidi, quod, γ pro μ. scriptitantibus librariis, non tam absurdum videatur, οἰσλήσας γόω. “ Πᾶσαι κενημένη κύκλω ἢ ψύχη οἰσλῶ, καὶ ὀδυῶνται. Timæus οἰσλῶ in notis. confer Sophoclem Ajax 971. Toupium, Appendic. ad Theocritum, p. 30.

Permulum interesse, qui vel mecum γόω rescribente non sentiat, fatebitur, utrum sit uxor, an meretrix, quam deperimus, ὁ πόθω apud

Ælium, IX. 30. est flagrans cujusdam amor in Statuam; apud Ælium, in amicam. ast Menelaus, cum his certe non comparandus, fidei conjugis desiderio ictus est.

v. 446.

Ἡ δυσγένεια δ' ὡς ἔχει τι χρήσιμον
Καὶ γὰρ δακρύσαι ῥαδίως αὐτοῖς ἔχει
Ἀνολῶ τ' εἰπεῖν· τῷ δὲ γενναίῳ φύσιν
Ἀπᾶντα ταῦτα.

Post multas in hæc verba Agamemnonis mediocriter ingeniosas conjecturas, vix ipsis auctoribus satis perspicuas, Reiske & Markland subito credere nonnihil inter φύσιν & ἀπᾶντα excidisse, ad hunc sensum, nobilem vero (virum parum decere) hæc omnia. Reiske prius confecerat. ἀπᾶντα ἀγνώσῃα ἀγευσῃα. Markland. πρέποντα ταῦτα. ignotus ἀπόντα sc. εἰσὶ. Non possum mihi persuadere aliquid hic deesse, lectio se offert, & peropportune modo ad dijudicandam litem idonea censeatur.

Τῷ δὲ γενναίῳ φύσιν

ΑΠΑΝΤΑ ταῦτα.

Nobili vero genere hæc non sunt permissa. ita & Æschylus in supplicibus, hoc modo

Οὐδὲν ἀπαρνον τελέθει

— πῖθοι̃ nihil Suadæ negatur.

Non celabo lectorem Lipsium ad Tacitum Annal. III. 233. ed. Ernesti. legere ἀνάητα difficilia. quam lectionem commentus est amicus meus antequam Lipsio inciderat. mihi fateor
ni-

nihilominus placet ἄπαρνα, & quamvis voci ῥα-
δίως ἀνανηα opponi videatur; tamen error facilli-
mè oriri potuisset ex ἀνολθα in versu superiore
iisdem literis incipiente. Conjecit vir egregius
cui multum debeo.

ΑΠΑΝΤ' ΑΚΛΑΥΤΑ.

Vs. 516.

Μέγα τι θηρεύειν ἀρεῖαν
Γυναιξὶ μὲν κατὰ Κύπριν
Κρυπτάν.

Pro κρυπλάν magis appositum videretur aliquid
quod exprimeret castam. nam κρυπλὰ Κύπρις
suspicioni obnoxia est. Markland. Nihil ta-
men, ut mihi videtur, mutandum. Euripides
explicari potest, nec incommodè. Magnum
est quiddam & difficile mulieribus se castas &
pudicas servare in celatis amoribus, qui, uti
aiunt, licitis dulciores. In hoc loco virtus est
castitas. Magnum est sine dubio Veneri furti-
væ resistere, cum nihil videat, nisi “Jupiter
e coelo,” cum absit illud “deprendi miserum”
& cum sublato periculo natura profilire soleat.
Venus a poetis nocturna, arcana, et furtiva ap-
pellatur. cf. Mimnermum “Κρυπλαδὴ φιλότης.
furtivi complexus.

Θεὰ φιλοπάννουχε σεμνὴ
Νυκτερία —————
Πειθοῖ λεκτροχαρὴς ΚΡΥΦΙΑ.

Orpheus, H. 54.

Vs. 595.

V. 595.

Ἐπὶ τ' ευμήκεις ἤκασι τύχας.

Veniunt ad summum fortunæ.

Incertus est Markland utrum vox ευμήκεις mutanda sit, necne, indubitanter non. ευμήκεις non sine venustate, quæ nobis forsan gustari nequeat, a poetis usurpari suspicor. Adi Sophocl. Trachin. v. 1232. Hercules Hyllum hortatur ut sibi Jolen nuptiis jungat.

Ἄλλ' ἀρκέσει ἢ ταῦτα πρόσνειμαι δέ μοι
Χάριν ΒΡΑΧΕΙΑΝ πρὸς ΜΑΚΡΟΙΣ ἄλλοις
διδῶς.

Festivè Horatius magnos & divites longos vocat. — “ Longos imitaris.” cf. Ammon. & Valckenaer. ad vocem ὀλίγῳ, p. 179.

IPHIGENIA IN TAURIS.

MULTA Marklando, multa Musgravio debent Iphigeniæ, atque aliis iterum debituræ sunt.

“ Scriptus & in tergo necdum finitus Orestes.”

Iphigenia in scenam intrans, genus, infortunia, & præsentem in Tauris conditionem, somniumque quo fratri mortem ominatur, exponit. Pylades & Orestes ad templum Dianæ appulsi, quomodo imaginem Deæ ex jussu oraculi auferant,

rant, inter se colloquuntur. Ineunte jam confabulatione de delubro quod videbant, Pylade ab amico interrogato, utrum Dianæ templum crediderit, & se ita opinari, affirmante, Orestes addit amplius. v. 73.

Orestes. Καὶ βωμος Ἑλλήν' ἔκαστ' ἄζει φόνος.

Pylades. Ἐξ αἱμάτων γέν' ξάνθ' ἔχει τριχώματα.

Markland non intelligit quid sint comæ in templo, & legit τριχώματα parietes, sequente in versu proximo θριγχοῖς. capillitium autem aut comæ non sunt in templo, sed in ara, quæ stiricidiis sanguinis undequaque pendentibus efficiuntur, & crinitim cadere dici possunt. Nihil hic invitum aut inelegans; & quod flammis & igneis aeris vaporibus convenit, qui ob crinium similitudinem comati appellari solent, a stiriato sanguine non multum abludit. Exeunt Pylades & Orestes post multam de rebus suis trepidationem, in hoc tantum convenientes, ut interdiu lateant alicubi, & noctu opus (imaginis ablationem) aggrediantur. Manet Iphigenia cum choro, & planctus iterat de fratre, & illi inferias adjuvante choro, Græco ritu instruit.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ιφι. **Ε**ὐφαιεῖτ', ὦ πόντες
Δισσὰς συγχωρῶσας πέτρας
Εὐξείνῃς ναίουσες.
ὦ παῖ τᾷς Λατῆς,

Δίκλυν'

MONOSTROPHICA.

GROTIUS Iphigeniam in Tauris olim
vertebat, sed nunquam, quod scio, opus
ad umbilicum adduxit.

Favete o Maris Incolæ
Euxini, & prope Bosphori
Rupes, saxa sonantia
Impulsu subito invia.

N

Latona

Δίκτυν' ἔρεία,
 Πρὸς σὰν αὐλὰν, εὐσηύλων
 Ναῶν χρυσήρεις θρίγκες,
 Πόδα παρθένιον,
 Ὅσιον ὀσίας
 Κληδέχχ δάλα πέμπω,
 Ἑλλάδος εὐίππῃ τῶργῃ,
 Καὶ τείχη, χόρτων τ' εὐδένδρων
 Ἐξαλλάξας Ἐυρώταν,
 Πατρῶν οἰκῶν ἔδρας.

Χο. Ἐμολον· τί νέον; τίνα φροντίδ' ἔχεις;
 Τί με πρὸς ναῆς ἄγαγες, ἄγαγες,
 ὦ παῖ τῆς τῆς Τροίας τῶργῃ
 Ἐλθόντος κλεινᾶ σὺν κώπῃ
 Χιλιοναύτα μυριοτεύχοις
 Τῶν Ἀτρεϊδᾶν τῶν κλεινῶν;

Ιφι. ὦ δμῳαί, δυοδρηνήτοις
 Ὡς θρήνοις ἐγκειμαι,
 Τᾶς ἐκ εὐμέσῃ μολπᾶς βοᾶν
 Ἀλύροις ἐλέγοις.
 Ἐ, ἔ. ἐν κηδείοις οἰκτοῖσιν,
 Αἵ μοι συμβαίνουσ' αἶται,
 Σύγγονον αἶμόν καλὰ
 κλαιομένα ζωᾶς.
 Οἷαν ἰδόμαν ὄψιν ὀνείρων
 Νυκτὸς, τᾶς ἐξῆλθ' ὄρφνα.
 Ὀλόμαν, ὠλόμαν.
 Οὐκ εἰς οἶκοι πατρῶοι.
 Οἱ μοι, φρεῖδος γέννα,
 Φεῦ, φεῦ, τῶν Ἀργεὶ μόχθων.
 Ἰὼ δαῖμον, ὃς τὸν
 Μόνον με κασίγνητον συλᾶς,

Ἀἶδ'α

Latona o fata nobilis
 Dictynna, aecola montium ;
 Ad vestram domum, & ædium
 Tuarum aurea culmina,
 Gressus virginei pedis
 Sanctos, serva ego dirigo
 Castæ clavigeræ Deæ ;
 Et gaudentis equo Helladis
 Prata, & confita laureis
 Eurotæ loca deferens,
 Et dulces patriæ domos.

Cho. Adsum quid metuis novi,
 Cur templa ad sacra me vocas ?
 O Proles ducis illius
 Qui multo agmine venerat
 Claro & remige nobilis
 Mille navium ad Ilium.

Iphig. Me luctus, famulæ, opprimunt,
 Cantus heu miserabiles
 Insuavesque eiegos cano.
 Heu heu sub lare flebili
 Quæ sum passa miserrima!
 Fratris dum grave lugeo
 Funus ! qualia videram
 Nocte insomnia, quæ modo
 Nigris præteriit rotis !
 Heu heu ! occidit occidit
 Spes nostri generis, domus
 Ah lapsa, orbaque stemmate !
 Argis quanta pericula !
 O fors flebilis improba
 Fratrem quæ rapit unicum,

Ἄϊδα πέμψας, ὦ τὰςδε
 Χοᾶς μέλλω, κρατῆρά τε
 Τὸν φθιμένων
 Ὑδραίνειν γαίης ἐν νώτοις,
 Πηγὰς τ' ἔρείων ἐκ μόσχων,
 Βάκχας τ' οἰνηρὰς λοιβαίς,
 Ξεθᾶν τε πόνημα μελισσᾶν,
 Ἄ νεκροῖς θελκῆρία κεῖ-
 τ'. ἀλλ' ἔνδος μοι πάγκρυσον
 Τεῦχος, ἧ λοιβὰν αἶδα·

Ω κατὰ γαίης
 Ἀγαμεμνόνειον θάλος,
 Ως φθιμένω τάδε σοι
 Πέμπω. δέξαι δ'· εἰ γὰρ πάρος
 Τύμβε σοι ξανθὰν χαίταν,
 Οὐ δάκρυ' οἶσω.
 Τηλόσε γὰρ δὴ σᾶς ἀπενάοθην
 Πατρίδος, κεμαῖς ἐν τᾷ δοκίμα
 Κεῖμαι, σφαχθεῖσα τλάμων.

Χο. Ἀνὴρ ἡλύμενος ὠδᾶς,
 Ὑμνον τ' Ἀσιήταν σοι,
 Βάρβαρον ἰαχὰν,
 Δέσποινα γ' ἐξαυδάσω,
 Τὰν ἐν θρήνοισιν μῦσαν,
 Νέκυσιν μέλεον·

Τὰν ἐν μολπαῖς Ἀΐδας
 Ὑμνεῖ, δίχα παιάνων.

Ιφι. Οἱ μοι τῶν Ἀτρειδᾶν οἴκων·
 Ἐρρεῖ φᾶς σκήπτρων.
 Οἱ μοι πατρώων οἴκων.
 Τίν' ἐκ τῶν εὐόλων
 Ἀρτεῖ βασιλέων,

Ἀρχά·

Cui libamina destino
 Fusis rite solo scyphis,
 Et cum lacte fluentibus
 Vaccæ, & munere liberi,
 Hyblæisque laboribus,
 Functis grata piacula!
 Auri da mihi vasculum
 Libamenque Stygis jovi,
 Sub terra ut tibi mortuo
 Mittam hæc, Stirps Agamemnonis;
 Tu vero precor accipe
 Nam neque ad tumulum tibi
 Crines, aut lacrymas feram
 Quod procul patria Hellade
 Vita nunc misera fruor,
 Sacræ sub specie hinnulæ
 Nuper flebilis hostia.

Cho. Alternis tibi carmina
 Dicam versibus, & modos
 Cantabo o domina exteros,
 Musam luctifonam necis,
 Quam Dis, tartareo gravis
 Plectro, flebiliter sonat.

Iphig. Heu lux perdita Græciæ
 Sceptrorum, & Patriæ domus!
 Poena a regibus incipit
 Nostri regibus incipit,
 Sudor namque supervenit
 Sudorem, glomerantibus
 In gyros rapidis equis.
 Hic Phœbus tenebris diem
 Mutat, nubibus auferens

Ful-

Ἄρχα. μόχθῳ δ' ἐκ μόχθων
 Αἴσσει, δινεύσαις ἵπποισιν
 Πτανοῖς. ἀλλάξας
 Δ' ἐξέδρασ' ἱερᾶς ὁμμ' αὐγᾶς ἄλιθ.
 Ἄλλοις δ' ἄλλα προσέβα
 Χρυσέας ἀρνὸς μελᾶθροισ ὀδύνα,
 Φόνος ἐπὶ φόνῳ,
 Ἄχεα ἄχεσιν.
 Ἐνθεν τῶν πρόσθεν δμαθέν-
 των Τανθαλίδαν ἐκβαίνει
 Ποίνα γ' εἰς οἴκας. σπεύδει
 Δ' ἀσπέδασ' ἐπὶ σοὶ δαίμων,
 Ἐξ ἀρχᾶς μοι δυσδαίμων,
 Δαίμων τᾶς ματρὸς ζῶνας·
 Καὶ νυκλὸς κείνας ἐξ ἀρχᾶς
 Λοχεΐαν, στερρὰν παιδείαν
 Μοῖραι συνείνεσι θεαί·
 Ἄ μναστυθεῖσ' ἐξ Ἑλλάνων,
 Ἄν πρωτόγονον θάλαθ' ἐν θαλάμοις,
 Λήδας αἰ τλάμων κέρα
 Σφάγιον πατρώα λῶβα,
 Καὶ θυμ' ἐκ εὐγάθηον
 Ἔτεκεν, ἔτρεφεν εὐκλείαν
 Ἰππειοισιν ἐν δίφροισι
 Ψαμάθων Αὐλίδος ἐπέβασαν
 Νύμφαιον, οἴμοι δύστυμφον,
 Τῷ τᾶς Νηρέως κέρα.
 Αἰ, αἰ. νῦν δ' ἀξείνε πόντε ξείνα,
 Δυσχόρτες οἴκας ναίω,
 Ἄγαμος, ἄτεκνος, ἄπολις, ἄφιλος·
 Οὐ τὰν Ἄργει μέλπεσ' Ἥραν,
 Οὐδ' ἰσίοις ἐν καλλιφθόγχοις

Fulgorem, & radios suæ
 Lucis, velleris aurei
 Illic exitio premit
 Cura Tantalidum domos.
 Cædes cædibus, & dolor
 Instat sollicitudini;
 Culpa denique posteris
 Servatur, novaque ingerunt
 Ultrices furiae mala.
 Ah! dæmon mihi flebilis,
 Qui matrem ad thalamum impulit!
 O noctem miserabilem!
 Ex qua fata mihi trahunt
 Vitæ stamina tetricæ!
 Quæ quæsitæ potentibus
 In connubia Achaicis,
 Ledæ, quam genitrix mea
 Tristis nata, propaginem
 Primam conjugii tulit,
 Fovitque ah! male victimam
 Errori Patris! hostiamque
 Ingratam, olim at amabilem,
 Quum me Græcia viderat
 Vectam quadrijugis rotis
 In fulvo Aulidis æquore
 Sponsam, sed lacrymabilem
 Sponsam Theſſalii ducis.
 Heu heu! hospes inhospiti
 Tecta nunc maris incolo!
 Infelix, sine nuptiis,
 Exul a Patria, sine
 Prole, cinctaque barbaris.

Κερκίδι Παλλάδος Ἀτθίδος εἰκά
 Τιταωνων ποικίλλεσσα·
 Ἄλλ' αἰμαρρῶντων δυσφόρμι-
 γα ξείνων αἰμάσσεσ' ἄταν,
 Βωμῆς οἰκτρᾶν τ' αἰαζόντων,
 Οὐδὲν ἀνοικτρὸν τ' ἐκβαλλόντων δάκρυον·
 Καὶ νῦν κείνων μὲν μοι
 Λάθα· τὸν δ' Ἀργεὶ δμαθένηα
 Κλαίω σύγγονον,
 ὃν ἔλιπον ἐπιμασγίδιον
 Ἐτι βρέφος, ἐτι νέον,
 Ἐτι θάλος ἐν χερσὶ
 Ματρὸς, πρὸς στέρνοισι-
 τ' Ἀργεὶ σκηπτῆχον Ὀρέσων—

Argivam haud iterum canam
 Junonem, aut radio amplius
 Telis suave sonantibus
 Ponam callida imagines
 Titanum; ast ego sanguine
 Sparforum, heu miseram vicem!
 Arasque inficientium
 Hic hic conqueror hospitum
 Fletu non sine conscio.
 Horum vix memini, mei
 Fratris funera lugeo,
 Quem olim ætate tenellulum
 Pendentem manibus suæ
 Matris, Hellade liqueram,
 Germen, quod fore credidi
 Venturum Argolicum ducem.

Duo sunt loci in hac monostrophe quorum
 interpretationes jam editæ vix fortasse omnibus
 satisfaciunt, & res est adhuc sub judice.

Vs. 189.

Τίν' ἐκ τῶν εὐόλων
 Ἀργεὶ βασιλέων
 Ἀρχὰ.

Legunt viri docti “Ποίνα τᾶς” “Φθίν' ἐκ.”
 confer Marklandum & Reiskium. Musgravius
 olim emendabat φθίνει τῶν. sed nunc ut viro
 clarissimo in annotationibus novissimis scriptum
 est.

Ἀλὴν ἐκ τῶν εὐόλων
 Ἀργεὶ βασιλέων
 Ἀρχαν.

O

O pa-

O paternas domos! Aten naetæ sunt principatum beatorum Argis imperantium Regum. locum sic intelligo, prima voce leviter mutata, quamvis satis cum periculo, quoniam multi ante me rem tractârunt, nec feliciter.

ΤΙΣΙΣ ἐκ τῶν εὐλόγων
 Ἄργει βασιλέων
 Ἄρχει.

O paternas domos! τίσις domus paternæ ab Argivis regibus incipit. Familia Atreidarum ob regum delirationem plectitur. Testor Pelopem cujus ob fraudem huic familiæ calamitates immiffæ.

Homerus, Od. α. v. 39.

Ἐκ γὰρ Ὀρέσθαιο Τίσις ἔσσειαι Ατρεΐδαο.

Lege ad verbum οἴκας· τίσις ἄρχει. μόχθος αἴσσει. ὁδυνά προσέβα. πωινὰ ἐκβαίνει.

Vs. 224.

Ἄλλ' αἰμορρῶντων δυσφόρμιγ-
 γα ξείνων αἰμάσσεσ' ἄταν,
 Βαμὲς οἰκίσαν τ' αἰαζόντων,
 Οὐδὲν ἀνοικηρὸν τ' ἐκβαλλόντων δάκρυον.

Quid sit αἰμάσσεσ' ἄταν. cruentans aten. vix scio. legit Markland αἰμώζεσ' ἄταν. Musgrave & Tyrwhitt locum aliter constituunt, quos vide in notis ad Euripid. edit. Oxoniensis. Dictiones, si quid video, ab αἰ incipientes fecerunt, ut Librarius de ordine verborum nonnihil erraret. rescribo.

Ἄλλ'

Ἄλλ' αἰμορρῶντων δυσφόρμι-
 γα ξείνων αἰάζεσ' ἄταν
 Βωμὸς οἰκτρὸν τ' αἰμασσόντων
 Οὐδὲν ἀνοικτρὸν τ' ἐκβαλλόντων δάκρυον.

Sed sanguine consperforum hospitem luctu-
 osam deplorans calamitatem, arasque has mise-
 rabiler confpergentium. Versus tertius im-
 molationem hospitem notat

———— Βωμὸν δ' αἰμάζει
 Κεραὸς τράγῳ ————— Epigr.

Quartus luctum depingit.

Cessante jam Iphigeniæ querela ob falso fra-
 tris opinatum funus, cessat actus tragediæ pri-
 mus. Interea dum hæc in scena agebant, alia
 in littore peragebantur. Orestes & Pylades
 cum vix è navi in terram exscendissent, a pasto-
 ribus observantur. Orestes vero diris agitated
 armenta aggreditur. Hoc non ferunt bubulci,
 quorum unus furiali quodam sonitu

Pastorale canit signum, conchaque recurva

Intendit vocem.

Tum vero ad vocem celeres, qua buccina signum

Prima dedit, raptis concurrunt undique telis

Indomiti agricolæ.

In hospites impetu facto, fit pugna, cingun-
 tur juvenes, & ad Thoantem patriæ regem cap-
 ti deducuntur. Hæc ordinatim Iphigeniæ nun-
 ciat Pastor Scythicus, quæ iterum cordis vul-
 nera rescindunt, & planctus commiserantes re-
 voyant. Nihil hac tota oratione tenerius, ni-
 hil dulcius, aut personæ convenientius excogitari
 O 2 potest.

potest. Cum autem musam tragicam attentius contemplemur, Homericam non possumus non videre, quæ nobis Achillem ob mortem Patrocli in captos contra morem se inhumanius gerentem ostendit.

Sed palam captis gravis heu ! nefas heu !

Πρὶν μὲν γὰρ Πάτροκλον ἐπισπεῖν μόρσιμον ἦμαρ
&c. Vid. Il. XXI. v. 100.

Versus primos dummodo ad istum qui emendatione eget nos conducant, apponam.

*Ω καρδία τάλαινα πρὶν μὲν εἰς ξένους
Γαληνὸς ἦσθα, καὶ φιλοικίρμων αἰεὶ
Εἰς τὸ μόνυλον ἀναμείβεμένη δάκρυ,
Ἕλληνας ἀνδρας ἦνικ' εἰς χέρας λάβοις.
Νῦν δ' ἐξ ὀνείρων οἷσιν ἡγριώμεθα,
Δοκῶσ' Ὀρέστην μηκέθ' ἥλιον βλέπειν,
Δύσινεν με λήψεσθ' οἱ τινὲς παθ' ἤκετε.
Καὶ τῆτ' ἄρ' ἦν ἀληθὲς, ἡχθόμην, φίλαι.
Οἱ δυστυχεῖς γὰρ τοῖσιν εὐτυχεςτέροις
Αὐτοὶ κικλῶς πράξαντες, καὶ φρονέουσιν εὖ.

O cor meum, quod mite, tranquillum antehac
In exteros, solitumque Græcis lachrymas
Largiri : at amens jam, & fera ex insomniis
Queis vidi Orestem, luce raptum, mortuum,
Heu ! hospites nunc me efferam putabitis !
Hæc vera sunt, quod ipsa, amicæ, maceror,
Infauftiores nam beatioribus
Bene vix precantur, cum parum successerint.

Αὐτοὶ

Αὐτοὶ vox corrupta locum damnavit. Vide Marklandum & Reiskium. Ἀυτοὶ πράξαντες est mera tautologia præcedentis οἱ δυσίυχεῖς. Reiske. Vide Musgravium legentem.

Ἄν τ' ἢ καλῶς πράξας τις—

Etiam si aliquis benefecerit olim (infelici). Forte legendum; Αὐθ' οἱ κακῶς πράξαντες. ut interpretatio sit, Infelices qui bis naufragium fecerunt (verba Plautina) felicioribus non bene volunt. Αὐτε πάλιν Hesychius. De particula αὐτε Hoogeveen, vir gravissimus qui studio & labore popularibus etiam suis antecelluit, hæc habet. “Eadem fere monenda quæ in superioribus αὐ & αὐθις cognatis observata sunt, nisi quod hæc magis poetica videtur, neque facile aliis αὐ & αὐθις apponitur.” v. I. p. 166. Εὐτυχεστέροις. beatioribus sed quomodo? anne captivi manu Iphigeniæ mox sacrificandi ipsa sacerdote feliciores dici possint? credibile est Iphigeniam his verbis (Αὐθ' οἱ κακῶς) ad mortem fratris designandam, quam in somnis nuper viderat, usam esse; quo extincto iterum κακῶς πράξαι sibi visa est, & vitam, spe unica amissa, vel aræ victimis miserandam vivere. Ineunte actu tertio Iphigenia hospites interrogat, undenam veniunt. v. 480.

Ὡς διὰ μακρῶ μὲν τὴν δ' ἐπλεύσατε χθόνα,
Μακρὸν δ' ἀπ' οἴκων χρόνον ἔσεοδ' αἰεὶ κατῶ.

Postquàm longum tempus navigastis ad hanc terram! longum vero abfuturi estis à domo, nempe semper infra terram, frigidam hanc ex-
pli-

plicationem Markland negat ab Euripide perfectam esse. rogatque an scribere potuit, ἔσεοθ' εἰσάατε? non dubito quin poeta scripserit hic, ut in Hecuba, v. 413.

(ὦ μήτερ ὦ τεκῆσ' ἀπειμι ΔΗ ΚΑΤΩ.

Umbra Polydori jam stygem abitura matrem alloquitur.)

Μακρὸν δ' αἶψ' οἴκων χρόνον ἔσεοθε δὴ καίτω.

Longum vero tempus estis a domo vel ab hoc die infra terram abfuturi. Vid. Hoogeveen de particula δὴ. v. I. p. 268. & seq.

Iphigenia generosum Orestis animum, & magnum erga Pyladem amorem admirata, sepulchrum & supremum munus (neque minus ob patriam hospitis dicerem) promittit.

Vs. 631.

Ἄλλ' ὦν γε δυναλὸν οὐδ' ἐγὼ λείψω χάριν
Πολὺν τε γὰρ σοι κόσμον ἐνθήσω τάφῳ
Ξανθῷ τ' ελαίῳ σᾶμα σὸν κάλασέσω.

De versu tertio vide Marklandum. ελαίῳ emendatione eget, quia oleum ignem aut corpora ardentia nunquam solet extinguere, sed potius alere atque incitare. Fausta esse omnia antiqui crediderunt si quam citissime arderet pyra, hinc tædis & pinguibus arboribus, & fusio ad hanc rem oleo usi sunt. sed cum quievisset flamma, vino cineres extinxerunt, atque ossa collegerunt. Il. ψ. 250. σέεσαν αἶθεπι οἴῳ. Reliquias vino & bibulam lavêre favillam. Æn. VI. 227. suspicor mendum latere sub ελαίῳ, quod

quod scriptum fuisse ΑΥΑΙΩ an credam vix hæreo.

Ξανθῷ λυαίῳ σῶμα σὸν καλᾶσβέσω.

Confer supra v. 164. Βάνχε λοιβὰς & Anacr. 27
—2. Ὁ Λυσίφρων Λύαι & Horatium, Epod. 9.

Curam metumque Cæsaris

Dulci Lyæo solve.

Exit Iphigenia ad conscribendas literas; interea juvenes pro morte acerrimè contendunt usque ad finem actus tertii. conscriptis autem epistolis in scenam revertitur sacerdos. Jamque omni amota vi magnum fabulæ consilium improvise & tacito quasi cardine conversum magis magisque detegitur. Aperitur janua, apparent penetralia, dubia tamen sub luce, adeo ut aditus ad ea in obscuritate jaceat, et nonnullis adhuc objectis difficultatibusque retardetur. applanata tandem via, factoque periculorum omnium provisu, rogat Pylades, cuinam literas, Argos cum venerit, committere debeat? Orestis respondit Iphigenia. Ibi omnis evoluta res est. sequitur explicatio, soror agnoscitur, fit narratio, et amplexus mutuus. Cura victimarum gaudio ob fratrem inventum postponitur, et res Dianæ retro auferuntur. Monostrophica quæ sequuntur apponere et vertere non gravabor, cum pulcherrimum inter fratrem et sororem colloquium exhibeant. Iphigenia enim pro compertissimo habens se nihil nisi illum ipsum fratrem quam nuperrime manibus ereptum mortuumque plorabat, in amplexu tenere, in brevem

brevem effusissimam tamen lætitiā prorumpit. Nunc gaudium e fratris conspectu animum voluptate perfundit, nunc timor ne posthac eum amittat totam excruciat: querela quadam tennerrima ceu luscinix plangentis voce,

Φθογγὰς ἰεῖσα πᾶσας ὡς ἀηδονίς.

Ire iterum in lachrymas, iterum tentare precando.

Cogitur, utrum deum aliquem precibus exoret, an mortalem, aut casum denique insperatæ fortunæ habitura sit, qui se et fratrem et amicum Argos transferat, et exitum malorum feliciorem præbeat.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

Ιφιγ. Ω Φίλτατ', εἰδὲν ἄλλο, φίλτατ' γὰρ εἶ,
 Ἐχω σ', Ὀρέσ' α, τηλύγετον
 Χθονὸς ἀπὸ πατρίδ',
 Ἀργόθεν, ὦ φίλ'.

Ορε. Καίγώ σε τὴν θανῆσαν, ὡς δοξάζειαι.
 Καλὰ δὲ δάκρυα ἀδάκρυα, καλὰ δὲ γόος ἅμα χαρᾶ,
 Τὸ σὸν νοτίζει βλέφαρον, ὡσαύτως δ' ἐμόν.

Ιφιγ. Τόδ' ἔτι βρέφος ἔλιπον ἀγκάλαις
 Νεαρὸν τροφῶ,
 Νεαρὸν ἐν δόμοις.
 ὦ κρεῖσσον, ἢ λόδοισιν, εὐτυχῶν ἐμῶ
 Ψυχᾶ, τί φῶ;
 Θαυμάτων πέρα,
 Καὶ λόγῳ πρὸςσω, τὰδ' ἐπέβα.

MONOSTROPHICA.

Iphig. **O**mnium carissime,
Neque alterum o carissime
Longe vagantem a Patria
Te te meo amplector sinu.

Orest. Et te meo, quam mortuam
Nuper putavit Græcia.
Nec non genas præ gaudio
Meas tuasque mutuæ
Rigant abortæ lacrymæ,

Iphig. Parvum hunc infantulum
Nutritio liqui sinu.
O anime mi quid o tua
De forte dicam, quam exprimi
Possit, beatiore ! nil
Plus hoc inauditum evenit.

P

Orest.

Ορε. Τὸ λοιπὸν εὐτυχοῖμεν ἀλλήλων μέτα.

Ιφιγ. Ἄτοπον ἡδονὰν ἔλαβον. ὦ φίλαι
Δέδοικα δ', ἐκ χερῶν με μὴ πρὸς αἰθέρα
Ἀμπλάμεν φύγῃ· ὦ Κυκλωπίδες ἐσθλῆται,
ὦ παῖρις Μυκῆνα φίλα,
Χάριν ἔχω ζωᾶς,
Χάριν ἔχω τροφᾶς,
Ὅτι μοι συνομαίμονα τόνδε δόμοις
Ἐξεθρέψω φάσθε.

Ορε. Γένει μὲν εὐτυχῶμεν. εἰς δὲ συμφορὰς,
ὦ σύγ'γον', ἡμῶν δυστυχῆς ἔφυ βίθε.

Ιφιγ. Ἐγὼ μέλεος, οἶδ', ὅτε φάσσανον
Δέρα θῆκε μοι
Μελεόφρων παῖτήρ.

Ορε. Οἴμοι, δοκῶ γὰρ ἐ παρῶν σ' ὄραν ἐκεῖ.

Ιφιγ. Ἀνυμέναιος, σύγ'γον', Ἀχιλλέως
Εἰς κλισίαν λέκτρων
Δολίαν ὅτ' ἀγόμεαν.
Παρά δὲ βωμόν ἦν
Δάκρυα, καὶ γόοι.

Ορε. Φεῦ, φεῦ χερνίβων ἐκεῖ.

Ιφιγ. Ὡμῶσα καὶ γὰρ τόλμαν, ἣν ἔτλη παῖτήρ.
Ἀπάτορ'. ἀπάτορα
Πότμον ἔλαχον.

Ορε. Ἀλλὰ δ' ἐξ ἄλλων κυρεῖ
Εἰ σὸν γ' ἀδελφόν, ὦ τάλαϊν', ἀπώλεσας
Δαίμονος τύχα τινός.
ὦ μελέα δεινᾶς τόλμας.

Ιφιγ. Δεῖν' ἔτλαν, δεῖν' ἔτλαν.
ὦ μοι σύγ'γονε.

Orest. Feliciores obsecro
Vita fruamur postera.

Iphig. O rarum amicæ gaudium
Vereor ne nostris excidens
Manibus in ætherem avolet!
O tecta Cyclopum, o domus!
Chara o Mycenæ Patria!
Agenda vobis gratia
Pro vita Orestis perditæ,
Dulcisque cura luminis
Decorisque nostri stemmatis.

Orest. Nos stirpe clara nobiles
Vita tamen miserrimi.

Iphig. Hoc ipsa novi, cum Pater
Admovit ensẽm gutturi.

Orest. Absens videre altaribus
Videor imaginẽm tuam.

Iphig. Orbata Achillis nuptiis
Ducebar in tentorium
Fætus ad aras lacrymis.

Orest. Heu lustricas illic aquas!

Iphig. Facinus paternum conqueror,
Indigna Patre passa sum.

Orest. Sed semper imminent malis
Pejora, quid si quis Deus
Te fratris incitaverit
Ad funus, o miseram ream!

Iphig. O facinus atrox, impium!
Quam pæne mortem videras,

Παρὰ δ' ὀλίγον ἀμπέφυγες
 Ὀλεθρον ἀνόσιον, ἐξ ἑμῶν
 Δαΐχθεις χειρῶν. αἰ
 Δ' ἐπ' αὐτοῖσι τίς τελευτά;
 Τίς τύχα μοι συγχωρήσει;
 Τίνα σοι πόρον εὐρομένα,
 Πάλιν ἀπὸ πόλεως,
 Ἀπὸ φόνος πέμψω
 Παλρίδ' ἐς Ἀργείαν,
 Πρὶν ἐπὶ ξίφει.
 Αἵματι σὼ παλαῖσαι;
 Τόδε, τόδε σὸν, ὦ μελέα ψυχὰ,
 Χρέος, ἀνευρίσκειν,
 Πότερον κατὰ χέρσον, ἔχι ναῖ,
 Ἄλλὰ ποδῶν ῥίπα,
 Θανάτῳ πελάσεις ἄρα
 Βάρβαρα φύλα,
 Καὶ δίοδες ἀνόδες στείχων
 Διὰ Κυανέας
 Μὴν στεινοπόρος
 Πέτρας, μακρὰ κέλευθα
 Ναῖοις δρασμοῖς.
 Τάλαινα, τάλαινα.
 Τίς ἂν ἔν τὰδ' ἂν,
 Ἡ θεός, ἢ βροτός, ἢ
 Τὶ τῶν ἀδοκῆτων,
 Πόρον ἄπορον ἐξανύσας,
 Δυσὶν τοῖν μόνοιν Ἀτρεΐδαιν
 Φανεῖ κακῶν ἐκλυσιν;

Cædem impiam ! fororia
 Perempte frater dextera !
 Dabitne finem his luctibus
 Fortuna, tene in Græciam
 Unquam remittam, his incolis
 Strage hâc, priusquam sanguine
 Vestro ensis inquinabitur ?
 Anima mea infelix ! tuum
 Excogitare munus est,
 Meliusne fit per barbaras
 Gentes, viasque impervias
 Ire abrelictis navibus,
 Vel rupium per transitus
 Cyaneorum, carbasis
 Tumentibus morti caput
 Opponere. Ah me lugubrem
 Miseramque ! quæ fors aut Deus
 Casusve fortunatior
 Viam expedibit inviam,
 Agamemnonis qua liberi
 Duo omnium primi, brevem
 Videant malorum terminum.

Μόνον. μόνος in compositione est præcipuus,
 μονόζωστοι sunt ii quos eximiis cingulis ob præ-
 cipuam in bello virtutem duces donaverunt.
 Vide Suidam. Confer Marklaudum qui exem-
 pla sensus hujusce in μόνος desiderare videtur.

INSCRIPTIO LAMPSACENA.

H

Γερυσία

Κῦρον Ἀπολλονίῃ Ἀρχία
 τρον ἄριστον πολεῖ [πόλιν] τὴν ἐπὶ
 σημον πρὸς πολλοῖς εὐεργε
 τήμασιν εἰς αὐτὴν, ἀλείψαντα
 λαμπρῶς ἔχ' πολὺ δαπάνῃς ἔχ'
 ἀσυγκρίτως.

Spon & Wheeler Inscript. Lampfaci, p. 77.

Multus est in voce ἀλείψαντα ignotus quidam quam de civibus Lampfacenis lautissimo convivio exceptis, & unguentis pretiosissimis delibutis vir eruditus exponit. Observations on Authors, vol. II. p. 102. Sed, hæc, ut mihi videtur, interpretatio quod ante pedes erat, præterit, & sensum parum verisimilem & a scopo aberrantem excogitavit. Nihil aliud velit inscriptio fortasse quam quod primus medicorum urbem dealbasset, & calce splendida & pretiosa citra comparisonem edificia obduxisset. Τοίχας ἀλείφειν Græcè non minus quam Latinè fidelia dealbare tritum et commune. cf. Schotti Adagia, p. 410. Toupium, in voce εὐφελγέας. Stephanum v. Λάμψακος.

L O N.

L O N G U S.

ΠΑΙΔΩΝ δὲ πανταχῶς σιωπῇ. locus per-
 difficilis et obscurus cujus sensum non af-
 sequor. an legendum περὶ παρθένων δὲ et c. C.
 R. III. habet παίων pro παίδων Villosion. Vi-
 de p. 167. not. ad librum III. Daphnis qui
 ad dominam videndam venit, secum delibera-
 bat, quid speciosius diceret, cur sese foribus
 intruferat. Panes petiturus accessi, possum
 dicere. Sed pera est cibi plena. Me persequa-
 batur lupo, at ubinam lupi vestigia? ad aves
 capiendas veniebam, quum eas cepisti, cur non
 abis? Chloen videre cupio, at patri et matri
 virginis quisnam hæc fatebitur? Παίδων δὲ παν-
 ταχῶς σιωπῇ. tacent ubique servi. ἀλλ' ἐδὲν τέτων
 ἀνυπόπτον, ἀμεινον ἄρα σιγαῖν. sed quid est silenti-
 um fervorum aut juvenum? mecum olim re-
 putabam me sensum huius loci affecutum, quem
 vir eruditus in elegantissima longi editione per-
 difficilem et corruptum vocavit. Servi ubique
 intra silentium se continent, ut in amore fieri
 solet. Vide interpretationem in editione Mol-
 li. Verto: Servi tacent ubique, id est, absunt.
 neminem video, cui hoc, me Chloen videre
 velle, committam. nihilque horum omnium,
 quibus causam veniendi habeo prætexere, caret
 sus-

suspicionem; melius est igitur filere. *σιωπή* in hoc loco idem mihi sonare visa est, quod silentium apud Latinos de luna in coitu, ut minime negat de la Cerda, id est cum abest aut non lucet tum filere dicitur.

Et jam Argiva Phalanx instructis navibus ibat
A Tenedo, tacitæ per amica silentia lunæ.

Æn. II. v. 255.

Quid enim est tacitæ, si silentia reddi nequeant, absente lunâ. Quomodo lunæ silentia amica esse dicantur, si Graios adventantes Trojanis ostendere potuissent. Latrociniis furtisque omnigenis inserviunt nox et tenebræ, officiunt vero lunæ splendor et claritas. La Cerda omnes nervos contendit ut nobis persuadeat Trojam captam fuisse ad plenilunium. esto. sed non exinde sequitur lunam non densissima nube cooperiri, cum Argivi a Tenedo navigabant, quod perinde est si non illuxisset, aut in coitu abfuisset. Cf. Martin's Dissertation. in Locum, p. 207. Vide Gottlib Boden in Longum, p. 289. 1777.

OR

O R P H E U S.

H Y M N I, 53.

ΚΛΥΘΙ με ὦ πολύσεμνε τροφὲ Βάκχοιο τιθηνὲ
 Σιληνῶν ὃχ' ἄριστε τετιμένε πᾶσι θεοῖσι
 Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ τριέτηρσιν ὥραις,
 Ἀγνοέλης, γεραρὸς, διάσσε νομίε τελέταρχα.
 Εὐασίης φιλάγρυπνε νεάζων οἷσι Σιληνοῖς,
 Ναῖσι καὶ βάκχοις ἡγέμενε πίτοφόροισιν.

Multus est in hoc loco corrigendo Pierfonus Verisimil. p. 43. cf. Casaubonum De Satyr. Poesi, p. 61. D'Orville Van. Critic. p. 373. Sed quis non videt omne id quod in hac re fecerunt viri eruditi et subtiles, meram esse prolusionem. Corruptio est in voce Σιληνοῖς qua nihil manifestius, quamque hic, aut nusquam alibi investigare debemus. Casaubon legi vult, ut satyrorum sit Descriptio,

—— νεάζουσ' οἷσι Σιληνοῖς.

D'Orville,

—— νεάζουσιν Σιληνοῖς.

aut,

—— νεάζουσ' οἷς Σιληνοῖς.

Q

Pier-

Pierſonus nimis ingenioſus. *σὺν εὐζώνοις τιθή-
ναις.* En lectionem quam poſt tanta nomina
proferre audeo.

Εὐαστῆς φιλάγρυπνε νεάζων οἷσι ΦΙΛΟΙΝΟΙΣ.

Bacchi ſacerdos pervigil tuiſque ebriis ſodalibus juvenem agens. Nihil de Sileni ſodalibus verius dici poteſt. omnia luculenta et perfecta ut vix melius in hanc conjecturam quadrare videantur. Vide Epigr. “*Μαρωνὶς ἡ φίλοινος,* p. 505. Lubin. cf. elegans monumentum vetuſtatis Caſaub. Satyr. p. 55. ſupple vocem *ἐταίροις* ut in Ariſtophanis Irene, v. 649.

DE LAPIDIBUS.

Vs. 38.

— *χ. πονητο κυκωμένε ἐκ ἀλεγίζων
Βήσεϊ' ἐπὶ τραφερὴν ἀκυμάνοιςι πόδεσσι.*

Neque de metro neque de ſenſu conſtat. Clariffimus Tyrwhitt poſt *τραφερὴν* legere mavult *ἄλ'* per mare ſolidum, ſeu vice terræ fungens. D'Orville legit *χθον'*, p. 260. Chariton. Muſgrave *τροφίην ἄλ'*. verbum aliquod integrum excidiſſe credo, ſed non inter *τραφερὴν* et *ἀκυμάνοιςι*. *ἐπὶ τραφερὴν* dictionem huic loco minus aptam corruptamque exiſtimo, quæ ſi ſemel emendatio legeretur, verum carminis hiatum liquidius omnibus forſan argumentis demonſtrabit. pro *ἐπὶ τραφερὴν* repono *ἐπ' ἀταρπον* et verſum ſic reſcribo.

Βήσεϊ'

Βήσε' ὕγρην ἐπ' ἀταρπὸν ἀκυμάντοισι πό-
δεσσι.

Incedet per viam humidam inoffensis pedi-
bus. τραφερὴ et ὕγρη nonnunquam apud poetas in-
vicem leguntur. Il. ξ. 303. et al. unde hæc con-
fusio oriri posset. Iteratis verbi quod mare de-
signat inelegans omnino fuisset, quamque Apol-
lonius in eadem re sedulo evitavit.

Κεῖνος ἀνὴρ καὶ πόντες ἐπὶ γλαυκοῖο θέεσκεν
Οἴδματος, εἰδὲ θεὸς βάπλειν πόδας, ἀλλ' ὅσσον ἀκ-
ροῖς
Ἰχνεσι τεγγόμενος ΔΙΕΡΗΙ πεφόρητο ΚΕΛΕΥΗΩ.

Vs. 61.

Ἄλλ' εἰ πάγχυ βροτοῖσι σαοφροσύνης ἀλεγχίξειν
Ἰμερος, αἰψα δὲ πρέσβυν δαημοσύνην ἀτίεσιν.

Laborante versu secundo H. Stephanus πρεσ-
βυν δαημοσύνην congecit. sed a poeta profectum
esse tale verbum vel ipse vix credidit. Gesner
legit αἰψα πρέσβυν δὲ δαημοσύνην. Clarissimus
Tyrwhitt mendam ab origine multo cum acu-
mine indagasse videtur, at pendente re quid ve-
tat et nos?

—— αἰψα δὲ πρέσβην ΙΔΜΟΣΥΝΗΝ ἀτίεσιν

Sed statim venerandam scientiam contem-
nunt,

Ὅς καὶ πᾶσι μέλειπρεπεν ἰδμοσύνησιν. Hesiod.

Excidente prima litera, librarius ἄη, ut face-
ret δαημοσύνην, supplevit.

Vs. 73.

Καὶ κέν ὁ μὲν κονίαισιν ὑπ' ἄορι κράτος ἀπενθής.

Legunt viri docti,

Κράτος ἀμερθεὶς.

Si prognostica nostra vera sunt, sedem morbi alibi cognoscimus. maneat ἀπενθής: & versum rescribe.

Καὶ κέν ὁ μὲν κονίαισιν ὑπ' ἄορι ΚΑΡΤΟΣ ἀπενθής.

Et ille quidem in pulvere ense præcisus, indefletus, extensus jacet. Κράτος α κείρομαι. Καρτοὶ κεκρυμμένοι, Hesych. Angl. cut off. Cf. Euripid. Orest. ed. Canter. p. 70.

Ἰαχέϊτω δὲ γὰρ Κυκλώπεια

Σίδαρον ἐπὶ κράτα τιθεῖσα ΚΟΥΡΙΜΟΝ.

Vs. 445.

Τὸν μὲν ἔτ' ὧ ὀλοῖστος ἐλάθεν, ἔνεκ' ἔμελλεν
Αὔθι λελεΐψοθαι. τὸ ρά μιν καὶ μᾶλλον ἔτειρεν.

Ille vero (Melanippus) veneno hydri infectus, eo esse perniciosius vulnus non ignoravit, quod hanc ob causam rursus ab Euphorbo effret relinquendus, id quod adhuc magis eum afflixit.

“ Ille venenosi non luxit noxia monstri

Tela, sed Euphorbi flebile diffidium.

De numeris hæc hætenus, quod ad verba quid statuere habeamus, nisi quod depravantur, incertum. Musgrave legit.

Τὸν μὲν λυσσῶνθ' ἐνὸς ἐλάθεν.”

Clas-

Clarissimus Tyrwhitt. multo melius.

Τὸν μὲν ἐτὶ ζῶντι ἔρος εἰ λάθην.

bene.

Τὸν μὲν ἐτ' ὠτειλὴν ἕτερον εἰ λάθην.

five

— — — ὠτειλῆς τέλος — —

Propius forte ad vestigia depravatæ lectionis accefferis, si scribas,

Τὸν μὲν ἐτ' (ὡ ΟΛΟΟΝ ΤΕΡΑΣ) εἰ λάθην.

Illum autem, o fatale portentum! non fugit
“quod hanc ob causam et sequitur.” Orpheus
hydram aureæ pellis custodem depingit, v. 926.

Δεινὸς ὄφεις θνητοῖς, ΟΛΟΟΝ ΤΕΡΑΣ, εἰ φάρον
εἰπεῖν.

Vs. 756.

Ληϊοῖδῃ, σέο μέχρ' ἐμὲ Ποιάνητος ἦρως
Ἐσσύμενος τάδε πάντα μ' ἀμήχανα φησὶ πιφάσκειν.

Hæc est peroratio sermonis Helleni ad Philocteten ut bene annotavit clar. Tyrwhitt.

“Versus primus est misere luxatus, & mihi prorsus insanabilis” non video si hæc dictante aliquo excepta essent, cur notarius σέο μέχρ' ἐμὲ pro Σὲ μὲν χρησµὲ non scriberet. legant qui dubitant ad finem. Latonæ fili, Pæantius heros tui cupidus oraculi, ait hæc omnia quæ dico, impossibilia esse.

Philoctetes, o Phœbe, non vult credere lapidum vires ad vulnera sananda efficaces esse,
nisi

nisi sint divinitus monstratæ. Sed Apollo sorori meæ iratus Trojanis eam incredibilia vaticinari jussit; Ego autem juravi me nunquam hominibus falsa dicturum. hæc bene atque apte cohærent, pes cum capite.

PLUTARCHUS.

SEPTEMSAPIENT. CONVIVIUM.

p. 157. v. II. fol.

’ **A** P’ ἄν (ἔφη) καὶ τὸν ἐταῖρον ἡμῶν, Σόλωνος δὲ ξένον, Ἐπιμενίδην, νόμος τις ἀπέχεσθαι τῶν ἄλλων σιτίων κελεύει, τῆς δὲ ἀλίμεν δυνάμεως, ἣν ἡδονὴν αὐτὸς συντίθῃσι, μικρὸν εἰς τὸ σίωμα λαμβάνοντα διημερεύειν ἀνάριστον καὶ ἄδειπνον;

Locus clarus & perspicuus (si verba excipias, ἣν ἡδονὴν αὐτὸς συντίθῃσι, quæ non capio) de Epimenide, ejusque remedio ad famem, ἣν ἡδονὴν αὐτὸς συντίθῃσι. vertit interpretes, quam ipse componit,

ponit, voluptatem. vox ἡδονήν quæ hic nihili est pro ΕΔΑΝΗΝ librarius descripsit. confer scriptores qui Epimenidis meminerunt. Diog. Laert. v. I. p. 73. 4to. “Φησὶ δὲ Δημήτριος τινὰς ἰσφορεῖν ὡς λάβοι παρὰ νυμφῶν ΕΔΕΣΜΑ ΤΙ.”

“Αλιμον intelligit, de quo mentio apud Plutarchum, Tzetzen, atque alios. Vide Græcos interpretes Hesiodi. If. Casaubon.” adde Porphyrium περὶ ἀποχῆς ἐμψύχων. Ἐδανά apud Hesychium sunt ἐδάδιμα. βράσιμα. & in Æschylo Agamemn. 1417.

Τὶ κακὸν ὦ γυναῖ χθονόβεφες
ΕΔΑΝΟΝ. ἢ πόλιν πασαμένα.

S O P H O C L E S.

HERCULES venenum tunicæ molestæ ægre ferens omnium injustissimos Achivos vocat, qui illi tanto dolore laboranti neque ignem neque ensẽ præbere voluerunt.

Καὶ νῦν ἐπὶ τῷδε (δεικτικῶς) νοσῶντι
Οὐ πῦρ ἐκ ἔγχος τίς ὀνήσιμον ἐκ ἀποτρέψει.

“Ελλειπτικῶς hoc positum, accipiendum ut fit, Nemo igitur ferrum, ignemve adhibens avertet

avertet hoc malum, morte nimirum meâ.¹¹
 Camerarius. λείπει προσαγαγὼν ait Scholiaſtes,
 Οἶον ἔπῳρ ἔκ ἔγχος σωτήριον προσαγαγὼν ἀπαλλάξαι
 με τῷ ζῆν. Ii quibus hæc ſatisfaciunt correctio-
 ne quæ mihi arrifit, non admodum delectabun-
 tur. locum in poſtrema voce leviter deprava-
 tum judico quem ita legi malim.

Οὐ πῳρ οὐκ ἔγχος τίς ὀνήσιμόν οὐκ ἀπορέξει.

Nemo mihi ignem, nemo enſem ſalutarem
 ſubminiſtrabit. Vide Suidam in voce ἀπορέγω.
 legere poſſumus quod eſt in margine editionis
 Turneb. ἀνσῆρεψαι. & Hercules dicet “ Nemo
 in me hoc morbo laborantem neque ignem ne-
 que enſem ſalutarem convertet. Judicent eru-
 diti.

S U P P L I C E S.

v. 840.

MΕΛΛΩΝ σ' ερωτᾷν ἦνικ' ἐξήντλεις σῖραλῳ
 Γόως, ἀφήσω, τὰς ἐκεῖ μὲν ἐκλιπῶν
 Εἰς τὰ σα γε μύθους νῦν δ' Ἀδρασῖον ἰσῖορῳ.

Marklando assentior verba ἥνικ' ἐξήνλεις σῖραλῶ refert ad v. 279 & sequentes, ubi chorus Auxilium Thesei obnixè implorat. Nihil huc melius facere potest. vox σῖραλῶ quæ locum obscurat, nonnihil mutari debet.

Μέλλων σ' ἐρωτᾷν ἥνικ' ἐξήνλεις ΤΑΦΩΙ
Γόσς, ἀφήσω, &c.

Quando lamenta ob sepulturam, ob duces, & filios insepultos profudisti. cf. chorum loco supra laudato & Musgravium de σῖραλῶ pro ἔνεκα σῖραλῶ.

Οἴκλισαι ἀμφὶ τέκνων μ' ἰκέταν,
Μήδ' ἀτάφους τέκνον ἐν χθονὶ Κάδμους χάρμαλας θη-
ρῶν
Παῖδας ἐν ἡλικίᾳ τᾷ σᾷ καλίδης ἰκετεύω.

Musgrave aliter sentit quem lege. vox σῖραλῶ fit repetito sigmate præcedentis ἐξήνλεις, & postea σῖραλῶ.

T H E O C R I T U S.

ΜΗ' μοι γὰρ Πέλοπ' ὦ, μὴ μοι χρύσεια τά-
λαντα
Εἶη ἔχειν, μηδὲ πρόθε θεῖν ἀνέμων.
R

“ Fri-

“Frigida sunt in hoc loco χρύσεια τάλαντα,
cum aliquid specialius dicere debuisset poeta”
reponit Pierſonus hujus notæ auctor.

— — — μὴ μοι Κροίσοιο τάλαντα.

Sed ſi quid mea valeat conjectura, nihil hic de
Crœſi divitiis agit poeta. Quid eſt μηδὲ πρόσθε
δέειν ἀνέμων in ore Daphnidis? Paſtori non ma-
le eſt qui curſu alios ſuperat, neque pedum ve-
locitatem non optare debet Upilio. credo The-
ocritum ſcripſiſſe

Μὴ μοι γὰρ Πέλοπος, μὴ μοι ΧΡΥΣΕΙ ἈΤΑ-
ΛΑΝΤΑΣ

Εἴη ἔχειν, μηδὲ πρόσθε δέειν ἀνέμων.

Non mihi regnum Pelopis, non mihi aurea
Atalantæ poma (μῆλα), non mihi præmium
velocitatis reportare contingat, neque curſu ven-
tos ſuperare. Atalanta ſecundum Callimachum
Propertium & Scholiaſtem in Homerum I. 544.
alioſque, erat ab Arcadia oriunda, & Pelopon-
neſiaca. hinc querenda eſt ſeries quæ hæc con-
nectit. Callim. Dian. v. 215. Propert. I. 1. 10
—15. & Muretum. Idyl. III. v. 41. ubi The-
ocritus meminit “ποδορρώης Αταλάντης.”

X E N O P H O N.

ΑΥΤΟΛΥΚΟΣ μὲν ἔν τω αὐτῷ τὸν πατέρα ἱκα-
θέζετο, οἱ δ' ἄλλοι ὥσπερ εἰκὸς κατεκλίσθησαν.
Sympos. c. I. 8.

“ Nescio quomodo me semper offendit illud
ὥσπερ εἰκὸς. In convivio dicitur primum accu-
buisse Autolycus puer juxta patrem; cujus rei
ratio suppetebat fiebatque consilio: cæteri accu-
buerunt ὥσπερ εἰκὸς. Quæram quodnam εἰκὸς
intelligatur: utrum secundum ætatem, an dig-
nitatis gradus accubuisse? addidisset opinor ad-
huc aliquid. Nam illud ὥσπερ εἰκὸς cum poni-
tur, additur fere illud ipsum ad quod refertur.
Ego non dubitem propemodum Xenophontem
dicere voluisse, cæteros temere ὡς ἔτυχον accu-
buisse. sive illud ipsum ὡς ἔτυχον scripsit, sive
εἰκῇ sive aliud quid. Vide Ernesti Epistol. ad
Bachium.

Forſan ſcribendum ut in congreſſu Pharna-
baſi cum Ageſilao. ὥσπερ ΕΙΧΟΝ. “ὁ δὲ Φαρνα-
βας ἦκεν ἔχων πολλὰν ἀξίαν,—Κατεκλίνθη ἔν
τῷ αὐτῷ ὥσπερ ΕΙΧΕ χαμαί.

Hiſtor. Græcæ, l. IV. p. 511. ed. 1625, fol.

Recubuit humi, ut erat. “Ἄλλ' ὥσπερ εἶχον
ὠχόμην. ſed ſicut tunc eram abii, ait Praxago-
ra, concionantes. v. 529. Ariſtoph. Sic con-

vivæ, ut se habebant, sine locorum fortitione, si ita dicam, accubuerunt, (sedente puero quod Græcis forsan, ut Romanis, solenne) ordine quo stabant, ut erant. hic in sponda, hic ad parietem, hic in medio, ut quisque spondæ, parieti, & medio proximus. Confer Suetonium, c. 32. in Tiberii Claudii Drusii Vita “Adhibebat Tiberius omni cænæ & liberos suos qui more veteri ad fulcra lectorum **SEDENTES** vescerentur.

I N D E X

RERUM ET SCRIPTORUM.

A CHÆUS, p. 63	Barnes (Jofua), laud.	8
Æſchines, 18	Brunck,	83
Ἀκυλιστός, Quid fit, 15		
Alcman, 35	Craſſo (Lorenzo)	1
Ammonius, 6	Chæremon,	48
Anaxilas, 45	Καλλιμαῖος, Quid fit, 31	
Anacreon, 7	Chandler,	76
Antiphanes, 55	Cafaubon,	2
Alexander Ætolus, 68	Cteſibius,	15
Alexandrides, 21	Cyclops Euripidis ex-	
Apollonius Rhodius, 72	pl. rejectâ Muſ-	
Archeſtratus, 16	gravii conjecturâ,	30
Ariſtenætuſ, 77	Callimachus,	22
Ariſtophanes, 78		
Archelaus, 8	Dalechamp,	2
Aſclepiades, 79	D'Orville,	113
Aſiuſ, 43		
Atalantæ nomen reſti-	Euripides,	83
tutum, 122		
Axiuſ flumen, corrup-	Fontaine,	26
tè legitur ἄσιδος, 60	Ficoroni,	74
Barton, 54		
Babriuſ, 80	Havercamp,	71
Bentley (Ricarduſ),	Hermefianax,	1
laud. 17	Heringa,	11
	Hedyluſ,	

Hedylus,	18, 40, 42	Matron Parodus,	65
Hesiodus,	5	Markland,	85, 97
Hipparchus,	31	Moschus,	9
Hipponax de Baccha-		Musgrave,	79, 97
ri unguento, quod		Μάγιδι λαλεῖν, quid sit,	22
dormire facit,	63, 5	S. Matthæus,	39
Hegemon Thasius,	66	Martyn,	58, 112
Hoogeveen,	101	Nicander,	57
Jodrell,	52	Orpheus,	113
Juba Rex,	27	ΟΥΛΟΣ crispus carina-	
Ion Chius,	36, 39	tus, hinc Nautilus	
Jones (Gulielmus),		nomen cymbium	
Eques, opus ejus		nactus est,	24
insigne, unicè doc-		Palmerius,	13
tum, atque appri-		Posidippus,	32
mè elegans,	38	Plato in epigr. de amo-	
Inscriptio Lampfacena,	110	re dormiente,	46, 75
Κεφάλον reticulum		— Comicus de cal-	
capitis muliebri, quo		cei lingula,	53
Homerus utitur X.		Plutarchus,	64, 73, 118
v. 469 duntaxata abs-		Πανόσμιον, All—smell.	
que epitheto,	56	— florem coronari-	
Lilium candidum Lin-		um, non ut herbari-	
næi, Nicandro de-		us, sed ut poeta,	
pictum,	61	Nicander depinxit,	62
Lenep,	13	Pratinas,	51
Longus,	111	Poema Cyprium,	56
Δείπωμεν, l. λείμων ἐν,		Pierfonus,	113, 114
ex hac emendatione		Pope, unde sumpfit,	
pendet omnis loci		“Then bring the	
hujus difficilimi ex-		jole,”	26
plicatio,	60	Poculum Nestoris erat	
S. Lucas,	73	formati remis, unum	
Macho,	25	habuit fundum,	35

Πάσας ὃ λόγων lege		fa. Vide notam in-	
τ' ἄσας ὃ λαθῶν, &		signem Clar. Thyrl-	
cf. v. 45, 6.	4	bii in Justin. Mar-	
Πέρσης Αμάρακ, Ama-		tyr. p. 18, fol. ad	
racus Persia oriun-		v. βασιλικώτατον. 45.	
dus, Dalechamp.	49		
Pollux,	34	Tertullianus,	71
		Timon Phliasius,	15
Raphelius,	73	Tyrwhitt,	81, 115
Reiske mecum in The-		Toup,	20, 32, 66
ocrito emendando,		Theocritus,	121
quod gaudeo, fen-			
tit. Vir insignis, cu-		Viola tricolor Linnæi	
jus notam in Idyl.		Nicandro descripta,	58
VIII. 53, nuperrime		Valckenaer, l. 6. quem	
inspexi, mihi		vide in Ammon. p.	
palnam præripuit,	122	180. "Hermesia-	
Rosæ in Pieria eximie,	60	nax in dulcissima	
		elegia apud Athe-	
Sappho,	60	næum."	
Simonides,	14	Villoison,	111
Stratonici mors,	29	Venus furtiva	XPR-
Sophocles,	119	ΦΙΑ,	86
Σελήνῳ splendore al-		Vestis Balnearia,	71
bescens, qualis est			
lunæ quam argen-		Warton (Thomas),	70
team dicunt poetæ			
V. Casaubonum,	48	Xenophon,	123
Superlativum pro com-		Xuthus Pater Ionis,	59
parativo & vice ver-			

ADDENDA ET CORRIGENDA.

- P. 2. in notis !. ne vir quidem.
 3. adde notæ (3) cf. Lambert.
 Bos in Observat. Crit. p.
 115, ed. 1731, de voce
 μόνος.
 Ib. l. in nota (4) in se includit.
 5. in notis, l.
 — δαμνα
 πόλιν δάμον. lin. penult. ad-
 de schol. ad vocem λαβίπο-
 ρος Trachin. v. 1039. A-
 jax Flagel. v. 720.
 9. l. unda.
 16. l. dolor.
 21. l. μέγαν.
 24. l. 23. adde post affundat.
 πόλιν θυγάτηρ
 Γαλάττα—Eurip. Helen.
 v. 1494.
 25. l. intelligantur.
 26. l. reponenda.
 28. l. tragicum.
 30. lin. ult. adde cf. Aristoph.
 nub. v. 292, 392, de cre-
 pitu & tonitru.
 31. l. permultam.
 32. lin. 12. adde notam, “cf.
 Toupium, p. 63, ad Sui-
 dam P. A.”
 33. lin. 2. adde Νυκτιχοράξ ex
 epigr. lin. 4. l. ἐνάλια.
 40. lin. 4. l. Chryses.
 41. l. lin. penult. c. 26.
 42. adde locum Aristoph. Θ.
 748.
 44. “religatæ agitabantur.”
 Prometheus rupi affixus
 vocatur “αἰθέριον κίνυγμα,”
 v. 158.
 Ib. lin. 17. adde Schol. de cica-
 dis Nub. Aristoph. v. 980.
 46. l. notanda.
 48. l. αἰσάνγει.
 49. l. μελανόφυλλα.
 50. Vide quæ in hoc dixit auc-
 tor notarum in Carolum
 Dufresnoy, v. 200.
 51. l. βασιλεια.
 53. l. βασιλείας. l. lin. 10. ὑπαδῆ-
 μασι. cf. Hefychium v. Κα-
 τίστας & αἰσας.
 55. l. Citharista. l. ὁμηρεῖς
 60. l. ΜΑΚΗΔΟΝΙΗΣ.
 65. l. Propert. l. 3. eleg. 8.
 v. 21. l. lin. 21. in.
 69. l. novaculam.
 71. l. quos citat sine puncto.
 82. lin. 3 attamen vox ζώεις,
 84. Adde post βίλτος Agamem.
 Æschyli v. 423. Lycophron.
 v. 822. recte πόθω
 85. l. χρέσιμον; l. ἔχει, l. lin.
 16 conjecerat.
 100. l. κακῶς.
 104. l. precando sine puncto.
 114. l. emendatior.
 115. l. iteratio lin. 15 l. con-
 jecit.
 117. l. lin. 11 & sequentia.

A P P E N D I X.

P. 16. Epigramma Mnafalcis in Eustathio ad Homerum, Il. B. edit. Florent. p. m. 597. legitur paulo aliter quam in Athenæo, & iub alio nomine, nempe Porphyrii.

Ἄδ' ἐγὼ αἰ τλάμων ἀρετῇ παρὰ τῷδε κᾶθημαι
Αἴαντος τύμβῳ, κειραμένα πλοκάμους
Θυμὸν ἄχεϊ βεβόλημένα, ἔνεκ' Ἀχαιοῖς
Ἄ δολόφρων ἀπάτα κρέσσον ἐμῷ κέκριται.

Addam etiam Salvini interpretationem.

Infelix Virtus apud hoc confido sepulchrum

Ajaxis, Virtus, hei mihi tonsa comas.

Tacta dolore gravi, quod grex armatus Achivum

Me fraudi atque dolo post habuisse velit.

P. 22. post dixeris, lin. quarta, adde cf. Eustath. Ismen. p. 18. “μάλα βραχεία φωνῇ.”

P. 30. lin. 19. adde verba Catulli ad Hypsithillam.

“ Nam pransus jaceo, & satur supinus

Pertundo tunicamque, palliumque.”

P. 48. lin. 24. Ἐφαίνει μηρὸν. cf. Eustath. Ismen. p. 41. “ἡ δὲ ἕτερα χεὶρ ἀνέχει τὸ χιτῶνιον πρὸ τῶν μῆρων.”

P. 112. adde post abfuisset ex Virgilio *Æn.*
III. v. 585.

“Nam neque erant astrorum ignes, nec lucidus æthrâ
Sidereâ Polus, obscuro sed nubila cælo,
Et Lunam in nimbo nox intempesta tenebat.

P. 123. Post Aristoph. adde locum Statii in-
signem.

“Illum (Amphiaraum) ingens haurit specus, & tran-
fire parantes

Mergit equos, non arma manu, non tæla remisit,
SICUT ERAT rectos defert in tartara currus.”

